

Quỳnh Dao

HỎI ÁNG MÂY CHIỀU

Thông tin về ebook

Hỏi Áng Mây Chiều

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 225 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Hỏi áng mây chiều

Mi đến đây, rồi lại về đâu... ?

Hỏi áng mây chiều

Mi đã chứng kiến, bao cuộc tình tan hợp... ?

Hỏi áng mây chiều

Mi đã vì ai mà tỏa sáng... ?

Vì ai mà tan đi... ?

Hỏi áng mây chiều

Mi có thể dừng chân, để làm bạn mãi với ta... ?

Hỏi áng mây chiều

Mi đã vì ai mà vội vã... ?

Đến rồi lại đi, để người quyến luyến... ?

Hỏi áng mây chiều, ráng hồng rực rỡ

Vì ai mà đắm say... ?

Có thể vì ta mà bầu bạn chẳng... ?

Buổi tối ở nhà họ Kỷ, không khí lúc nào cũng ồn ào, nhà lúc nào cũng có khách. Tiếng cười nói đầy ắp trong phòng. Đó là chưa kể, ngoài khách ra, còn có Phương Hùng, Phương Bình - Những người họ Kỷ vui nhộn. Ở đâu mà có Hùng và Bình là ở đó nổi buồn và sự cô đơn phải mọc cánh bay đi. Vì thế, phòng khách nhà họ Kỷ lúc nào cũng ngập niềm vui. Nhưng có một người ở nhà họ Kỷ lại không hòa mình với tiếng cười. Đó là Phương Trúc.

Phương Trúc ngồi một mình ở phòng riêng, thu người trên chiếc ghế mây rộng. Dưới ngọn đèn bàn, với quyển sách trên tay, cô chăm chú đọc, đọc một cách mê mải, hòa mình hẳn vào nhân vật trong chuyện.

Cả nhà vẫn ồn ào, vẫn vui vẻ, còn Phương Trúc vẫn một mình nhỏ lẻ trong phòng riêng, nàng không nghe thấy tiếng cười ở bên ngoài, mặc dù chỉ cách nhau có một tấm vách, Phương Trúc ngồi đấy chăm chú đọc, nàng như tách biệt ở một thế giới khác. Mãi đến khi cửa phòng xịch mở, Phương Trúc mới giật mình. Chưa kịp lau mắt nàng đã thấy Phương Bình xông vào với nụ cười.

- Làm sao thế Phương Trúc?

Phương Trúc lắc đầu, mắt mở to nhìn cô em gái, cô bé hồn nhiên chỉ lạ, Phương Bình vừa bước vào vừa kêu lên.

- Trời đất! Chị làm sao nữa vậy? Trong lúc cả nhà vui vẻ thì chị lại trốn trong phòng khóc, bị ai ức hiếp vậy?

Phương Trúc lắc đầu lấy khăn lau mặt:

- Tại... Tại nhân vật của cốt chuyện này.

Phương Bình hiểu ra:

- A... Thì ra. Chị là con người ủy mị vì những nhân vật trong tiểu thuyết mà cũng rớt nước mắt. Thôi dẹp chuyện đó qua bên đi, lau mắt rồi ra phòng khách này. Chị đoán thử xem ai ngoài ấy.

- Chị biết rồi, phải Hà á Thi không... ?

- Đương nhiên là á Thi.

á Thi là nhân vật gần như thường xuyên có mặt ở nhà họ Kỷ mỗi tối. Phương Trúc cũng không biết là hấn định ve vãn ai trong số hai chị em. Phương Bình lại tiếp lời.

- á Thi đến với bạn của hấn nữa, cái anh chàng Phi Hoàn đấy.

- Phi Hoàn? Chị chưa hề nghe nói đến tên hấn.

Phương Bình kép Phương Trúc đứng dậy:

- Vậy mà cũng không biết. Cái anh chàng mà đã từng giết cạp ở Ấn Độ đấy. Chị quên rồi sao? Nhân vật lạ lùng mà anh Thi hay kể. Hấn vừa từ Ấn Độ quay về. Ra ngay đi, để nghe hấn kể lại chuyện bắn cạp.

Phương Trúc có vẻ không tin.

- Có thật là hấn đã giết được cạp không?

- Thì cứ ra để nghe hấn đích thân kể lại mới thú chứ. Nghe nói, hấn suýt bị mất một chân vì con cạp này đấy.

Phương Bình giật lấy quyển tiểu thuyết trên tay của Phương Trúc ném xuống giường, kéo nàng ra phòng khách.

- Này ba mẹ thấy con giỏi không.? Con đã kéo được đại tiêu thư nhà ta ra khỏi phòng cô ấy. Nào bây giờ anh Phi Hoàn đâu? Anh kể lại chuyện giết cộc cho bà chị của tôi nghe đi.

ông Kỷ Túy Sơn quay qua nhìn hai đứa con gái với một chút kiêu hãnh trong lòng. Hai cô con gái đều đẹp, cái đẹp của mỗi đứa lại khác nhau, Phương Trúc lại dịu dàng thùy mị, giống như nhân vật trong cổ tích, giống như những đám mây trắng bồng bồng trên cao. Còn Phương Bình thì hồn nhiên khỏe mạnh nhiệt tình, dạn dĩ. Có điều cả hai đều là những hạt ngọc trân châu. Từ lâu lắm rồi ông cảm thật hạnh phúc, ông yêu quý hai đứa con gái hơn cả thằng con trai duy nhất là Phương Hùng. Dương nhiên Phương Hùng cũng có cái nét đáng yêu của nó. Nó là thằng con trai có cá tính giỏi và thông minh nhưng so với hai đứa con gái thì nó lại thiếu cái chăm sóc nhiệt tình. Ông không biết vợ Ông, bà Minh Hà có cùng cảm nghĩ như vậy với ông không.? Dù gì đàn bà họ cũng nhạy bén hơn. Có điều bà Minh Hà là một người đàn bà rất kín đáo. Bà ít khi để lộ tình cảm của mình ra ngoài. Ông thì khác. Với ông, ngón tay có ngón dài ngón ngắn. Vì vậy trong ba đứa con, ông cưng nhất là Phương Trúc, nhưng cũng rất thích thú với cái hồn nhiên của Phương Bình. Bây giờ cả hai chúng ở trước mặt ông, ngay trước mặt khách mà nó lại gọi thẳng tên một cách tự nhiên như vậy, cũng không đúng lễ lắm, ông trách yêu con:

- Phương Bình, lần đầu tiên ông Phi Hoàn đến đây chơi, ông ấy lại lớn hơn con những mười mấy tuổi. Con không có quyền nói chuyện với ông ấy một cách ngang hàng như vậy được.

Phương Bình nũng nịu:

- Ồ, chạ Sao cha bày đặt khách sáo chi vậy. Cứ coi anh Phi Hoàn như anh cả của chúng con, mà cha không thấy ở nhà ta, chị em gì cũng cứ gọi bằng tên không sao?

ông Túy Sơn vừa cười vừa nói:

- Thì như vậy mới là bậy. Từ nhỏ cha đã bảo chúng con là phải gọi nhau bằng anh chị, mà tụi con có nghe đâu?

Bà Minh Hà tiếp lời chồng:

- Lúc nó còn nhỏ, nó cũng nào có gọi ông là cha một cách đàng hoàng đâu? Bắt chước người khác gọi là "bố".

Phuong Hùng được dịp lên tiếng:

- Cái đó cũng không có gì đáng nói, đằng này khi nó đã vào học lớp một rồi, nó cũng không còn gọi con bằng anh một cách đàng hoàng mà lại theo á Thi gọi con là ông bốn mắt nữa chứ!

Phuong Hùng tướng tá cao lớn, trông cũng đẹp trai, có điều mắt lại cận. á Thi ngồi gần đấy, khẽ ho một tiếng rồi trừng mắt với Phuong Hùng:

- Ồ! Làm gì ông lại kếp tôi vào chuyện nữa vậy?

Phuong Hùng vừa cười vừa nói:

- Cậu nào có hiền lành gì đâu? Cậu có nhớ là lúc chúng ta còn tí xúu đã bày đặt trốn học đi vô ruộng trộm gà...

á Thi như trở về với tuổi thơ, thích thú nói:

- à! Cái thời đó là cái thời vàng son của chúng mình đấy. Cậu còn nhớ chuyện đi ăn trộm gà nữa à? Mình đã làm thịt gà nấu

lên, ông chủ con gà nghe mùi thơm chạy ra, chúng ta còn mời ông ấy ăn. Ông ta khen là nấu ngon, mãi đến lúc sau mới biết là gà nhà, ông ta tức tối, rượt chúng ta chạy muốn nín thở.

Phương Bình cắt ngang câu chuyện của á Thi.

- Thôi cho xin can. Chuyện mấy người ăn cắp gà, trộm chó, nghe đã ngán ngẫm, bây giờ không phải kể chuyện đó nữa, hãy để anh Phi Hoàn kể lại chuyện giết cọp, cái này mới đáng nghe hơn chuyện ăn cắp gà.

Cả phòng cười rộ lên. Phương Hùng và á Thi cũng không nín được cười. Quả thật đây là một chuyện hấp dẫn trong thời buổi hiện nay, giết được cọp là một chuyện hi hữu, huyền thoại. Phương Bình kéo Phương Trúc đến trước mặt người đàn ông lạ, nói tiếp:

- Nói đi, anh Phi Hoàn! Xin giới thiệu với anh đây là bà chị Phương Trúc của tôi. Lớn hơn tôi một tuổi, vậy mà có rất nhiều người nhìn lầm bảo là em gái tôi mới khổ chứ.

Miễn cưỡng đứng trước mặt Phi Hoàn, Phương Trúc chẳng thấy hứng thú chút nào về chuyện giết cọp. Có điều, cái người đàn ông đang ngồi trước mặt nàng, có một chút gì đó khiến cho Phương Trúc thấy lòng xao động.

Phi Hoàn không phải thuộc mẫu người đàn ông đẹp trai, nước da ngăm đen, đôi mắt hơi dữ, nhưng lôi cuốn. Một khuôn mặt có góc cạnh, rất đàn ông. Nếu đem Phương Hùng ra so sánh, thì Hùng có vẻ thư sinh quá. Còn á Thi thì còn non hơn. Dáng dấp của những người đàn ông như thế này, đương nhiên là hấp dẫn.

Giữa lúc Phương Trúc ngắm Phi Hoàn thì Hoàn cũng nhìn

nàng chẳng kém. Cái ly trà trên tay chàng vẫn còn nguyên. Hôm nay chàng đến đây chỉ là một sự tình cờ. Cái tình cờ đó bắt đầu khi gặp á Thi, với lời van xin của hắn:

- "Hãy đi với tôi để giúp tôi quyết định, xem nên chọn cô chị hay là cô em".

Con trai bây giờ nghĩ cũng lạ, tự mình không biết là mình thích ai, phải hỏi ý kiến của một người khác. Riêng với Phi Hoàn, một người có rất nhiều "Tình Sử" Cái đó không biết là thành công hay thất bại, nhưng với á Thi thì Phi Hoàn là một anh hùng. Cuộc đời là như thế đó. Nó giống như viên bi thủy tinh mà tùy theo góc cạnh của người nhìn, hình ảnh nó sẽ khác đi, ít ra trên phương diện màu sắc.

Ban nãy Phi Hoàn đã trông thấy Phương Bình, cô bé có khuôn mặt tròn, có ánh mắt thật vui, hồn nhiên, đầy tuổi xuân, với một cơ thể khỏe mạnh và nói năng hoạt bát. Phi Hoàn đã quyết định giùm cho á Thi, chọn cô em gái vậy. Không biết cô ấy có đẹp như á Thi nghĩ không? Phương Bình quả không xuất sắc lắm, nhưng lại dễ thương. Rồi bây giờ Phi Hoàn lại thấy Phương Trúc, chưa bao giờ Phi Hoàn lại thấy một cô gái nào có ánh mắt giống như Phương Trúc, cái ánh mắt nhìn người, vừa tò mò, vừa soi mói. Phi Hoàn chợt cảm thấy mình giống như con hổ trong chuồng đang bị đánh giá. Chính cái nhìn của Phương Trúc đã làm cho Phi Hoàn bối rối, chàng nghĩ Phương Trúc không đẹp hơn cô em. Nàng có thân hình mảnh mai quá, mắt lại to, không cân xứng lắm với khuôn mặt, nhưng mà cái làn da trắng kia, cái thái độ lặng lẽ và đôi mắt hồ thu dễ khiến người đối diện sao động, bối rối.

- Nào... nào lại đây.

Phương Bình lên tiếng và kéo Phương Trúc về phía ghế đối

diện với Phi Hoàn, đẩy nàng ngồi xuống, rồi rồi nhìn Phi Hoàn cười, nói:

- Rồi, bắt đầu kể đi anh.

Phi Hoàn gần như ngạc nhiên, nhìn hai chị em.

- Kể chuyện gì?

- Thì kể chuyện giết cạp đó.

Phi Hoàn vừa nhìn Phương Bình vừa nói:

- Cô chưa chán à? Tôi thì kể mãi, nên chán quá! Lần nào gặp bạn bè họ đều bắt tôi kể lại chuyện giết cạp.

Phương Bình kém vui nói:

- Nhưng chị Phương Trúc chưa nghe mà. Anh kể đi, lúc đó anh có bao nhiêu con chó săn lặn?

Phi Hoàn bị trúng kế của Phương Bình nên nói:

- Tôi mang theo sáu con. Sáu con chó đều to lớn, lại rất hung dữ. Có một lần chúng đã cắn chết một con rắn thật to, nặng đến mười mấy ký.

Phi Hoàn ngưng kể, chàng bưng ly nước lên, có vẻ suy nghĩ. Nhưng hình ảnh ở khu rừng già bên Ấn Độ ngày nào thật xa vời, ở đấy có thú dữ, có rắn độc, có những người dân đen nghèo khổ đói cơm... Phi Hoàn nhìn lên, bắt gặp ánh mắt tròn xoe của Phương Trúc.

- Rồi sau đấy? Sáu con chó săn đấy, nó đã giúp được gì cho anh?

Bà Minh Hà gõ rối cho Phi Hoàn.

- Phương Bình! Con không có quyền ép những gì ông ấy không thích nói ra. Tại sao con không nghĩ là khi gặp cọp, sáu con chó săn đó sợ cúp đuôi. Thế là ông Phi Hoàn đây nổ súng. Con cọp chết là xong chuyện?

Phương Bình có vẻ bất mãn.

- Ồ, xem mẹ kìa! Chuyện của người ta hồi hộp, gay cấn như vậy mà mẹ lại sử dụng có hai ba câu nhạt nhẽo làm cho câu chuyện mất hay.

Lời của Phương Bình khiến cả nhà cười rộ. á Thi nói:

- May là không phải chuyện của cô, bằng không chuyện giết cọp này sẽ bị thêm mắm thêm muối thành chuyện nhệch thờ đấy.

Phương Hùng gật đầu nói:

- Đúng rồi đó. Ai chứ Phương Bình thì khỏi chê Cô ấy thích thối phồng. Cậu biết không, Bình nó ưa khoe là trong lớp nó có một cô có biệt danh là Tiểu Phụng Tiên đẹp hơn cả mình tinh tài tử, khiến tôi phải bỏ ra hết hai ngàn bạc để nhờ nó đứng ra mai mối đưa đi ăn. Nhưng khi gặp mặt, cậu biết thế nào không? Một thất vọng ê chề. Tiểu Phụng Tiên của cô ta có cái cổ như cổ hươu, mắt thì như mắt cá vàng, còn móng tay móng chân thì như móng ó...

Phương Bình tức bực

- Nói vậy cũng nói! Ba má xem đấy. Anh Hùng còn quá lỗ hơn cả con. Cô bạn Tiểu Phụng Tiên của con vừa ăn vận đúng mốt, vừa đẹp như vậy chỉ hơi ồm một tí thôi. Nhưng mô đen bây giờ thì phải gầy gầy một chút chứ. Anh Hùng không

thích người ta rồi lại nói xấu một cách tàn nhẫn, làm như người ta là quái vật không bằng.

Cả nhà lại được dịp cười. Phương Trúc cũng cười. Cái cười của nàng nhẹ nhàng hơn. Trong ánh mắt kia có cái gì đó, làm cho Phi Hoàn thấy bối rối khi tiếp xúc. Hoàn chợt liên tưởng đến cánh rừng sau cơn mưa, vừa ướt át vừa bùn lầy, dây leo chằng chịt với những con kiến to cắn chết người, những bóng tối mù mịt. Thế rồi đi mãi đi mãi... Một lúc nào đó, chợt khám phá thấy có một tia nắng len qua cành lá, phá tan cái màu đêm lạnh lẽo kia...

Cuối cùng rồi Phương Trúc cũng lên tiếng hỏi:

- Anh sang Ấn Độ làm gì đấy?

Phi Hoàn giật mình, chàng ngạc nhiên thấy hôm nay mình lại làm sao đấy.

- à... à... Ở Ấn Độ...

Phi Hoàn chợt thấy bối rối. Có nên tìm một lý do nào đó cho đẹp đẽ một tí, trình trọng một tí. Ví dụ như một nhà nhân chủng học, côn trùng học, một nhà nghiên cứu về rừng nhiệt đới. Nhưng như vậy không ổn. Hoàn nhìn lên, đôi mắt đen nháy kia đang chờ đợi. Hoàn không thể nói dối được, nên nói:

- Tôi ở Ấn Độ hơn một năm, nhưng để rong chơi chứ không hề làm gì cả.

Phương Trúc có vẻ rất thông minh.

- à! có nghĩa là anh muốn trốn tránh một cái gì đó?

Phi Hoàn càng bối rối hơn.

- Ồ, không phải. Tôi không trốn tránh mà là đi tìm.

Phương Trúc nhìn thẳng vào mắt Hoàn.

- Thế anh đã tìm được gì?

- Không có gì hết.

Phương Bình thấy thích thú, chen vào.

- Vậy anh đã tìm gì? Chắc thích thú lắm hử Anh làm em nhớ đến chuyện "Bí mật một kho tàng". Anh có bản đồ kho báu không? Nghe nói ở Ấn Độ họ có rất nhiều tôn giáo kỳ lạ với bao nhiêu loại côn trùng độc. Anh có gặp những thứ đó không?

Phi Hoàn quay sang Phương Bình cười nói:

- Không. Hẳn cô sẽ rất thất vọng khi nghe tôi kể... Chẳng có gì thần bí hay căng thẳng cả. Ngoài chuyện giết được một con cạp.

Phương Trúc nhẹ nhàng:

- Tôi nghe nói giống cạp ở Ấn Độ gần tuyệt chủng rồi. Hẳn họ phải cấm săn bắn chứ?

Phi Hoàn đáp ngay.

- Đúng vậy. Chính phủ Ấn Độ họ cấm săn đấy chứ. Có điều tôi sang đấy không phải để săn bắn. Lúc vào rừng mang chó theo là để phòng thân. Chuyện con cạp xuất hiện chỉ là một bất ngờ. Không thể không bắn hạ nó được.

- Nghe nói là con cạp lúc đầu đã cắn chết hai con chó săn của anh, nó lại nhào tới chụp chân anh...

Phuong Bình tiếp lời như chính nàng trông thấy.

- Anh vừa rút súng ra, nó nhanh như cắt...

Phi Hoàn cười quay qua nhìn hai vợ chồng Túy Sơn:

- Nhà hai bác, ai cũng tưởng tượng khá hay!

ông Túy Sơn cười:

- Vì cuộc sống của chúng nó gò bó trong phạm vi hạn hẹp, nên phải tưởng tượng một chút cho cuộc sống bớt căng thẳng.

Phuong Bình giục:

- Anh Phi Hoàn, anh nói là sang Ấn Độ tìm... mà tìm gì thế?

Phi Hoàn nhìn vào ly trà, một lúc mới nói:

- Tôi đi tìm...

Phuong Trúc bất chợt nói:

- Tôi biết, anh chỉ muốn một nơi nào đó thật xa lạ. Càng xa lạ không ai biết càng tốt. Cũng có thể nơi đấy cần có một chút căng thẳng hay nguy hiểm. Nhưng vẫn làm được một cái gì đó.

Phi Hoàn quay nhanh lại. Chàng có vẻ không tin những gì mình vừa nghe thấy.

- Cô biết chuyện của tôi à?

- Chuyện giết cọp đấy ư?

- Dĩ nhiên không phải là chuyện đó.

Phuong Trúc lắc đầu.

- Thế à? Vậy thì tôi không biết gì hết.

Phi Hoàn chăm chú nhìn Trúc một lúc, rồi đột nhiên đứng dậy nhìn á Thi rồi nhìn vợ chồng ông Túy Sơn nói.

- Thôi xin phép, tôi phải về sớm, tối nay tôi còn có chút việc riêng.

á Thi ngạc nhiên:

- Ồ! sao anh gấp vậy? Có ai chờ à?

Phi Hoàn nhìn Thi cười:

- Có lẽ. Cậu biết là tôi không thích buồn đâu nếu không tôi đã quay sang Ấn Độ lần nữa đấy.

Phuong Trúc bỗng nói:

- Lần sau có buồn, ông khỏi cần sang Ấn Độ. Tôi giới thiệu ông đến nơi này cũng hay lắm. Đó là "Thung lũng chiều".

Phi Hoàn ngạc nhiên.

- "Thung lũng chiều"? Tôi chưa nghe qua Một danh lam thắng cảnh à?

- Không phải. Đấy chỉ là tên củaa một quán cà phê thôi, nằm ở đường "Nam Kinh Đông Lộ" đấy.

Phi Hoàn chau mày.

- Quán cà phê à? Ở đấy có gì đặc biệt?

Phuong Trúc nói:

- Cùng không có gì. Ở đó có rất nhiều trò chơi điện tử như bắn ruồi, bắn đĩa bay. Ta có thể chơi kéo dài mãi đến bao giờ chiến thắng mới thôi.

Phi Hoàn lắc đầu:

- Vậy mà cô cũng làm cho tôi rối lên.
- Không tin ông đến đây một lần xem, sẽ thích ngay.
- Được hôm nào rảnh, tôi sẽ đến đây.

Phi Hoàn bỏ đi. Mọi người nhì theo mãi đến lúc bóng của Hoàn khuất hẳn ở cầu thang máy.

Phi Hoàn đã ra về, nhưng đề tài cứ xoay quanh cái anh chàng "giết cọp" đó. Phương Bình thắc mắc nhiều nhất. Phương Trúc chỉ ngồi yên lặng để nghe. Còn bà Minh Hà thì hỏi á Thi:

- Làm sao cậu lại quen với ông ấy vậy?
- Vì Phi Hoàn là bạn của anh cả con.
- Có lẽ hẳn phải giàu lắm. Bằng không làm gì rảnh sang Ấn Độ chơi?
- Anh ấy được thừa kế một tài sản lớn. Một cơ sở gia công hàng dệt xuất khẩu đấy.
- Thế ông ta không sống ở Đài Loan à?

á Thi nói:

- Ông ấy thì nơi nào cũng là nhà. Suốt năm cứ chu du thế giới. Nhưng lúc nhỏ thì Phi Hoàn lại học ở Đài Loan. Tốt nghiệp trường Đại Học thương nghiệp ở Đài Bắc đấy y.

Bà Minh Hà hỏi:

- à! Năm nay ông ta được bao nhiêu tuổi rồi?

Phuong Bình không dần được, nói:

- Mẹ hỏi tuổi tác người ta làm chi vậy?

Bà Minh Hà nhìn á Thi nói:

- Thì cũng hiếu kỳ thôi mà. Thế ông ta đã lập gia đình chưa?

á Thi chỉ ngồi cười. Phuong Bình tròn mắt.

- Có vậy mà cũng cười được à?

á Thi lắc đầu:

- Vì ông ta là một tay "Lady Killer". Phuong Bình biết không ông ta đã từng cưới vợ. Ở với ba bà rồi đấy, nhưng chẳng được được với bà nào cả.

Bà Minh Hà tò mò.

- Sao vậy? Ở với ba bà? Như vậy không phạm luật hôn nhân à?

á Thi giải thích.

- Dạ không phải cùng lúc ở với ba bà. Anh ấy cưới ba lần, nhưng lại ly dị cả ba. Lần ly dị cuối cùng là ông ta bỏ sang Ấn Độ đấy.

Bà Minh Hà nhìn về phía chỗ Phi Hoàn ban nãy đã ngồi.

- à! Với những người đàn ông như vậy mà sang Ấn Độ không bị cộp vô chết nghĩ cũng lạ.

ông Túy Sơn nhìn vợ cười:

- Đàn bà các cô hay kết tội tội vãi lắm, thấy người ta cười vợ ba lần, không cần truy hỏi nguyên do gì là đã kết tội người ta. Chưa chắc ông ấy thuộc hạng ăn chơi trác táng.

Bà Minh Hà phản ứng ngay.

- Nhưng những con người như vậy cũng không phải thuộc hạng đàn ông tốt lành. Anh có thấy trên đời này, có ai đang hoang tử tế mà phải lấy vợ đến ba lần không?

ông Túy Sơn nói.

- Chưa thấy. Nhưng anh cũng chưa gặp qua người có thể giết được cạp mà không chuyên nghiệp như anh ta.

á Thi tán đồng:

- Vì vậy mà con cũng thấy ông ấy có vẻ không bình thường tí nào đấy.

- Nghĩa là khác thường?

- Vâng... phải nói là như một nhân vật huyền thoại.

Phương Trúc lặng lẽ rút lui khỏi phòng khách. Nàng không muốn đề cập đến anh chàng kia, một người bạn của bạn. Có nghĩa là một nhân vật xa lạ, đến đây chẳng qua như một tình cờ, đến thăm không mục đích, theo bạn bè, vậy thôi. Có gì phải thắc mắc?

Nhưng mà... Tại sao hẳn phải đến tận Ấn Độ để tìm lại "chính mình". Một người đàn ông đã ba lần lấy vợ rồi ba lần thôi vợ. Có chuyện như vậy ư? Gã đàn ông này cuộc sống hẳn có nhiều thứ phong phú.

Phuong Trúc lắc đầu. Đúng là người đến từ hành tinh khác. Một con người sống ở thế giới xa lạ, xa lạ như chuyện viễn tưởng. Nhưng Phuong Trúc lại thích những nhân vật đầy nước mắt. Thế là Phuong Trúc lại lật quyển tiểu thuyết tình cảm đang đọc dở của mình lên, tiếp tục theo dõi nhân vật chính.

Màn đêm lặng lẽ trôi.

CHƯƠNG 2

Phi Hoàn nằm trên giường, hai tay gối đầu, mắt nhìn thẳng lên trần nhà.

Sau màn phiêu phạt từ Ấn Độ quay về, Hoàn đã được Quán Quân, anh trai của á Thi thuyết phục, chàng ở lại Đài Loan này. Hoàn đã ở lại với quá nhiều cái lý do Đầu tiên là đi mãi cũng mệt mỏi. Thứ hai là xí nghiệp cũng cần có Hoàn chăm sóc. Nhưng phải nói một điều, Hoàn ở lại cũng vì xứ sở này còn có người hiểu chàng. Đó là vợ chồng Quán Quân, đôi bạn tri âm tri kỷ, và còn vì Quán Quân đã cưới Hiếu Phụng, người bạn thân nhất của Vy San.

Ngày đó, vâng, bấy giờ mọi người đều còn rất trẻ, tuổi mười bảy mộng mị Tình yêu, hạnh phúc như căng đầy trong trái tim của Hoàn và đám bạn bè. Hà Quán Quân, Bạch Hiếu Phụng, Đặng Vy San họp lại tạo thành niềm vui ngày đầy ký ức. Tuổi thơ họ đã gắn liền nhau với hàng há kỷ niệm. Ngày đó không có sự tham dự của á Thi vì á Thi bấy giờ còn nhỏ quá. Chỉ có Hoàn với Quân và Vy San với Hiếu Phụng.

Vy San với Hiếu Phụng là đôi bạn, nhưng cốt cách họ lại giống chị em Phương Trúc và Phương Bình bây giờ.

Sao lạ vậy? Mới ghé qua nhà họ Kỷ một lần, cách đây hơn tháng mà Phi Hoàn vẫn không quên được cái ấn tượng về ngôi nhà này? Nhất là hai cô gái. Một dịu dàng như nước, một trong sáng như trăng thụ Tuổi trẻ mộng mị Cái mùa

xuân phảng phất. Mong là hạnh phúc mãi mãi sẽ là của họ Người trẻ tuổi, nên có một lý tưởng để tin yêu. Người trẻ tuổi? Tại sao lại thế?

Như vậy có nghĩa là ta không thuộc một thế giới với họ ư? Ta đã già rồi cơ à? Mới có ba mươi hai tuổi thôi mà. Chưa đến cả tuổi trung niên. Thế tại sao những người ba mươi hai tuổi kia đâu có cuộc đời sống gió như chàng? Họ đâu có những tư tưởng bi quan với cuộc đời như chàng? Quả là ta đã lạc loài ở một thế hệ khác. Đừng! Đừng nên nghĩ gì đến chuyện nhà họ Kỷ nữa. Phải phấn chấn lên. Phải cố xây dựng lại cuộc sống của chính mình. Tương lai còn quá dài. Mới ba mươi hai tuổi. Phi Hoàn nhớ đến lời của bạn, Quán Quân.

- Nào, bạn hãy tập trung tinh thần vào sự nghiệp của chính mình đi. Xí nghiệp và cơ sở đều cần có sự trực tiếp chăm sóc của bạn. Bây giờ thời đại kinh tế phát triển. Chuyện quản lý là chuyện sâu sát từng giờ từng phút. Nếu cậu cứ lo là bỏ bê, không sớm thì muộn, mấy cái nhà máy của ông già để lại sẽ lọt vào tay người khác cả.

Đó là lời khuyên chí tình, thành thật. Rõ ràng là mấy năm gần đây, nền kinh tế thị trường của Đài Loan đã phát triển vượt bậc, công nghiệp phát triển ở mức độ chóng mặt. Mức sống của dân chúng đã nâng cao ngang hàng với những nước phát triển lớn. Chỉ lo đèn đóm một chút, mẫu mã hàng hóa lạc hậu một chút là doanh thu sụt lụi ngay. Nghe lời Quán Quân, Phi Hoàn đã bỏ ra một khoảng thời gian nghiên cứu và sắp xếp lại hệ thống hành chính, sản xuất. Như vậy cũng đủ rồi. Phi Hoàn không định trở thành tay cự phách trong thương trường. Tiền bạc chẳng có ý nghĩa lắm với Hoàn. Ngay từ mấy năm trước Hoàn đã nhận ra một điều là:

- "Càng kiếm được nhiều tiền sẽ càng xài nhiều thôi. Mà xài nhiều tiền chưa hẳn là có được hạnh phúc".

Bây giờ, Hoàn vẫn thấy như vậy.

Phi Hoàn nhìn lên trần nhà. Ngọn đèn trang trí bên trong tỏa nhẹ ánh sáng. Đây là ngôi nhà mà Phi Hoàn đã nhờ Quán Quân mua và Hiếu Phụng giúp chọn phần thiết kế nội thất. Vợ chồng họ khá xứng đôi. Chồng hành nghề kiến trúc, còn vợ thì phụ trách văn phòng trang trí nội thất. Rõ ràng là đã hạnh phúc.

Nhà của Hoàn nằm tận lầu mười một của một cao ốc. Ở đây có thể ngắm cảnh xe cộ dồn dập trên đường. Nhưng không hiểu sao, chàng vẫn thấy nó lạnh lẽo và buồn. Không phải Hiếu Phụng trang trí sắp xếp, chàng không còn thấy cần thiết phải để thêm một cái bàn một cái ghế vào chỗ thừa. Có điều, mọi thứ như thiếu vắng một cái gì. Một chủ nhân chăng? Có lẽ như vậy! Ngôi nhà rõ thật lạnh. Cái không gian hơn tám mươi mét vuông, ba phòng ngủ, một thư phòng và một phòng khách, vậy mà chỉ có một mình Hoàn. Phải nói là nửa người đúng hơn. Vì nửa người kia Hoàn không biết nó đã đi lạc nơi đâu. Hoàn chợt nhớ tới lời của Phương Bình.

- Anh đi tìm anh? Thế anh không biết là mình ở đâu cơ à? Cần chi phải qua Ấn Độ để tìm lại bản thân mình?

Ta đã bỏ mất nó ở nơi nào? Hoàn nhắm mắt lại suy nghĩ. Chàng cảm thấy có một cái gì đó phân vân! Phải rồi, nỗi trống trải như lúc nào cũng hiện diện trong trái tim. Từ sau ngày chia tay với Vy San, nó cứ đeo đuổi chàng như hình như bóng, từ nước Mỹ, sang Ấn Độ rồi đến Đài Loan, nó không buông tha chàng ở bất cứ phương trời góc bể nào.

Hoàng thở dài, bất giác nhìn đồng hồ. Tám giờ đêm.

Tám giờ! Đây là cái giờ phút ồn ào, náo nhiệt nhất ở thành phố. Mọi người có thể là đang đoàn tụ trong gia đình hoặc đang vui chơi ở vũ trường, nhà hàng, trên phố. Còn Hoàn? Một tay "anh hùng từng giết hồ" lại như cái xác chết nằm dài trên giường.

Chàng nghĩ đến Thị Cái cậu con trai mới lớn kia lúc nào cũng xem Hoàn như một thứ "Thần tượng".

- Người ta kiếm một bà vợ còn không ra, trong khi anh lại có đến ba lần vợ. Đúng là một tay đào hoa..."

Hoàn rất cảm ơn vợ chồng Quán Quân. Đó là những người bạn tốt. Họ thường giúp chàng che giấu cái dĩ vãng không tốt đẹp lắm của chàng trước mặt gia đình và cả bạn bè, tránh cho chàng nhiều cảnh bối rối, ngượng ngùng. Hoàn sợ nhất là khi nghe hỏi:

- "Anh đã lập gia đình chưa?"

Thi thì chỉ biết một phần sự việc nên không những chẳng khinh thị mà trái lại còn sùng bái. Đúng là chuyện buồn cười. Mà trên đời này, nhiều thứ lắm lẫn lại hay trở thành buồn cười như vậy.

Hoàn nằm yên. Không muốn nghĩ ngợi gì nữa. Tám giờ rồi. Giờ này thành phố với những ánh đèn màu sáng choang. Nhạc trời khắp nơi, vậy mà Hoàn vẫn nằm đây, trên giường, một chiếc giường đôi sang trọng kiểu cách.

Đột nhiên, chuông cửa reo. Tiếng chuông reo giữa cảnh yên tĩnh thật trong, thật rõ. Hoàn giật mình, nhớ lại sáng nay, nhân viên quán lý cao ốc có ghé qua để giấy thu tiền bảo

quản phí. Vì Hoàn ít khi có mặt ở nhà ban ngày, nên có lẽ họ lại ghé qua Hoàn nhảy vội xuống giường.

Hoàn ra khỏi phòng ngủ, phòng khách, rồi mở cửa.

Một bất ngờ, bên ngoài không phải là nhân viên quản lý, mà là vợ chồng Quán Quân với các bộ cánh đẹp.

- à, thì ra quý vị. Đến bất ngờ quá. Sao không điện thoại báo trước?

- Có nghĩa là trong nhà có người à?

Hiếu Phượng vừa nhìn vào trong nhà tò mò, vừa hỏi. Phi Hoàn cũng không chấp, vì dù sao Phượng cũng là mẹ của hai đứa con. Một người đàn bà phương Đông đúng nghĩa, biết chăm sóc chồng, có điều cái chất tự nhiên trong người cô ta vẫn không thay đổi. Phượng nói.

- Chúng tôi đi phố, rồi tình cờ ghé qua thôi. Thật ra cũng vì tò mò. Không biết buổi tối của những anh chàng độc thân có gì lạ không? thôi biết rồi, thì chúng tôi xin rút lui vậy.

Hiếu Phượng nói xong, kéo tay chồng định rút lui. Có lẽ cô ta nghĩ là trong phòng Hoàn hẳn có "người đẹp". Hoàn vừa cười vừa kéo Quân vào nhà.

- Cứ nghĩ vậy không à. Ở nhà có ai ngoài tôi đâu? Một mình buồn quá. May là các bạn đến kịp lúc.

Quân vào nhà, vẫn đưa mắt nhìn quanh. Anh chàng có vẻ ngạc nhiên.

- Ồ! Sao nhà mi vắng thế này. Về đây ở hơn hai tháng rồi, phải sắm cái gì cho khỏi sắc một chút chứ. Làm gì cả đèn bàn cũng không mua thêm. Nếu không có Phượng sắp xếp, có lẽ

không có cái ghế ngồi nữa là...

- Có lẽ như vậy.

Phượng lắc đầu nói.

- Cái ông này ở thành phố không quen rồi. Ông ở rừng sâu bên Ấn Độ cả năm quen cái nếp sống giản dị, nên không đòi hỏi tiện nghi như chúng tôi, phải không?

Hoàn nhìn bạn, cười nói.

- Xin lỗi. Tôi thấy thì với cái tài của Phượng, bài trí thế này quá đủ, quá đẹp rồi. Nếu thêm cái này cái kia vào, sợ quá hỏng nghệ thật đấy chứ?

Phượng cắt ngang.

- Thôi, đừng cho tôi leo cây nghe ông. Ông thôi phòng tôi rồi tôi tưởng thật. Lúc này ông cũng biết nịnh đầm nữa à?

Hoàn chột nói:

- Cái con người cũ không còn nữa Phượng à.

Phượng tắt nụ cười. Phòng khách chột lạnh đi. Quân cứu vãn tình thế, nói:

- Hoàn. Cậu cho chúng tôi trà nóng đi. Mới ăn cơm tiệm ra. Ớt cay quá. Cứ phải uống nước mãi.

Hoàn như nhớ ra nhà có khách, chàng quay lưng đi vào bếp.

- à! quý vị ngồi đợi một tí nhé. Tôi phải nấu nước trước.

Phượng ngạc nhiên rồi thở ra nói.

- Sao vậy? Nước bình thủy anh cũng không có? Thôi đi, ông ngồi đây, tôi đi nấu nước chợ Nhưng mà... Ở nhà có sẵn trà không chứ?

Hoàn chột nhó ra.

- à... mà cũng không có.

- Vậy thì, hằng ngày anh uống gì chứ?

Hoàn lúng túng.

- Tôi à. Thường thì ít khi tôi có mặt ở nhà. Nếu khát thì thường uống rượu, đôi khi nước lọc thôi.

Phượng nhìn Hoàn

- Vậy thì anh biết hiện nay ở nhà đang thiếu cái gì không? Đây là một người đàn bà.

Hoàn tái mặt. Quân cảnh giác vợ.

- Phượng, em đừng nên khiến Hoàn khó xử chứ.

Phượng tròn mắt.

- Tại sao ta cứ trốn tránh vấn đề mãi như vậy? Hoàn thiếu một người đàn bà trong nhà, đó là sự thật. Anh ấy cũng chỉ mới ba mươi hai tuổi. Đàn ông ở cái tuổi đó vẫn có thể lập gia đình. Đâu phải vì Hoàn đã ba lần lấy vợ? Cái gì cũng có nguyên do và cũng cần được sống chứ?

Quân kéo tay vợ.

- Phượng. Tối nay em làm sao thế? Chưa có uống rượu mà sao lại...

Phượng tiếp lời.

- Lại nói vậy phải không? Tôi thấy mấy người cứ né tránh vấn đề một cách kỳ cục. Chúng ta là bạn bè cơ mà. Tại sao gặp nhau là phải nói chuyện đầu lữa lên giá, rồi bầu cử Tổng Thống... Mấy chuyện đó quá xa vời, không thực tế?

- Sao lại không? Nó vẫn dính liền với đời sống ta đó chứ?

Phượng cố chấp nói.

- Nhưng nó không ảnh hưởng một cách trực tiếp. Ít ra là đối với Hoàn. Anh ấy bây giờ đang cần yêu và phải có người yêu.

Hoàn bối rối, chàng chỉ đứng lặng nhìn hai người bạn thân. Cuối cùng rồi Hoàn cũng nhập cuộc.

- Phượng. Dù gì bạn cũng là người dám thực hiện, dám giải phẫu cái vết thương đời của tôi. Phải nói thật một điều này: Ở cái xứ Đài Loan này, chỉ có hai người là bạn tri kỷ của tôi. Mọi sự bí ẩn của đời tôi, hai bạn đều biết rành cả. Nhưng những gì tôi đang suy nghĩ hiện nay, chưa chắc hai bạn đã biết đâu. Chuyện này giờ hai bạn nói, để hôm nào khác chúng ta tiếp vậy nhé. Được không? Còn bây giờ thì...

- Thì sao?

Hoàn nói một cách chậm rãi.

- Có lẽ cuộc đời tôi không còn muốn kết thân với một người đàn bà nào nữa. Cũng như không dám nói chuyện yêu đương. Sau hàng lô chuyện đã xảy ra như vậy, tôi thấy là trong cuộc đời này... Những người đàn bà lý tưởng tốt lành thì tôi không còn đủ điều kiện để kết hôn, còn những người mà thấp kém quá thì tôi lại khinh thường không muốn tiến

tối...

Phượng cắt ngang.

- Anh khá mặc cảm đấy. Tôi thấy thì những lần thất bại trước, đâu phải lỗi của mỗi một mình anh gây nên đâu?

Hoàn lắc đầu:

- Thôi, đừng nhắc lại những chuyện đó nữa!

Phượng cụt hứng, quay sang chồng.

- Thôi chúng ta đi, hôm nay đến không đúng lúc tí nào.

Hoàn chặn lại

- Khoan đã. Phượng, xin lỗi. Tôi biết những gì Phượng vừa nói đều xuất phát từ tình bạn bè. Tôi cũng mong rằng, bao giờ thời cơ đến... Tôi rồi sẽ tìm lại được hạnh phúc.

- Tìm lại được? Ở đâu?

Phượng hỏi một cách nghi ngờ. Hoàn có vẻ buồn rầu nói:

- Ở Vy San

- Vy San?

- Vâng.

Hoàn nói mà không nhìn mọi người. Chàng bỏ đến cửa sổ, mắt nhìn ra ngoài, nhìn xuống đường. Con lộ tấp nập xe cộ với đèn đuốc sáng choang. Hoàn hỏi tiếp:

- Lâu lắm rồi tôi không dám hỏi, nhưng tôi lại không biết... cô ấy có còn cảm hận tôi không?

Phượng quay sang chồng, hội ý rồi nói:

- Tôi nghĩ là chuyện đó dù gì cũng đã qua, chúng ta nhắc lại làm gì chứ. Vả lại, tôi cũng không biết.

Hoàn nắm tay lại, đánh nhẹ lên khung cửa. Chàng như không nghe thấy lời vừa rồi của Phượng.

- Không lẽ Phượng không có một tin tức gì về Vy San sao? Bạn bè thân như thế à? Bây giờ cô ấy ở đâu? Khỏe không?

Phượng lắc đầu:

- Tôi không biết. Thế anh không hỏi thăm người khác?

- Tôi không dám.

Phượng suy nghĩ, cân nhắc, nhưng rồi cuối cùng cũng thú thật.

- Vậy thì... Cô ấy khỏe, đã lập gia đình cách đây ba năm. Chồng là một tiến sĩ vật lý.

Hoàn nhắm mắt lại. ánh đèn sao chói quá. Chàng đứng thẳng người một chút.

- à! Dù gì cũng phải chi vui với nàng. ít ra thì Vy San cũng đã tìm được một nơi nương tựa tốt. Thế bây giờ San đang ở đâu? ở Đài Loan này ư?

- Không phải... Cô ấy và gia đình đã di cư sang Brazil từ lâu. Cô ấy cũng lấy chồng ở bên ấy.

Khoảng thời gian yên lặng trôi qua.

Rồi Hoàn mở mắt ra. Đèn đường vẫn chói lòa, xe cộ vẫn chạy như mắc cửi. Con người sao thích vội vã thế, những người

đang ngồi trong những chiếc xe hơi bóng lộn kia Họ đang vội vã đi về đâu? Hoàn ngẩng lên nhìn trời. Những vì sao lấp lánh đang lạnh lùng ngấm chàng chợt lóe chợt tắt.

- Tất cả như ảo tưởng! Ảo tưởng!

Hoàn lẩm bẩm. Đúng là ảo tưởng. Không phải ảo tưởng mà là mộng. Những giấc mộng có thật đã xảy ra và đã tan biến. Một sự tan biến làm đau lòng người, làm điên tiết! Con người gần bước ngang ngành của Hoàn, lúc nào cũng như bị khiêu khích, bị đối mặt với những con sóng hung dữ của tuyệt vọng. Lúc nào nó cũng muốn khóa lấp, lôi cuốn Hoàn lún sâu xuống biển. Không được! Hoàn cố vùng vẫy. Phải thoát khỏi bế tắc, tuyệt vọng. Bằng không rồi một ngày nào đó, con người ta sẽ hoàn toàn băng hoại, tan vỡ. Hoàn cố trấn tĩnh, quay lại cười với vợ chồng Quân.

- Hai người chưa uống trà phải không?

Quân nói:

- Thôi được rồi, để hôm khác - Rồi quay sang vợ - Thôi chúng ta về, em.

Hoàn lại ngần.

- Đợi chút nào. Ở nhà tôi, đương nhiên là không có trà rồi, nhưng ở cái thành phố này chúng ta có thiếu gì chỗ để uống trà chứ?

Rồi Hoàn chụp lấy chiếc áo khoác trên tựa ghế nói:

- Nào bây giờ chúng ta đi. Chúng ta sẽ đến một nơi vừa uống trà, cà phê hay nước trái cây cũng được mà lại còn có thể bắn roi phi thuyền, đĩa bay. Bắn đến bao giờ chiến thắng mới thôi.

- Anh nói gì tôi không hiểu.

Phượng tròn mắt nhìn Hoàn, không biết anh chàng nói gì. Giờ thì Hoàn đã lấy lại được bình thản. Mắt anh chàng rất đen, rất sáng. Phượng biết mọi thứ đã bình thường, nàng hỏi:

- Anh định đưa chúng tôi đi đâu đấy?

Hoàn vừa cười vừa nhìn Quân.

- Đến "Thung lũng chiều". mấy người đừng tưởng tôi sẽ đưa các người đến vùng núi nhé. Đây là tên của một quán cà phê đấy. Lần đầu tiên, tôi nghe đến tên của quán nước này là do... Ở... đằng cậu Thi đấy. Và những ngày gần đây, gần như ngày nào tôi cũng ghé qua đấy giải trí.

Quân có vẻ tò mò.

- à! Ở đấy có gì đặc biệt. Nơi nào thằng Thi đến thì phải biết hẳn có tiết mục gì lạ lắm phải không?

Hoàn vừa cười vừa nói:

- Ở đấy thì cũng chẳng có tiết mục gì. Đó chỉ là một quán cà phê bình thường, có trà, có cà phê... Có thêm một vài thú tiêu khiển.

Phượng tò mò nói:

- Tôi thì không biết chuyện quá cà phê lại có thể giải sầu. Nhưng nghe anh giới thiệu, tôi chắc ở đấy hẳn có cái gì là lạ.

Quân thắc mắc:

- Cái gì mới được chứ?

Hoàn bật mí:

- Một trò chơi mới có gần đây. Trò chơi điện tử đấy.

Quân tròn mắt.

- Trò chơi điện tử? Thật sự cậu mê cái thứ ấy à? Cậu có biết cái đó là trò chơi của trẻ con không?

Hoàn với chìa khóa xe trên bàn nói.

- Thật sự tôi mê nó. Nhưng tôi nghĩ, nó không hẳn là trò chơi dành cho trẻ con. Tôi chắc chắn nếu bạn nhập cuộc, bạn cũng mê nó cho mà xem. Khi trên màn ảnh nhỏ hiện lên mấy chiếc đĩa bay là bạn chỉ còn tập trung hết tâm trí vào việc làm sao bắn hạ chúng nó chứ không còn đầu óc đâu để mà nghĩ đến chuyện khác.

Quân kêu lên.

- Trời đất. Cậu hết đi giết cọp lại đi hạ đĩa bay. Tôi thấy cậu làm sao ấy?

- Cuộc đời dài lắm. Đương nhiên là chúng ta phải giải sầu thôi.

Thế là họ bước ra khỏi nhà. Khép cửa, xuống cầu thang máy. Vừa vào thang, Quân đã nói ngay.

- Hoàn, sao cậu lại xuống dốc như vậy? Trò chơi điện tử cũng chỉ là trò chơi con nít. Tôi không khinh thường cậu, nhưng tôi thấy cậu có vẻ không bình thường đấy.

Hoàn nói:

- Cậu cứ khinh đi. Cậu biết không, máy móc điện tử rất nhạy bén. Nó biết được cái nhược điểm của con người ta và nó tấn

công.

- Vậy mà tôi tưởng cậu chỉ quan tâm đến cuộc sống.

Hoàn cảm thấy hơi bất bình. Nhưng thanh máy đã ngừng. Họ đi ra bãi xe. Bấy giờ mới thấy là trời đang lất phất mưa. Gió đêm lành lạnh. Ngồi vào tay lái rồi Hoàn mới quay qua Quân nói:

- Nếu từ đây về sau cuộc đời tôi chỉ biết tới cái thú điều khiển bằng máy móc, thì không chừng hạnh phúc hơn bao giờ.

Phượng nhìn bạn lắc đầu khiến Hoàn thắc mắc.

- Sao Phượng lại lắc đầu?

Phượng nói:

- Tôi thấy anh còn trẻ Nhưng mà mọi thứ lại đến với anh một cách dồn dập lạ lùng. Có lẽ đó là định mệnh. Cuộc đời anh là một cuộc ứng chiến không ngừng trên phương diện tình cảm. Tôi nghĩ chuyện đó sẽ còn tiếp tục, tiếp tục lâu lắm.

Hoàn vừa cho xe nổ máy vừa nói.

- Sao chị lại nguyên rui tôi như vậy? Tôi thấy mệt mỏi quá rồi. Bấy nhiêu đó đủ rồi. Tôi không muốn chuyện gì xảy ra nữa. Tôi sẵn sàng đi vào rừng sâu, đến nơi hoang dã, hay phải chiến đấu với máy móc như những trò chơi điện tử này, nhưng đừng để tôi phải căng thẳng với con người nữa.

Phượng cười nhe.

- Anh nói lộn rồi. Không phải chỉ là người mà là đàn bà mới phải.

Hoàn liếc nhanh vợ bạn. Không nói gì nữa. Mưa làm kính xe ô tô mờ. Chàng mở quạt mưa. Mặt kính trong lại, nhưng những hạt mưa khác lại rơi xuống. Xua mãi không hết. Hoàn thở dài. Cuộc đời cũng vậy. Có những nỗi buồn xua mãi không tan.

CHƯƠNG 3

Cái anh chàng sáng chế ra trò chơi điện tử này hẳn là thiên tài. Đột nhiên rồi trò chơi này trở thành phổ biến ở cả xứ Đài Loan. Từ siêu thị, công ty bách hóa, đến cửa hàng ăn, đâu đâu cũng thấy để ít ra là một hai bàn trò chơi điện tử để khách được giải trí thoải mái trong khi chờ đợi. Phạm vi chiếm chỗ của chúng cũng không lớn. Chỉ một chiếc bàn nhỏ. Tivi, máy thu gọn cả trên bàn. Người chơi có thể chọn trò chơi từ bản đĩa bay đến chim thần, bóng ma, ong ruồi rồi ngồi một chỗ, bấm cái nút để bắn phá hay tránh né đòn của đối phương. Sử dụng vừa cái đầu lẫn cái tay. Vừa giải trí vừa trút được hết những cơn muộn phiền bực tức. Đó là quân thù, là đối thủ. Đó là mơ ước không đạt được. Đó là nỗi bất đắc chí. Đó là kẻ phản bội. Rót một chiếc đĩa bay tượng trưng cho đối tượng mình muốn loại bỏ. Mỗi lần chơi có thể là ba chiếc hỏa tiễn. Hạ được ba chiếc hỏa tiễn đó coi như trò chơi đã kết thúc. Vậy mà chỉ tốn có năm đồng bạc, vì vậy đây là một trò chơi rẻ tiền lại tiện lợi đủ thứ.

Tối hôm ấy, quán cà phê "Thung lũng chiều" lại không được đắt khách lắm. Trời mưa lất phất. Dù gì cũng đã quá thụ. Trong cái không khí này, người ta lại thích quây quần ở nhà hơn. Mấy chiếc bàn chơi điện tử của quán chỉ loe ngoe vài người chơi. Nhưng ở một góc bàn nhỏ, ít người để ý, vẫn có một cô khách quen thuộc. Đó là Phương Trúc. Cô gái đang chơi trò bắn "chim lửa".

Cuộc chơi kéo dài đã hơn tiếng đồng hồ. Đơn vị của trò chơi

mỗi lần là năm mươi con chim lửa. Nếu hạ được hết thì lại có năm mươi con khác xuất hiện, nhưng lần này chúng quý quýt hơn, xuất hiện với tốc độ nhanh hơn và ở những phía khác nhau. Trò chơi như vậy kéo dài, càng lúc càng gay go căng thẳng. Một cuộc đấu trí sôi nổi và người tham dự không có thời gian đâu để nghĩ ngợi đến chuyện khác.

Phuong Trúc nghĩ là tay phát minh ra trò chơi điện tử này không hẳn chỉ là một thiên tài khoa học thôi mà còn là thiên tài về nghệ thuật. Bởi vì trên màn ảnh nhỏ kia, những cánh chim lửa xuất hiện với đủ loại màu sắc hài hòa, sắp xếp đội hình theo những kiểu khác nhau, xuất hiện ở những phương hướng kỳ hà đặc biệt. Mỗi cảnh là một bức họa. Đôi lúc vừa bắn phá vừa ngắm nghía biến pháp và tốc độ, nhiều lúc Phuong Trúc kinh ngạc. Phuong Trúc phải bấm nút Still để nó đứng lại. Óc điện tử có khác, nhưng người đã sáng tạo ra óc điện tử còn khiếp hơn.

Tối nay đúng ra Phuong Trúc đã đến đây không phải một mình mà còn có Phuong Bình và Thị Nhung vào phút cuối, Thi lại đổi ý, muốn xem phim, mà cuốn phim đó thì Phuong Trúc và bạn bè đã xem qua rồi. Thế là Phuong Trúc đến đây một mình. Thật ra đây cũng là một sự tính toán. Phuong Trúc thấy ngay từ đầu, đi chơi mà hai đứa con gái với một người đàn ông, sẽ lạc lõng làm sao. Phuong Trúc không hề đặt thành vấn đề, vì Thi đối với Phuong Trúc không có một ấn tượng đặc biệt nào, chỉ là một người bạn với Phuong Trúc, đôi lúc nàng lại thấy nhiều khi cô đơn lại là một cái thú. Ta có thể ngồi đây, nghĩ vợ vắn, buồn vắn vợ, không ai quấy rầy, có thể thả hồn quanh khung cửa sổ, đến với áng mây, với đồng cỏ, với những cảnh hoang vu của núi đồi, với những nhân vật éo le trong tiểu thuyết. Ta có quyền thương vay khóc mượn với những gì mình cảm nhận được trong cuộc đời. Suy nghĩ,

tượng tượng là của báu, là tài sản của mỗi người. Nơi đó ta làm chủ lấy ta, ngoài ra không ai ngự trị. Vì vậy Phương Trúc rất thích cô đơn. Mặc dù thỉnh thoảng nàng cũng cảm thấy bức mình, nhất là lúc khi gió lạnh thổi qua song cửa, khi những cơn mưa bụi bay.

Trên màn ảnh đột ngột xuất hiện một cánh chim lớn màu xanh. Nó lao đảo như say rượu. Nó đang thẳng xuống Phương Trúc mắt mở to Tay đã đặt lên nút. Nàng chưa bấm vội. Nàng đang tìm đôi mắt của chim. Đôi mắt rất đẹp. Và "âm" Phương Trúc bấm nút. Cánh chim nổ tung. Nhưng đồng thời vũ khí của Phương Trúc cũng bị nổ vì bấm chậm.

Cửa quán cà phê "Thung lũng chiều" mở ra. Có người bước vào... Chuyện khách ra vào quán là chuyện bình thường. Nhưng Phương Trúc cũng nhìn lên. Bất ngờ tim nàng đập mạnh, vì Phương Trúc đã thấy, đã nhận ra "hắn", cái anh chàng có đôi mắt hấp dẫn của Sean Connery Cố Phi Hoàn. Anh ta đã đến đây theo đề nghị hôm trước của Phương Trúc đấy chẳng? Đến để tiêu khiển?

Cùng lúc đó, Phi Hoàn đã trông thấy Phương Trúc, mặc dù nàng ngồi ở bàn trong góc. ánh sáng lò mò, phòng đầy khói thuốc, nhưng cái mái tóc dài kia, là da trắng và dáng dấp tư lự kia, vẫn là một thứ nam châm thu hút. Hoàn chợt nhớ tới Vy San. Mười năm trước. Hoàn cũng đã bị thu hút bởi dáng dấp tương tự đó. Quay sang Quân, Hoàn nói:

- Quân này. Chúng ta gặp may rồi. Một cô bạn quen mà quý vị cần biết.

Quân cũng đã nhìn ra Phương Trúc:

-Ồ. Tưởng ai hóa ra cô gái lớn của nhà họ Kỷ.

Quân quay sang vợ giải thích:

- Em có nhớ không? Chúng ta đã gặp cô ấy ở nhà ba mẹ. Bạn gái của Thi đấy mà.

Phượng không nhớ rõ lắm. Từ khi lấy chồng, họ sống riêng, thỉnh thoảng chủ nhật mới về thăm ba mẹ chồng, mà chủ nhật thường thì Thi lại không có mặt ở nhà. Có điều qua lời chồng, Phượng biết Thi thường xuyên đến nhà họ Kỷ, vì ở đây có hai cô gái mặt đẹp như hoa.

Cả ba kếp đến trước Phương Trúc. Phương Trúc đứng dậy, nàng cũng nhìn ra hai vợ chồng Quân. Phương Trúc liếc nhanh về phía Hoàn và hỏi:

- Quý vị đến đây uống cà phê hay chơi trò điện tử vậy?

Hoàn thành thật nói:

- Thật ra thì tôi đến đây cũng mấy lần rồi, nhưng không gặp cô. Lúc đầu nghe cô nói tưởng cô thường đến đây lắm chứ?

Phương Trúc nói:

- Cũng thường đến lắm. Tôi chỉ đến đây sau giờ tan học. Đến với mấy người bạn chung lớp.

- à, vậy là cô còn đi học. Trường nào vậy?

- Đại học Phố Nhan. Sang năm tốt nghiệp.

Vợ chồng Quân chọn chiếc bàn cạnh đấy ngồi xuống. Cũng có một chiếc máy chơi điện tử. Nhưng Quân không tỏ ra thích thú lắm với trò chơi này. Anh chỉ hỏi:

- Thế hôm nay Thi không có đến đây à?

Phương Trúc cười nói:

- Anh ấy đi xem phim với Phương Bình. Phim "Tạm biệt em yêu". Tôi đã xem qua rồi.

- à... !

Quân hiểu ra. Vậy có nghĩa là Thi đã lựa chọn. Hoàn cũng nghĩ thế. Sự lựa chọn đúng như nhận xét của Hoàn. Phương Bình bản chất hồn nhiên, xuề xòa dễ hòa đồng. Còn Phương Trúc, như một pho sách dày còn quá nhiều bí ẩn, chưa hẳn thích hợp với bản chất hời hợt của Thi.

Hoàng ngồi cạnh Phương Trúc. Chàng nhìn lên màn ảnh. Những con chim lửa đang ào ạt lao xuống và gần như toàn bộ vũ khí của Phương Trúc đã bị nổ tung. Có lẽ vì bận tiếp khách, hay vì buồn? Tại sao Phương Trúc không tiếp tục trò chơi để màn ảnh bị xóa?

Tiếng của Phương cắt đi tư tưởng của chàng.

- Này Hoàn, anh muốn uống gì đây?

Hoàn dằn dò hầu bàn.

- à. Cho tôi một ly cà phê đen. Còn Quân, cậu uống trà phải không? Phương?

- Tôi thì một ly cà chua xay nhuyễn. Phương Trúc uống gì?

Phương Trúc do dự một chút:

- Cho tôi một ly chanh vậy.

Phương nhìn quạ. Bây giờ nàng mới nhìn kỹ được Phương Trúc. Đẹp, đôi mắt to, cái đẹp liêu trai, dịu dàng. Không lẽ cô

em đẹp hơn? Tại sao Thi lại bỏ qua một sắc đẹp như thế?

Phượng nhìn Phương Trúc cười nói:

- Thôi, cô tiếp tục trò chơi của cô đi, chúng tôi không quấy rầy đâu.

Quân nhìn vào màn ảnh nhỏ trước mặt mình. Trò chơi điện tử này là "bắn ong" Anh chàng tò mò.

- Ồ, cái này chơi làm sao đây?

Hoàn nói:

- Đầu tiên anh đổi năm đồng, rồi lấy một đồng tiền kẽm bỏ vào máy, anh sẽ nhận được ba tên lửa. Với số tên lửa này diệt được hết lũ ong, anh sẽ được bảy ngàn điểm và được tặng thêm một tên lửa khác. Nào để tôi chơi thử cho anh xem.

Thế là Hoàn lấy trong túi ra mấy đồng tiền kẽm đẩy Quân ngồi qua một bên. Hoàn bắt đầu trò chơi. Hu! hu! hu! tên lửa bắt đầu bắn. Từng con ong nhỏ xuất hiện, bị nổ tung biến mất trên màn ảnh, nhưng những con khác lại xuất hiện. Hoàn phải bắn một cách liên tục. Rồi phải biết cách dời tên lửa để chống lại sự phản kích của bầy ong. Cứ như vậy Hoàn bắn, những bầy ong khác lại xuất trận. Phượng ngăn người ra xem. Cuối cùng một con ong chúa màu vàng và hai hộ vệ màu đỏ hiện ra. Bọn này rất tinh ranh, né tránh rất tài tình, lại phản kích rất giỏi. Kết quả tên lửa không né kịp bị nổ tung, vậy là trò chơi chấm dứt. Hoàn được mười bảy ngàn điểm.

Phượng Trúc nãy giờ theo dõi, đợi Hoàn chơi xong, nàng nói:

- Xem anh chơi là biết ngay anh cũng không xa lạ với thú tiêu khiển này lắm?

Hoàn nhìn Phương Trúc hỏi:

- Nếu là cô, thì sẽ được khoảng bao nhiêu điểm?

Phương Trúc vừa nghịch những đồng tiền kẽm trên bàn, vừa nói:

- Cái đó cũng không nhất định. Vì với trò chơi này, vừa phải lanh lợi nhạy bén đối phó, thao tác nhanh, nhưng đồng thời cũng dựa một phần trên may rủi mới có điểm cao được.

Phượng tò mò:

- Cô Phương Trúc, cô vào chơi thử tôi xem...

- Vâng, để tôi thử xem nhé.

Phương Trúc nói và ngồi vào bàn, bắt đầu cuộc chơi. Hu! Hu! Hu! Những viên đạn bắn ra liên tục không có viên đạn nào không trúng đích và cuối cùng con ong chúa màu vàng lại xuất hiện với hai vệ binh. Phương Trúc sử dụng nút bấm một cách thành thạo, nàng tung cả một con lửa đạn lên màn hình, đầu tiên giết chết hai vệ binh đỏ trước, sau đó mới tới con ong chúa màu vàng. Liền đó, trên màn ảnh nhỏ xuất hiện thêm số tám trăm. Phương Trúc giải thích:

- Nếu chúng ta giết chết hai con đỏ trước rồi mới giết tới con vàng sẽ được tặng thêm tám trăm điểm. Chỉ có cách này mới đạt được điểm cao thôi.

Phượng nói:

- Nhưng, như vậy nguy hiểm lắm! Vì con ong chúa màu vàng, vừa xuất hiện là ném bom liên tục.

Phương Trúc nói:

- Vâng! vì vậy ta phải mạo hiểm. Cái người phát minh ra trò chơi này, họ nắm rất vững cái tâm lý sợ chết của người chơi. Người chơi sẽ giết con ông chúa trước để trừ mối nguy hiểm nhưng như vậy sẽ khó tránh khỏi sự tấn công cùng lúc của hai vệ sĩ màu đỏ và sẽ bị thua ngay. Bên cạnh đó kẻ sợ chết thường lại tham lam. Kết quả là khó đạt được mục đích cuối cùng.

Phuong Trúc vừa nói vừa không ngừng tay nhất nút tấn công lũ ong trên màn ảnh nhỏ; bây giờ nàng đã đạt được bảy lá cò. Bảy lá cò đỏ xuất hiện trên một góc màn ảnh nhỏ trông rất đẹp. Phuong Trúc đi đến một kết luận bất ngờ.

- Đây là một trò chơi tàn bạo, căng thẳng chết chóc. Nhưng cũng phải chạy trốn. Một thứ trò chơi đầy mạo hiểm. Giống như cuộc đời của con người, phải không anh Hoàn?

Hoàn tròn mắt nhìn Phuong Trúc. Một chút bối rối pha lẫn ngạc nhiên. Chàng không hiểu người con gái đang ngồi trước mặt mình, định ám chỉ ai, định ám chỉ một điều gì? Nhưng với nụ cười, Phuong Trúc lại tiếp tục trò chơi, Nàng tỏ ra hết sức bình thản.

- Mỗi lần chơi trò chơi này, tôi lại cảm thấy như không phải mình thao túng nó mà mình như bị nhập cuộc, bị đẩy vào một hoàn cảnh phải ứng phó. Bởi vì, cuối cùng lúc nào lũ ong cũng là kẻ chiến thắng, chứ không phải tôi. - Phuong Trúc tiếp tục nói: - Nhưng mà dù thế nào, tôi vẫn thích trò chơi này. Số điểm thu được nó tạo cho tôi có cảm giác là mình đã tạo lập nên thành tích, mặc dù cuối cùng rồi cũng thua, nhưng lại cảm thấy thật mãn nguyện. Cái thua của mình trở nên hết sức oanh liệt hùng hồn.

Đúng như điều Phương Trúc đã nói, cuối cùng rồi chiếc hỏa tiễn còn lại của Phương Trúc cũng bị nổ tung. Phương Trúc cười trong lúc trên màn ảnh nhỏ xuất hiện chữ game với số điểm là bốn mươi tám ngàn điểm.

Quân có vẻ thích thú nói:

-Ồ! chơi cũng dễ quá! Để tôi đi đổi một đồng kềm, nhưng trò chơi này cao điểm nhất là bao nhiêu?

Phương Trúc đáp:

- Nghe người ta nói, có người đạt được đến ba trăm ngàn điểm. Tôi thì chưa tinh vì lần cao nhất tôi chỉ đạt được có bảy mươi ngàn điểm thôi.

Hoàn trừng mắt:

- Bảy mươi ngàn? Vậy là cô phải bỏ ra rất nhiều thời gian để nghiên cứu?

Phương Trúc cười, đứng dậy bỏ về bàn riêng của mình, nàng cầm ly nước chanh mà hầu bàn mới vừa mang đến, hóp một hóp. Chiếc miệng nhỏ xinh xinh trên khuôn mặt đỏ hồng sau trò chơi căng thẳng, tạo cho Phương Trúc cái đẹp dịu dàng.

- Coi như tiêu khiển một chút vậy mà. Những lúc rảnh rỗi quá không biết làm gì, nên mới chơi. Nhưng rồi đôi khi nghĩ lại, thấy mình cũng ngu ngu làm sao đấy. Sao lại phải căng thẳng mãi với một chiếc máy không hồn? - Phương Trúc ngưng lại một chút, mắt có vẻ xa vời - Nhưng mà với thời gian rảnh rỗi đó, mỗi người lại có một cách sử dụng khác nhau. Chẳng hạn như anh, phải sang tận Ấn Độ để giết cạp. Còn tôi? Vào quán cà phê với những trò chơi điện tử này.

Hoàn liếc nhanh Phương Trúc nói:

- Hôm nay tôi thấy cô có vẻ vui miệng đấy. Lần trước gặp cô, tôi lại thấy cô ngồi im suốt buổi.

- Ồ... vậy à?

Phương Trúc chợt giật mình, nàng im lặng suy nghĩ. Quả thật tối nay ta làm sao đấy? Tại sao lại nói nhiều vậy? Nói hết những gì mà bấy lâu nay giấu trong lòng. Một sự kiện không bình thường. Nhất là trước mặt người lạ Người lạ? Hoàn là người lạ ư? Hình như vậy. Thôi mặc! Hẳn là gì cũng mặc kệ hă! Phương Trúc lắc đầu. Đột nhiên nàng thấy đỏ mặt, nói:

- Hay là tôi với ông chơi trò bắn chim lửa đi. Ai thua sẽ trả tiền.

Hoàn nhìn Phương Trúc, khuôn mặt ửng hồng kia giống như chim lửa, chàng chợt thấy trái tim nghe như rung động, cảm giác này chỉ có được khi Vy San còn bên cạnh. Hoàn nhìn xuống. Trên màn ảnh nhỏ những chiếc tên lửa của Phương Trúc không ngừng tàn sát những đàn chim.

Ở bên cạnh Quân và vợ cũng bắt đầu trò chơi diệt ong. Tên lửa của Quân bị diệt. Anh chàng tức tối hét:

- Lại thua! Thua mãi! Sao chúng nó giỏi thế? Chúng đông quá bắn không kịp. Ồ, không được nữa rồi. Lại bắn hụt. Chết chưa, lại nổ tên lửa!

Phương nhìn chồng chơi, có vẻ bất mãn.

- Ông dỏm quá! Chơi dỏ quá, lại không bình tĩnh làm gì phải ra sức như vậy? ông đấy là cái bàn nước muốn sập theo.

Quân tức lý nhìn vợ.

- Cô giỏi thì chơi đi. Tôi nhường cô đây. Xem thử khi nhập cuộc, cô còn bình tĩnh được không cho biết.

Phương Trúc ngồi bên cạnh nghe hai vợ chồng Quân cãi nhau không giấu được nụ cười. Chơi trò điện tử là như thế. ít có ai giữ được bình tĩnh và trong những lúc như vậy thì bao nhiêu tật xấu đều lộ hẳn ra. Có người đập bàn chửi thề bực dọc, có khi muốn đá bể cả chiếc máy. Không biết Hoàn trong những giây phút căng thẳng như vậy sẽ phản ứng ra sao? Vì mãi nghĩ nên một chú chim lửa đã sa xuống phá nổ tung một chiếc tên lửa của Phương Trúc. Nàng nhìn vào thang điểm mới có hai ngàn điểm. Chưa bao giờ Phương Trúc lại chơi ít điểm như vậy.

Đến lượt Hoàn. Anh chàng bắt đầu nhấn nút chính xác. Chỉ một thoáng đã diệt hết năm mươi chú chim. Một ngàn điểm. Vậy là có thể sẽ vượt qua số điểm của Trúc. Trúc nhìn những ngón tay dài của Hoàn, những ngón tay của nhà nghệ sĩ, chứ không phải của hạng người thô tục. Nhưng mà tại sao anh chàng lại lấy tới ba lần vợ? Một con người quá vô tình? Hay lại đa tình?

Chợt có tiếng Hoàn cắt ngang.

- Cô lại nghĩ gì thế? Tới phiên cô đấy.

Trúc đỏ mặt bấm lấy phím điều khiển trò chơi. Cứ thế họ tranh tài nhau suốt hai tiếng đồng hồ. Gần như chẳng phân thắng bại. Sau đấy Trúc nhìn vào đồng hồ, thấy hơn mười giờ khuya. Nàng nghĩ, nếu giờ này mà không về thì sẽ bị mẹ cản nhàn suốt đêm. Trúc quay qua nhìn vợ chồng Quân đang chơi đến đỏ mặt tía tai. Anh chàng có vẻ căng thẳng, luôn mồm hét:

- Túc chết đi được. Túc chết, chỉ còn một con mà cũng không bắn được. Nay em xem này. Có một chút xiu mà cũng bị chúng giết chết. Chúng còn trêu tức mình nữa chứ.

Nhìn dáng điệu mê mẩn của vợ chồng Quân, Trúc nói với Hoàn.

- Quý vị tiếp tục chơi nhé. Tôi phải về. Về khuya quá, bị cha mẹ mắng, mệt lắm!

Hoàn nhìn vào đồng hồ.

- Thôi tôi cũng đi.

Phượng lấy chiếc ví trên tay nói với chồng.

- Thôi đủ rồi ông ạ. Chúng ta về thôi

Quân chăm chú nhìn lên màn hình.

- Không được! Tôi phải chiến đấu đến cùng với chúng nó. Tôi phải hạ cho được con ong chúa. ê, Hoàn, mi có muốn về thì về trước đi. Ồ! mà không được, chết rồi.

Hoàn đứng lên nhìn Quân với nụ cười

- Ủa, ban nãy cậu nói đây là trò chơi của trẻ con mà.

- Đừng nói lộn xộn...

Quân không thèm nhìn lên, lại bỏ thêm một đồng tiền kẽm vào máy. Hoàn lắc đầu nói:

- Cậu xuống dốc cũng vừa thôi. Sao lại mê mẩn trò chơi trẻ con như vậy?

- Cậu về đi, đừng lái nhái làm tôi thua bây giờ.

Phượng cười nhìn lên, nhún vai nói với Hoàn:

- Ông ấy đang bị trò chơi điện tử thôi miên đấy. Thôi anh về trước đi. Một lúc nữa chúng tôi sẽ về sau.

Trúc vội vã nói với Hoàn:

- Ồ! anh cứ ở lại chơi với các bạn, đừng vì chuyện bỏ về của tôi làm mất vui.

Hoàn nhìn Trúc

- Bấy nhiêu đó đủ rồi. Bây giờ để tôi đưa cô về. Bên ngoài đang mưa đấy.

- Khỏi anh ạ, Phiền quá!

Hoàn nhìn thẳng vào mắt Trúc nói:

- Đó là sự tự nguyện của tôi cơ mà. Xe tôi cũng đậu ngay trước cửa thôi.

Trúc không phản đối nữa. Bên ngoài quả thật mưa đang to hạt. Xe thật vắng, ánh đèn màu lấp lánh trên tấm biển quảng cáo. Trúc và Hoàn đã vào xe. Hoàn vừa nổ máy vừa ngược lên tấm biển màu đỏ?

- "Thung lung chiều"! Cái tên nghe cũng lạ đấy chứ?

- Có lẽ nó đã được đặt theo tên của một bài hát. Có tên "Hỏi áng Mây Chiều".

Hoàn có vẻ ngạc nhiên.

- "Hỏi áng Mây Chiều"? Bài hát lạ quá. Nội dung thế nào vậy Trúc?

Trúc suy nghĩ một chút rồi khẽ hát:

Hỏi áng Mây Chiều

Mi đến đây; rồi lại về đâu?

Hỏi áng mây chiều

Mi đã chứng kiến; bao cuộc tình tan hợp?

Hỏi áng mây chiều

Mi đã vì ai mà tỏa sáng; vì ai mà tan đi?

Hỏi áng mây chiều...

Trúc chợt ngừng hát. Có lẽ vì xúc động, Hoàn quay lại nhìn, chợt thấy trong mắt thiếu nữ như có những ngấn lệ. Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy?

Trúc khẽ nói:

- Hãy để mặc tôi. Thôi thì như thế. Mỗi lần đọc một quyển sách hay nghe một bài hát, một bài thơ, hay một bức tranh đẹp, tôi đều hay xúc động như vậy. Vì thế Phương Bình thường bảo là tôi lãng mạn, tình cảm quá ưót át.

Hoàn nhìn Trúc, rồi tiếp tục cho xe chạy.

- Những đoạc cuối của bản nhạc, Trúc có thể hát tiếp cho tôi nghe được không?

- Để bữa khác đi. Tôi sẽ chép nguyên bản cho anh.

Hoàn liếc nhanh người con gái bên cạnh. Chàng không nói gì

nữ, ôm chặt tay lái, chiếc xe tiếp tục lao tới phía trước. Con lộ trong mưa thật vắng vẻ Không hiểu sao Hoàn lại cảm thấy lạnh. Để hôm khác? Hoàn chợt nhớ đến câu nói vừa rồi, chàng bỗng cảm thấy có một cái gì đó rung động trong tim, và chàng bỗng cảm thấy sợ. Chàng sợ cái gặp mặt kế tiếp với Trúc.

CHƯƠNG 4

Hỏi áng mây chiều

Mi đến đây, rồi lại về đâu?...

Hỏi áng mây chiều

Mi đã chứng kiến, bao cuộc tình tan hợp... ?

Hỏi áng mây chiều

Mi đã vì ai mà tỏa sáng, vì ai mà tan đi... ?

Hỏi áng mây chiều

Mi có thể dừng chân, để ráng chiều làm bạn mãi với ta... ?

Hỏi áng mây chiều

Đi đâu sao vội vã... ?

Đến rồi lại đi, để người quyến luyến... ?

Hỏi áng mây chiều

Ráng hồng rực rỡ, vì ai đắm say... ?

Có thể vì ta, mà bầu bạn... ?

Trúc chép xong bản nhạc, đọc đi đọc lại mấy lần. Trong nàng có một cảm xúc nào đó khó tả. Nàng cũng không hiểu tại sao mình lại dễ xúc động như vậy. Mới hơn hai mươi tuổi đầu.

Nàng có sự chăm sóc của cha mẹ, có sự che chở của anh trai, bạn bè, của em gái, lại được chúng bạn trong trường nhất là những bạn trai săn đón. Hạnh phúc quá rồi còn gì? Nhưng tại sao Trúc lại cảm thấy hai chữ hạnh phúc kia không đủ để thỏa mãn sự khát vọng của mình. Có một cái gì trống vắng, cần khóa lấp.

Trúc ngồi chống cằm nhìn vào ngọn đèn trên bàn, ánh sáng tỏa dịu, chung quanh yên lặng. Trong khi đó ánh trăng ngoài cửa lại rất sáng. Những ngày mưa mùa đã trôi qua Trăng với cái ánh sáng lơ mơ lạnh lẽo đó treo cao bên ngoài cửa sổ, dễ khiến cho con người mơ mộng. Cái ánh trăng như giục ta ta đừng ở mãi trong phòng. Trúc lắng nghe tiếng cười nói của Thi và Phương Bình vọng lại rất rõ từ phòng khách.

Tiếng Phương Bình nói:

- Tôi không thích xem phim khoa học viễn tưởng, cũng không thích xem phim rừng rợn. Lúc này chỉ có một phim coi được, đó là phim "Ngôi nhà ở California".

Rồi tiếng của Thi vang nài.

- Ta cứ đi ra ngoài rồi tính sao cũng được mà tiêu thời.

Phương Trúc thấy buồn cười, nàng hiểu ra. Thật sự Thi không phải là mê phim. Anh chàng chẳng qua chỉ tìm mọi cách để được riêng rẽ bên cạnh Phương Bình, không bị ai dòm ngó. Cuộc đời là như vậy. Đó là một định luật mà không ai cưỡng lại được, là nỗi buồn của đấng làm cha mẹ, nuôi con lớn khôn, nâng niu chiều chuộng, cuối cùng rồi con cái cũng đi về với người khác, để lại nỗi cô đơn. Từ thế hệ này đến thế hệ khác tiếp nối như dòng nước trên sông. Bất giác Trúc lâm bẫm đọc thêm:

Hỏi áng mây chiều

Mi đã vì ai mà trùng lặp... ?

Mi đã đón người đến rồi lại chia tay...

Trúc chợt thấy buồn cười, nàng cảm thấy mình như đang nhảy lại cái bài hát:

"Sóng gió cuồn cuộn trôi về đâu? Bao nhiêu người đến rồi lại đi Anh hùng thành bại trôi theo nước. Núi sông còn đó, ráng chiều hồng vẫn đây, nhưng sao... "

Rõ ràng là như vậy. Đọc sách nhiều quá, đôi khi nó chiếm ngự cả tư tưởng. Trúc cảm thấy, phải chăng cái cảm giác cô đơn lúc gần đây của mình, cũng là do sự đọc sách quá nhiều tạo nên?

Trúc cẩn nhẹ quản bút suy nghĩ. Đột nhiên cửa mở, Phương Bình giống như một con lốc từ ngoài ùa vào.

- Chị Trúc, em cần ra ngoài một chút, chị cho em mượn bộ áo trắng nhé? Vì chị biết không? Cái bộ áo hồng của em nó lại không thích hợp với cái áo lạnh màu cà phê.

Trúc gật đầu. Lần đầu tiên nàng thấy Phương Bình chú ý đến cách ăn mặc của mình. Như vậy là đã có một sự thay đổi. Đúng như người xưa đã nói:

"Kẻ sĩ chết cho tri kỷ, còn cô gái chỉ đẹp để hài lòng người yêu".

Vậy coi như sự việc đã đi vào quỹ đạo. Thi đã dẫn đầu trong cuộc đua nước rút để đến với trái tim của Phương Bình.

- Em cứ tự nhiên, áo để trong tủ đấy.

Phương Bình mở tủ quần áo lấy ra bộ áo trắng. Kỳ thật, các cô thiếu nữ trẻ thường thích màu tươi mát còn Trúc thì chỉ thích màu đen hoặc trắng. Phương Bình lấy áo ra khẹp cửa lại, và định đi ra ngoài, nhưng rồi không hiểu sao ngưng lại, quay sang nhìn Trúc dưới ánh đèn vàng. Trúc có vẻ cô đơn làm sao. Phương Bình chợt thấy thương chị ghê Nàng không hiểu Trúc có thích Thi như nàng không? Cái trầm lặng của Trúc giống như một đáy hồ sâu. Bình bức rức:

- Nhưng mà chị Trúc này, hôm nay chị có cần mặc bộ này không?

Trúc nhìn em gái

- Ồ! Hôm nay chị không muốn ra ngoài. Sắp đến kỳ thi rồi, phải ở nhà chuẩn bị bài vở chứ.

Bình nhìn chị thêm một chút

- Chị Trúc ạ, hay là chúng ta cùng đi xem phim nhé? Phim "căn nhà ở Cali" nghe nói được đề nghị tặng giải Oscar đấy?

- Đúng, nhưng chị đã xem qua rồi.

- Lúc nào phim hay chị cũng xem trước. Chị đi xem với ai vậy?

- Đi xem với ai ư?

Trúc chợt đỏ mặt. Nàng nhớ đến cái hôm ấy. Đúng rồi. Sau bữa chơi trò chơi điện tử đó ba hôm, Trúc gặp lại Hoàn ở "Thung lũng chiều". Cũng một buổi tối. Trúc ít khi ra ngoài vào buổi tối, vậy mà không hiểu sao hôm ấy, trong người nó thế nào ấy. Không thể nằm ở nhà được, thế là Trúc ra ngoài đến đấy. Nàng đã gặp Hoàn. Hai người lại đánh cá với nhau.

Xong họ đi xem phim, chính Hoàn đã lái xe đưa nàng về tận nhà.

Chỉ là một lần đi xem phim. Vậy thôi. Nhưng Phương Trúc không muốn em gái tò mò, nàng nói:

- Ờ... đi với một người bạn học vậy mà.

Phương Bình phân vân. Bình rất thương chị, sợ chị Ở nhà một mình thì buồn.

- Vậy thì... thôi chúng ta không đi xem phim nữa. Kiếm một cái gì đó chơi cũng được. Nhé chị?

Phương Trúc mỉm cười.

- Em cứ đi đi mà, chị không muốn làm cái bung xung phá rối.

Đến lượt Phương Bình đỏ mặt.

- Chị Trúc kỳ quá!

Có tiếng thúc của á Thi từ bên ngoài phòng khách.

- Trễ quá rồi, Phương Bình ơi. Giờ này hẳn đã chiếu đoạn phim đầu. Em mà chậm một chút nữa thì nam nữ tài tử chính sẽ qua giai đoạn yêu nhau để lấy nhau đấy.

Phương Trúc giục em gái.

- Thôi em sửa soạn rồi đi nhanh đi.

Phương Bình vẫn phân vân, nhưng rồi cuối cùng nói.

- Thôi được, để tối này về, chị em mình sẽ nói chuyện sau.

Rồi Phương Bình bước ra ngoài. Phòng khách có vẻ ồn ào.

Tiếng của cha nàng đang dẫn dò Phương Bình về sớm. Còn mẹ thì cảnh giác Phương Bình đừng ăn quà vặt nhiều quá dễ đau bụng. Ồ! Trái tim của mẹ cha bao giờ cũng vậy. Con đã lớn sắp lấy chồng đến nơi mà mãi lo lắng dẫn dò Phương Bình như con bé lên ba không bằng. Nhưng rồi, cuối cùng đâu cũng vào đấy. Phương Bình và á Thi đã đi khỏi nhà. Anh Hùng thì có tiết mục riêng. Phòng khách trở lại sự yên tĩnh. Có tiếng hát của anh chàng ca sĩ quen thuộc trên máy truyền hình, bản "Không bao giờ quên".

Không bao giờ quên. Quên mãi không đành.

Tình yêu say đắm, nỗi buồn xa nhau.

Những buổi chiều lang thang trong mưa

Những vòng tay ấm giữa trời buốt giá...

Phương Trúc lắng nghe. Rồi lại nhớ đến bản nhạc "Hỏi áng mây chiều". Đột nhiên Phương Trúc thấy không thể ở lại nhà được nữa. Căn phòng bỗng trở nên lạnh lẽo làm sao dưới ánh đèn vàng. Phương Trúc không thể ngồi thế này để học bài. Có một cái gì trống vắng, buồn bực. Giọng hát của anh chàng ca sĩ cứ tiếp tục.

Tiếng lòng giục giã trong tim

Hãy quên đi, quên đi

Những kỷ niệm ngày cũ

Cuộc tình đã xa rồi

Nhưng làm sao... quên làm sao...

Phương Trúc nghĩ bài hát hay tuyệt! Quên đi... Rồi... làm sao

quên... Phương Trúc thờ dài, đứng dậy, chụp lấy cái bản nhạc "Hỏi áng mây chiều". Rồi bước đến bên tủ áo. Bộ áo trắng dễ thương đã cho Phương Bình mượn. Nàng chọn một bộ màu đen. Trong đêm đen thế này, mặc áo đen trái lại có vẻ thích hợp hơn.

Ra đến phòng khách, Phương Trúc thấy cha mẹ đang xem tivi Bà Minh Hà quay sang nhìn con.

- Con cũng ra phố nữa à?

Phương Trúc lại nói dối.

- Con định lại nhà bạn... để trao đổi bài học một chút.

Bà Minh Hà có vẻ nhạy bén.

- Chuyện đó đâu nhất thiết phải đích thân đi đâu? Con điện thoại sang đấy hỏi cũng được cơ mà?

Nhưng ông Túy Sơn lại nhìn con gái trêu mếu.

- Thôi cứ để nó đi đi.

Rồi ông nói với con gái.

- Con đi sớm rồi về sớm nhé?

Dù gì Phương Trúc cũng rất ngoan rất dễ thương. Con cái cũng đã lớn rồi. Khắt khe quá cũng không nên. Tuổi trẻ có quãng trời riêng. Tuổi hai mươi không phải là tuổi nhốt kín trong phòng.

Phương Trúc mang giày và đi ra ngoài. Chỉ mấy phút sau, Phương Trúc đã có mặt trên đại lộ. Xe cộ lúc nào cũng vội vã trên đường. Đèn màu tỏa sáng làm lu mờ cả ánh trăng. Mãi

xử dụng lịch phương tây, Phương Trúc quên mất ngày âm lịch. Hôm nay nhìn ánh trăng tròn vành vạnh trên cao, nàng mới biết ít ra là ngày mười bốn hay rằm. Trăng đẹp quá. Nhưng đi đâu đây? Lúc trong nhà, Phương Trúc đã muốn ra phố, nhưng không hề đặt trước mục đích. Không lẽ lại đến "Thung lũng chiều"? Phương Trúc chột đỏ mặt. Có lẽ. Tiềm thức đã có một chủ định. Đến "Thung lũng chiều" để tìm một "ngẫu nhiên" chăng?

Tại sao phải như vậy? Phương Trúc chột thấy bức mình. Tại sao ta lại có ý định đó? Biết đâu? Nhưng rồi hẳn có ở đây không? Đi tìm một sự "ngẫu nhiên" có tính trước! Thật là buồn cười. Chột Phương Trúc thấy xấu hổ, tim đập mạnh. Phương Trúc nhớ đến cái hôm đi xem xinệ Không, không thể được. Phương Trúc cứ thế lang thang trên phố.

Phi Hoàn chẳng có một ý nghĩa quan trọng gì với tạ Phương Trúc mơ hồ suy nghĩ... Có lẽ chỉ là một sự tò mò. Quá khứ của hẳn đã tạo nên sự tò mò đó, người có đôi mắt của Sean Connery. Ngoài ra chẳng có một cái gì khác để gây sự chú ý hay lôi cuốn. Nhưng mà... Phương Trúc chột đứng lại trước một trạm điện thoại công cộng. Ta đã thấy một cái gì ở hẳn?

Rồi không hiểu sao Phương Trúc lại bước vào phòng gọi điện thoại công cộng. Nàng cầm quyển niên giám điện thoại lên. Danh mục được sắp xếp theo họ: Đỗ, Triệu, Trần, Lưu, Cố... Có rồi, họ Cố đây. Số mấy... Phương Trúc tiếp tục dò xuống. Không hiểu sao nàng lại mong mãi tìm thấy. Vậy mà không có cái tên Cố Phi Hoàn. Phương Trúc thất vọng thở dài. Cái họ Cố ở đây có tất cả mười ba họ. Số mười ba là con số xui xẻo. Nhưng mặc, chẳng biết sao Phương Trúc lại kiên quyết. Phải tìm cho ra số điện thoại của Phi Hoàn. Nàng chột có cảm giác như là đang chơi trò chơi điện tử. Bầy ong đã xuất hiện.

Không thể không bắn nút bắn hạ. Thế là Phương Trúc bắt đầu quay số của nhà họ Cố đầu tiên.

- Alô Có phải nhà của ông Cố Phi Hoàn không? Không phải à. Vậy xin lỗi nhé! Có lẽ tôi đã quay lộn số.

Kế tiếp nhà thứ hai, thứ ba, thứ tư... Đến cả thứ mười rồi mười một. Giọng của Phương Trúc càng lúc càng mệt mỏi thất vọng. Đến lần thứ mười hai. Không còn hy vọng nữa. Chợt bên kia đầu dây, giọng nói quen thuộc vang lên.

- Ồ! Ai đấy? Tôi là Cố Phi Hoàn đây.

Nước mắt chợt ứa ra. Phương Trúc không nói được gì cả. Bên kia đầu giây thất vọng.

- à. Ai đấy? Phải Hiếu Phương không? Quý vị định phá tôi à? Sao không nói gì cả vậy? Nếu không lên tiếng, tôi sẽ cúp máy đấy.

Phương Trúc vội vã lên tiếng.

- Đừng, đừng! Tôi đây, Kỳ Phương Trúc đây.

Bên kia đầu giây chợt yên lặng. Thật lâu mới có tiếng hỏi.

- à. Phương Trúc đấy à? Cô ở đâu vậy? Quán cà phê "Thung lũng chiều" ư?

- Không, tôi không ở trong quán, tôi đang trên phố.

Phi Hoàn có vẻ ngạc nhiên.

- Trên phố à? Có chuyện gì thế? Tại sao lại trên phố? Chuyện gì đã xảy ra ư?

Phương Trúc chợt cảm thấy mình bỗng nhiên táo bạo vô

cùng.

- Không có gì cả. Chẳng qua vì... Tôi định đến thăm anh. Cho địa chỉ đi, nhà anh ở đâu?

Bên kia yên lặng. Cái yên lặng làm Phương Trúc căng thẳng. Tim chột đập mạnh. Hay là anh ấy nghĩ là ta không đứng đắn? Bạo quá! Con gái gì mà mò đến với đàn ông. Phương Trúc vội phân bua.

- Chẳng qua vì... Tôi muốn mang cái bản nhạc "Hỏi áng mây chiều" đến cho anh.

Cuối cùng rồi Phi Hoàn cũng lên tiếng. Giọng nói có vẻ xúc động.

- Phương Trúc ở đâu cho biết đi, tôi sẽ mang xe đến đón?

- Khỏi cần, anh cứ cho tôi biết địa chỉ nhà anh là được.

- Thôi được. – Phi Hoàn đọc ngay địa chỉ mình – Nhà số 11A lầu mười một, Cao ốc Vân Phong, đường Trung Hiếu Đông dễ tìm lắm.

- Vâng, tôi sẽ đến ngay.

Gác máy nói, Phương Trúc ra khỏi phòng điện thoại công cộng. Nàng cảm thấy ngượng ngập làm sao. Nhưng mặc, Phương Trúc vội tay gọi taxi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Phương trúc đã có mặt ở cao ốc Vân Phong. Đây là một cao ốc sang trọng, rộng rãi sạch sẽ. Phương Trúc lên lầu. Phòng khách nhà Hoàn thật rộng, thật to, bày trí khá tỉ mỉ, cầu kỳ. Phương Trúc ngồi xuống ghế. Phi Hoàn ngồi đối diện. Có một phút giây yên lặng. Hình như cả hai đều bối rối.

- Cô... Cô thích uống chi?

- Anh có thức uống gì chứ?

Phi Hoàn suy nghĩ. Trà chưa mua, nước chưa nấu. à, đúng rồi.

- Trong tủ đá có nước ngọt và rượu, được chứ?

- Được.

Thế là Phi Hoàn lấy nước ngọt cho Phương Trúc, còn chàng thì một ly Brandy. Ở nước ngoài uống rượu đã trở thành một thói quen. Cả hai uống nước và lại yên lặng. Hình như cả hai đều không quen, đều sợ một cái gì. Mỗi một lúc Hoàn mới hỏi.

- Làm sao cô biết được số giây nói của tôi vậy?

- Tôi tra số niên giám điện thoại.

Phi Hoàn ngạc nhiên hơn.

- à! Nhưng mà tôi đâu có đăng ký tên trong niên giám đâu?

Phương Trúc nhìn nhìn vào ly nước.

- Đúng thế. Tôi đã tra cái họ Cố. Anh biết có tất cả bao nhiêu họ không? Mười ba họ. Và gọi tới họ anh là họ thứ mười hai.

Phi Hoàn chăm chú nhìn Phương Trúc. Chàng hớp một hớp rượu, rồi mắt quay ra ngoài hỏi:

- Đâu, bài hát đâu?

Phương Trúc lấy bài hát trong ví ra. Căn phòng hôm nay rất

nóng. Phương Trúc cởi chiếc áo khoác ra. Bộ áo đen làm nổi bật cái nước da trắng của nàng. Hoàn không dám nhìn lâu, chàng mở bài hát ra đọc. Bài hát rất hay, nhất là đoạn:

Hỏi áng mây chiều

Sao mi không dừng lại

Để ráng hồng tỏa sáng cô đơn.

Cái đoạn hát này sao giống như nó viết về mình. Hoàn đọc lại một lần nữa. Bài hát được sao chép đầy đủ cẩn thận, có cả nhạc. Thế là Hoàn dựa trên những nốt nhạc đó chàng huýt gió. Tiếng huýt sáo của Hoàn rất hay, rất lôi cuốn. Phương Trúc khen.

- Anh huýt gió hay quá. Vậy mà tôi tưởng là anh không rành nhạc lắm.

Phi Hoàn nói.

- Cái đó cũng là nhờ lúc nhỏ. Cô có biết không, tôi rất thích nghe nhạc nên ngày tôi sáu tuổi, người đã bắt tôi đi học vĩ cầm. Cô cũng biết vĩ cầm rất khó học. Tôi đã học như vậy kèm theo học chữ mãi đến năm hai mươi hai tuổi. Nhờ vậy trong thời gian sinh viên tôi đã kiếm được tiền xài thêm, bằng cách vào những ngày nghỉ hè, tôi đến các nhà hàng đàn thuê. Kiếm cũng được nhiều tiền lắm đấy.

- Thế rồi sau đấy?

- Sau đấy à? Cha tôi qua đời sớm. Xí nghiệp và công ty không ai chăm sóc nên tôi phải thay cha đảm nhận. Nhưng cô cũng biết tánh tôi đấy, không thể kiêm nhiệm nhiều thứ một lúc nên tôi bỏ luôn.

- Nghĩa là bây giờ cũng không đàn nữa?

Phi Hoàn nói với nụ cười gượng gạo.

- Đàn cho ai nghe Đàn cho rừng già Ấn Độ, cho những con chó săn hay những người chẳng biết gì nghe chứ?

- Nhưng bây giờ anh nào phải ở Ấn Độ đâu?

- Thế à?

Phuong Trúc nói một hơi.

- Vâng, anh đã trở về Đài Loan, anh đang sống giữa thành phố. Anh nghĩ sao tôi không biết, có điều, nếu tôi thì chuyện cũ xảy ra thế nào mặc nó. Bây giờ là lúc ta phải đối diện với sự thật. Ở đây trong ngôi nhà này, không có thú hoang, rừng rậm, nỗi buồn cũ.

Phi Hoàn chợt cắt ngang, mắt chàng có chút gì khó chịu.

- Tại sao cô biết tôi có nỗi buồn?

Phuong Trúc đáp một cách bình thản.

- Đương nhiên là phải biết. Anh là người đàn ông đã ba lần cưới vợ, rồi ba lần ly dị vợ, đương nhiên là phải có nhiều sóng gió. Có nhiều nỗi buồn. Bởi vì... mỗi lần ly dị như thế coi như một sự thất bại. Người ta cao lắm chỉ chịu đựng một hoặc hai lần. Đằng này, anh lại bị đến ba lần, hẳn phải gay hơn chứ?

Cái không khí bình thường trong phòng chợt biến mất. Phi Hoàn chau mày. Chàng có cảm giác như bị xúc phạm đòi tự Hoàn không nói ra, chỉ đưa mắt chăm chăm nhìn Phuong Trúc.

Sự thay đổi của Hoàn khiến Phương Trúc thấy hối hận. Tại sao ta lại nông nổi thế, lắm mồm thế? Đến đây đâu phải để nói những điều này. Khơi dậy vết thương trong lòng Hoàn làm chi Ta chỉ đến để đưa cái bài hát. Nhưng có thật sự như vậy không? Phương Trúc lại thấy nghi ngờ. Bây giờ Hoàn không vui. Nàng liếm nhẹ môi, cố nói như giải thích.

- Xin lỗi. Tôi biết là anh giận. Mong anh bỏ qua cho Tôi không cố tình khơi dậy vết thương lòng của anh. Tôi biết anh đau khổ. Những thất bại vấp ngã kia làm anh buồn. Nhưng mà, nhiều lúc tôi thấy, hôn nhân cũng giống như thi cử. Anh là người chẳng qua thi rớt mấy keo...

Phương Trúc nói mà không hiểu mình muốn nói gì. Càng nói càng lúng túng. Càng thấy mình sa lầy, nàng đỏ mặt, bối rối. Cuối cùng, Phương Trúc không đành được nói:

- Anh có thể cho biết, tại sao anh lại ly dị vợ những ba lần không?

Phi Hoàn nhìn Phương Trúc. Cô gái đầy nét xuân trước mặt, cô gái còn quá trẻ. Ánh mắt của cô ta có cái gì thu hút. Không được, không thể được. Ta không thể để sự lầm lỡ xảy ra một lần nữa. Ta không có quyền. Hoàn đứng dậy, đi đến bên quầy rượu, rót một ly, gằn giọng:

- Cô đến đây làm gì? Định điều tra lý lịch tôi ư?

- Anh hiểu tôi không hề có ý định đó cơ mà?

- Thế chuyện của đời tôi có liên hệ gì đến cô mà cô tìm hiểu?

Phương Trúc đỏ mặt.

- Không, không phải. Đó chẳng qua vì tôi thấy anh cô độc,

không bạn bè. Tôi nghĩ là... là nếu anh nói ra được những sự việc đó biết đâu anh sẽ thấy thoải mái hơn.

Phi Hoàn quay nhanh lại.

- Vậy hả? Vậy thì để tôi kể cho cô nghe nhé. Tại vì sao cô biết không? Cô phải hiểu là trên đời này có đủ loại người. Có những ý thích khác nhau. Chẳng hạn như có người thích sát nhân, khát máu. Thì tôi cũng vậy. Tôi thích được cưới vợ. Thích thay vợ như thay áo. Bao nhiêu đó, đủ chưa?

Phương Trúc ngơ ngàng.

- Anh nói vậy vì anh giận dữ, chớ tôi biết anh không phải... tôi đến đây với thiện chí cơ mà?

Phi Hoàn cắt ngang, với nụ cười châm biếm trên môi.

- Tôi biết. Cô đến đây vì cô thấy tôi cô độc lẻ loi. Cô định an ủi, làm bạn với tôi để giải sầu.

Phương Trúc mở tròn đôi mắt, không tin những gì mình vừa nghe. Phi Hoàn tiếp tục nói một cách tàn nhẫn.

- Đấy cô thấy không? Con người tôi đâu phải là không có số đào hoa? Tôi ngồi trong nhà đóng kín cửa vẫn có người đẹp tìm đến.

Phương Trúc thấy nhói đau, tự ái bị xúc phạm. Cái con người gì mà tàn nhẫn thế. Vậy mà, Phương Trúc cảm thấy tự giận mình. Tưởng là mình làm được một cái gì đấy hóa ra lại bị họ đánh giá, khinh thường.

Phương Trúc đứng dậy, muốn khóc. Khóc là sở trường của Phương Trúc. Nàng rất nhạy nước mắt. Vậy mà không hiểu sao, lại không khóc được. Hừ... làm cái việc bao đồng để nhận

lấy cái sỉ nhục, khinh rẻ. Không thể ở nán lại đây được nữa. Không thể được. Phải ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. Phương Trúc run rẩy nói.

- Thôi tôi về. Tôi bận quá, đến không đúng lúc.

Phương Trúc chụp lấy áo khoác, chạy vội ra cửa. Nhưng Hoàn đã nhanh chân hơn, cản ngang đường. Không còn vẻ châm biếm, kiêu ngạo, không còn cái hằn học ban nãy, thay vào đó, trên mặt Hoàn là một sự bức rức buồn phiền, nhưng cái buồn phiền đó không có nghĩa là một sự xuống nước.

- Trước khi cô rời khỏi đây tôi muốn nói mấy lời với cô.

Phương Trúc đứng lại, mắt mở to Phi Hoàn tiếp.

- Cô đến không đúng lúc. Vì cô hoàn toàn không hiểu gì về con người tôi. Cô đến đây với một trái tim tò mò. Tôi biết. Nhưng tôi không phải là một nhân vật trong tiểu thuyết đã được cường điệu hóa, tôi không là nhân vật lý tưởng của bất cứ một ai. Nếu cô là con người thông minh, tốt hơn cô nên tránh xa tôi một chút.

Phương Trúc vừa cảm thấy xấu hổ, vừa nhục:

- Anh tưởng là tôi đến đây để chinh phục anh ư?

Phương Trúc nói với nước mắt, ước gì có đôi cánh để thoát khỏi cái cảm giác nhục nhã này. Giọng của Hoàn vẫn lạnh lùng.

- Tôi nghĩ là cô đã lầm lẫn khi phải bỏ công ra gọi đến mười hai lần đây nói.

Trong cuộc đời, chưa bao giờ Phương Trúc lại cảm thấy mình ở trạng thái chín người như vậy. Những giọt nước mắt lăn

dài xuống má. Ấu trĩ! Hành động đại dột, kém suy nghĩ! Ngu xuẩn! Phương Trúc tự trách. Phương Trúc nói như hét.

- Anh đứng qua một bên. Để tôi về!

Giọng nói của nàng làm Hoàn phải giật mình đứng qua một bên. Phương Trúc xông ra cửa.

- Tôi về.

Không thềm nhìn lại, Phương Trúc xông ra ngoài. Chạy vội vào thang máy. Tiếng cửa đóng sầm lại làm quả tim của Phương Trúc như vỡ tan. Nàng chợt hiểu ra một điều. Cái anh chàng Cố Phi Hoàn kia, một anh chàng tàn nhẫn, lạnh lùng, vô lương tâm, đã bóp nát mối tình đầu chưa thành hình của nàng ra làm trăm mảnh.

CHƯƠNG 5

Một khoảng thời gian dài, Phương Trúc rơi vào trạng thái buồn đến não ruột. Cuộc sống nàng gần như máy móc. Ngoài giờ đến trường, lên lớp, quay về... Mỗi tối, Phương Trúc giam mình trong phòng học bài, không ra xem tivi, không đọc tiểu thuyết, không chơi trò chơi điện tử. Đã hơn nửa tháng Phương Trúc không ghé qua quán cà phê "Thung Lũng Chiều". Mỗi tối, ngoài giờ học ra, Phương Trúc thường hay mở nhạc. Độc nhất có một đĩa nhạc mà Phương Trúc thích. Nàng cứ mở đi mở lại đĩa nhạc đó. Nàng ngồi trên ghế, tựa người bên bàn, lắng nghe. Phương Trúc có vẻ như ngơ ngẩn, như thả hồn đâu đấy. Cái thái độ buồn phiền kia dần dần làm cả nhà để ý. Nhất là ông bà Túy Sơn. Bà Minh Hà cứ thỉnh thoảng tìm có vào phòng, nhưng bà cũng ngại không dám lên tiếng hỏi, sợ lại lay động vết thương lòng của con. Với người mẹ, cái mà bà Minh Hà sợ nhất, là tình yêu của con. Nó có đặt đúng chỗ không? Trong số bạn bè thân thích của hai cô con gái, bà không thấy Phương Trúc để ý ai cả. Vậy thì không lẽ... Người mẹ sợ nhất là chuyện biết đâu hai đứa con gái bà lại chẳng cùng yêu á Thị Nếu chuyện đó mà xảy ra thì thật là phiền phức. Nhưng nếu đã có thì làm sao tránh được. Bà biết tính của Phương Trúc đa sầu đa cảm, nhưng lại rất thâm lặng. Trúc không bao giờ để lộ cái tình cảm thâm kín ra ngoài. Nàng không hề giống như Phương Bình chút nào.

Bà Minh Hà nghĩ là cái thâm lặng nặng nề của Phương Trúc có liên hệ với cái ồn ào phấn khởi gần đây của á Thị Bà chợt

thấy rõ ràng là có vấn đề. Phải chăng chúng đã...

Nhưng những lần tìm cách cận kề con gái, bà chỉ vuốt tóc Phương Trúc nhẹ nhàng:

- Trúc à, làm gì con có vẻ không vui vậy? Trông con càng ngày càng hốc hác ra mà mẹ cha đau lòng.

Phương Trúc Vội vã ngã vào lòng mẹ, nũng nịu:

- Mẹ! Có gì mà mẹ quan tâm như vậy. Con gầy chẳng qua tại thời tiết đấy. Chứ không phải lý do gì khác đâu.

Một lý do không vững. Bà Minh Hà không nói gì, nhưng lòng lại thấy phân vân hơn. Nước mắt con gái thấm ướt vạt áo của bà. Phải có gì chứ? Một cảm giác buồn phiền. Con gái lớn rồi, thường không như ngày cũ. Có cái gì cũng dấu kín trong tim. Nhưng bà cũng nhận ra. Có lẽ Phương Trúc đã cảm thấy khó xử. Vì nó liên hệ đến tự ái, thể diện, và tình cảm chị em chẳng? Phương Trúc không nói ra vì có quá nhiều điều khó nói, nó chỉ giữ chặt trong lòng. Tội nghiệp! Thật tội nghiệp con gái!

Ông Túy Sơn có vẻ cũng kém vui. Sự thành công trên sự nghiệp tạo nên hạnh phúc trọn vẹn với nỗi buồn của cô con gái. Phải nói một điều, ông Túy Sơn yêu Phương Trúc nhất nhà... Trong những cuộc thảo luận riêng tư với vợ, ông cũng đi đến cái kết luận đó, nỗi buồn của Phương Trúc hẳn có sự liên hệ đến tình cảm của á Thi.

Cái tay á Thi quả chết tiệt. Hàng vạn đứa con gái trên đời lại không tán tỉnh. Rúc đầu vô nhà ta làm gì? Cái bực mình vô cơ của ông, khiến bà Minh Hà phải bật cười:

- Sao ông lại vô lý như vậy. Có con gái lớn phải chấp nhận

chuyện đó thôi. Tình yêu làm sao máy móc, sắp đặt. Dù gì á Thi cũng là một thanh niên đứng đắn, có học, thông minh và lanh lợi, trẻ tuổi mà đã đỗ kỹ sư, như vậy có gì đáng chê trách đâu, chẳng qua là duyên phận. Ta chỉ có quyền nhận chứ không có quyền đòi hỏi.

- Thế tại sao hắn không đeo đuổi theo Phương Trúc mà lại chọn Phương Bình.

Bà Minh Hà thở dài:

- Ồ, hôm nay ông làm sao thế? ông cố chấp một cách vô lý. Ông hãy suy nghĩ kỹ xem. Phương Trúc dễ thương nhưng Phương Bình cũng nào có kém? Tùy theo á Thi nó thấy hợp với ai chứ bắt buộc người ta làm sao được.

- Nghĩa là bà cũng đồng ý cho nó yêu Phương Bình?

- Vâng.

- Tại sao vậy?

- Vì Phương Bình hồn nhiên, đầy sức sống, nhạy bén, dễ mang lại niềm vui cho mọi người. Trong lúc Phương Trúc sống bằng nội tâm nhiều quá. Tình cảm đầy nhưng trầm lặng, không bộc lộ. Những đứa con gái sống bằng chiều sâu quá nhiều như vậy, thường khiến người yêu mình khó thích ứng, khó đoán được ước muốn và suy tư. Mà tình yêu thường đòi hỏi sự hiểu biết lẫn nhau. Hiểu biết càng rõ ràng càng tốt để dâng hiến cho nhau. Tôi thấy, á Thi nó cũng hơi hột, nên nó thích ứng với Phương Bình hơn.

- Vậy thì chúng ta bây giờ phải làm sao đây? Không lẽ đành tâm tro mắt nhìn con gái khô? Hay là bảo Phương Hùng đưa thêm một thằng bạn nào khác của nó về đây? Ồ, như vậy

không chừng tốt đấy nhé. Để tôi gọi Phương Hùng lại bảo nó coi.

Nhưng bà Minh Hà đã ngăn chừa lại:

- Tôi thấy tốt nhất ông cứ để yên đấy. Cái gì mà ông phải quỳnh lên như vậy? Để đó tôi tính chọ. Ông nói năng không đầu không đuôi rồi thằng Hùng nó hiểu lầm, nó lại đi gây với á Thi làm cho con Phương Trúc khổ nữa. Thôi để đấy. Phương Trúc còn trẻ. Thời gian là liều thuốc hay. Rồi mọi chuyện sẽ quên lãng, đâu sẽ vào đấy, em bảo đảm với anh. Anh cứ để yên đó cho em.

Có thật là Phương Bình không bị ảnh hưởng không? Không thể vô tình như vậy, Phương Bình là một cô gái nhạy cảm. Cô bé đã nhìn thấy nét tiêu tụy, cô đơn, trầm lặng của Phương Trúc trước nhất, hơn ai hết. Hai chị em, có gì mà không tâm sự nhau đâu? Mặc dù mỗi người đều có phòng riêng, nhưng thỉnh thoảng Phương Bình cũng hay sang phòng của Phương Trúc. Hai chị em nói chuyện đến sáng. Vậy mà, không hiểu sao, lúc sau này, Phương Trúc lại ít nói chuyện nhiều với Phương Bình như xưa. Chị ấy thường hay giam mình một mình trong phòng riêng. Nhất là những lúc á Thi đến. Có Thi vừa đến chơi là Phương Trúc rút ngay về phòng, điều đó làm Bình nghi ngờ. Cái nghi ngờ của Bình lại giống như cái nhận định của mẹ. Bình chịu đựng, Bình bứt rứt. Bình không biết phải xử trí thế nào. Vì giữa Phương Bình và á Thi, vừa ở trạng thái "bạn bè" bước sang "tình yêu". Một trạng thái thật khó xử. Phương Bình chưa biết "tình yêu" có mùi vị thế nào. Ngọt mật, dịu dàng, cuồng nhiệt, say đắm hay khổ đau? Nàng chỉ mới thấy cái lâng lâng nhẹ nhàng trong lòng, một sự cộng hưởng mơ màng. Nếu Phương Trúc không có cái thái độ trốn lánh như vậy có lẽ Bình đã kể lại cho chị nghe những ghi

nhận của mình.

Nhưng mà, bây giờ chị Trúc lại trở nên trầm lặng quá, ít nói quá. Cái mặc cảm phạm tội lại làm cho Phương Bình ray rứt, Bình không biết nên xử trí thế nào? Hay bỏ mặc không đoái hoài gì đến á Thi Cũng không được. Chuyện tình cảm đâu thể xử lý dễ dàng như vậy.

Thế là không khí trong nhà, vì cái khép kín của Phương Trúc mà trở nên nặng nề. Trong lúc Phương Hùng gần đây lại quen với cô làm nghề thiết kế mẫu mã cho một công ty quảng cáo. Vì vậy, gần như suốt ngày Hùng vắng nhà. Mà Hùng đã vắng nhà thì gần như không còn tiếng cười nói vang vang. Ngôi nhà trở thành buồn bã thế nào đấy.

Nhưng, không những buồn mà còn căng thẳng nữa. Tối hôm ấy, một sự kiện nổ ra.

Đầu tiên là chuyện Phương Bình vào phòng Phương Trúc mượn áo. Chuyện này là một chuyện rất tự nhiên. Quần áo hai chị em cứ hay đổi nhau mặc. Hôm ấy Phương Bình vào phòng Trúc, giữa lúc Trúc đang ngồi đọc sách. Nói là đọc sách chứ thật ra Phương Trúc mở sách để đó chứ không hề đọc. Vì là thật lâu mà Bình nào thấy Trúc lật sang trang đâu? Để phá vỡ cái không khí nặng nề, Bình lên tiếng:

- Chị Trúc, em có thể mượn chiếc áo thun đen của chị được không?

Câu nói đó có gì là xúc phạm đâu. Nhưng không hiểu sao Phương Trúc lại đứng bật dậy, bước đến bên tủ áo, lôi hết tất cả áo quần trong tủ ra, nói lớn:

- Đó, lấy đi, lấy hết đi!

Phuong Bình ngõ ngang, mở to mắt nhìn chị:

- Chị Trúc, chị làm sao thế?

Trúc nói một cách bình thản:

- "Kẻ sĩ chết cho tri kỷ. Người đàn bà đẹp chỉ để hài lòng người mình yêu". Em cứ lấy đi, mặc đi. Mặc đẹp cho người ta ngắm. Còn chị, chị chỉ mặc cho một mình mình. Như vậy là phí.

Phuong Trúc vừa nói, vừa lấy áo đôn hết lên tay Bình. Cả nỗi ấm ức trong lòng bấy lâu nay chỉ chờ có một dịp này. Phuong Bình nói như hét:

- Chị Trúc! Ngưng lại! Chị đừng có giận cá chém thớt như vậy.

Phuong Bình ôm đống quần áo ném cả lên giường, rồi quay lại chụp lấy đôi vai Trúc lắc mạnh nước mắt lưng tròng, Phuong Bình nói:

- Chị Trúc, chị muốn em phải làm thế nào bây giờ? Chị buồn, rồi chị muốn cả nhà không vui theo chị hay sao? Em hiểu chị muốn gì rồi, chị đừng tưởng không ai biết. Mấy ngày nay, cái mặt chị cứ dàu dàu, như cả nhà nợ chị không bằng. Tại sao phải như vậy? Chị muốn gì chị cứ nói ra đi. Đâu phải em muốn thế đâu? á Thi yêu em mà không yêu chị, cái đó đâu phải lỗi tại em đâu? Tại sao chị lại dầy vò mọi người như vậy chứ?

Phuong Trúc mở to mắt, há hốc mồm. Một sự hiểu lầm lớn. Phuong Trúc cố vùng thoát khỏi đôi tay Phuong Bình, nàng vừa lùi ra sau vừa hỏi:

- Em nói gì thế? Em tưởng là chị cũng yêu á Thi à?

Phương Bình vừa chảy nước mắt vừa hét:

- Thôi đừng có đóng kịch nữa. Em biết chị cũng yêu á Thi Mà chuyện đó không phải chỉ mình em biết thôi, cả cha mẹ cũng biết, nhưng mà bây giờ chị muốn chúng em phải làm sao chứ? Trên đời này rõ ràng chỉ có một mình á Thi thôi. Không lẽ em phải cắt hai anh ấy ra chia cho chị một nửa? Hoặc là em phải bảo với anh ấy là: "Hãy đi yêu bà chị của tôi đi, đừng có yêu tôi". Nhưng nếu quả thật em làm như vậy được, thì á Thi sẽ nghĩ sao về gia đình chúng ta chứ?

- Trời đất.

Phương Trúc hét lên, mặt tái hẳn. Sao lại có chuyện hiểu lầm kỳ cục như vậy? Một sự hiểu lầm "nhục nhã". Không lẽ một mình Cố Phi Hoàn làm nhục còn chưa đủ? Cả nhà đã hiểu lầm tã Phương Trúc rùng mình, cảm thấy toàn thân như rã rời. Nỗi khổ đau đè nén lâu ngày không còn nén được nữa. Phương Trúc không kiềm chế được lòng, nàng lớn tiếng hét:

- Em có điên không hở Bình? Em tưởng cả thế giới này chỉ có một mình á Thi của em là đàn ông, để tất cả con gái trên đời này phải yêu cậu ấy? Em hãy nghe chị nói này. Chị hoàn toàn không hề yêu á Thi của em. Không hề bao giờ! Trước chưa yêu, bây giờ chưa yêu và sau này cũng không yêu. Trong mắt chị á Thi chỉ là một đứa con nít mới lớn. Như vậy chị làm sao yêu á Thi của em được? Em đừng hiểu lầm, đừng tài khôn, đừng tự dẫn dắt mình một cách sai lầm thế. Chị xin thề trước mặt em, nếu chị mà yêu á Thi của em cho xe đạp đụng chị nát óc đi.

- Chị Phương Trúc! Em không nghe chị thề đâu, không nghe

đâu.

Phương Bình đưa tay lên bịt lấy tai. Phương Trúc tái mặt, mắt như tóe lửa.

- Không thề không được, chuyện không có mà em lại gán cho có hỏi sao chị không thề? Nếu chị mà có yêu hẳn cho xe đung chị, cho té cầu thang, cho điện giật chết chi...

- Chị Trúc, em van chị, chị đừng thề nữa mà...

Phương Bình van xin. Bên ngoài, vợ chồng ông Túy Sơn đã nghe thấy tiếng khóc la trong phòng, họ đổ chạy vào. Bà Minh Hà hốt hoảng.

- Phương Trúc, Phương Bình. Hai đứa làm gì thế?

Phương Bình thì ôm mặt khóc bù lu bù loa. Trong khi Phương Trúc bây giờ lại không có một giọt nước mắt. Có điều mặt Phương Trúc tái xanh, mắt lại đổ lửa. Trúc quay lại nhìn cha mẹ, nói một cách xúc động:

- Ba mẹ, bây giờ con mới biết. Cả nhà lại có thể hiểu lầm con một cách quá lỗ như vậy. Phương Bình nó cứ cả quyết con yêu á Thị Làm gì có chuyện kỳ cục đó. Trước mặt ba mẹ Ở đây. Con nói thật. Ba mẹ phải tin con. Đừng hiểu lầm con nữa. Hà á Thi không hề có gì trong thế giới của con. Cậu ấy không hề tán tỉnh con, mà nếu có tán tỉnh thì cũng không bao giờ đạt được mục đích.

Nói xong, Phương Trúc chụp lấy ví da, bỏ đi ra ngoài. Ông Túy Sơn gọi theo:

- Phương Trúc, con đi đâu đó?

- Ở đây con sẽ ngắt mất, cả nhà hiểu lầm khiến con đau đầu.

Con cần ra ngoài đổi gió một chút.

Bà Minh Hà cũng đuổi theo:

- Phương Trúc!

Phương Trúc quay đầu lại nói:

- Mẹ yên tâm đi. Con ra ngoài đi dạo một chút là quay về, không có chuyện gì xảy ra đâu. Mà nếu có chuyện thì đó cũng không phải là ứng theo lời thề đâu. Vì thật sự con chẳng hề để ý đến á Thi.

Bà Minh Hà định ngăn con lại, nhưng ông Túy Sơn đã lắc đầu, cản lại:

- Hãy để cho nó đi đi!

Phương Trúc mở cửa xông ra ngoài. Nàng bước nhanh đến độ suýt đâm sầm vào người á Thi vừa từ thang máy bước ra. á Thi ngạc nhiên. Chưa bao giờ anh thấy Phương Trúc giận dữ như vậy. Chàng còn đang ngẩn ra thì đã nghe tiếng Phương Trúc nói như hét.

- Công tử họ Hà, mau vào đi. Tiểu thư nhà tôi đang vì ông mà tuôn lệ kìa!

á Thi ngạc nhiên:

- Vì tôi? Tại sao vì tôi?

Phương Trúc nói qua cái tròng mắt:

- Vì cô ấy sợ anh thay lòng đổi dạ. Nhưng mà tôi nói thật, nếu có chuyện đó thì người đầu tiên trừng phạt anh sẽ là tôi đấy.

Nói xong không đợi phản ứng của á Thi, Phương Trúc xông

vào thang máy. á Thi nhìn vợ chồng ông Túy Sơn vừa bước ra, ngo ngác:

- Chuyện gì xảy ra vậy hờ hai bác?

ông Túy Sơn nói:

- Vào nhà đi! Tất cả chỉ là chuyện hiểu lầm, chuyện hiểu lầm thôi.

Phương Trúc ra khỏi nhà. Gió dưới phố lồng lộng, thật lạnh. Phương Trúc rung mình. Bấy giờ nàng mới phát hiện ra một điều, ban nãy giận quá, bỏ ra ngoài quên khoác thêm chiếc áo ấm. Trời đã vào đông. Trong bộ áo mỏng thế này rất dễ cảm lạnh. Đi có mấy bước mà đôi chân đã phát run. Nếu cứ vẫn vợ trong phố kiểu này, chắc sẽ chết rét. Phải tìm chỗ trốn gió.

Thế là Phương Trúc lại đến quán cà phê "Thung lũng chiều", nơi có bày ong hung dữ, chim lửa, đĩa bay, loài ma quái ăn hạt đậu... nơi có thể quên lãng mọi thứ, kể cả nỗi đau oan ức, cả chuyện "thất tình".

Vừa bước vào quán "Thung lũng chiều", Phương Trúc chợt ngẩn ra. Sao vậy? Lại đụng độ với người quen! Vợ chồng Quán Quân ngồi đấy, đang say mê với trò chơi. Phương Trúc lại đưa mắt nhìn quanh. May quá. Chẳng có Cố Phi Hoàn. Vậy là tốt. Bằng không có lẽ Phương Trúc phải bỏ đi ra, phải lang thang trong gió lạnh vì ngoài quán này ra, Phương Trúc không còn biết đi đâu, không có chốn nào để dung thân nữa.

Hiệu Phượng là người đầu tiên phát hiện sự hiện diện của nàng. Với nụ cười thân thiện, Phượng ngoắc lấy Trúc.

- Lại đây chơi chung nhé? Đó cô xem, cũng tại Phi Hoàn cả thôi. Hắn giới thiệu làm gì để bây giờ ông nhà tôi mê tít. Bây

giờ cô biết không, tối nào ông ấy cũng đến đây, tôi không làm sao kéo ông ấy đi đâu được nữa.

Quán Quân cứ cầm cố chơi, mặc vợ nói gì thì nói. Anh ta có vẻ mê thật.

- Ba mươi bốn ngàn hai trăm điểm. Đấy Hiếu Phượng em thấy không, anh nào có phải bỏ, phá được kỷ lục hôm qua rồi. Ba mươi bốn ngàn điểm.

Anh ta nhìn lên, trông thấy Phương Trúc, vội nói:

- à, cô Trúc, thế có cậu em trai tôi có cùng đến không?

Phương Trúc nghĩ, tại sao phải có cậu em trai của anh? Hắn đã mang đến cho tôi biết bao thứ rắc rối rồi ông biết không? Nàng lại thấy bức mình khi quá nhiều người hiểu lầm chuyện á Thi với nàng. Nhưng Phương Trúc cũng cố tạo vẻ bình thản nói:

- Anh đừng lầm lẫn. Tôi là Phương Trúc, còn em trai anh có bạn là Phương Bình, em gái tôi.

- à!

Quán Quân như hiểu ra. Có điều anh ta không hiểu tại sao Phương Trúc lại có vẻ khó chịu như vậy. Cái đó cũng có gì quan trọng đâu? Thôi mặc. Bây giờ đang đợi tã Phải tập trung tư tưởng để diệt chúng.

- Cô ngồi đi!

Hiếu Phượng nhìn Phương Trúc nói. Mới có một tháng không gặp mà cô bé trông sao gầy thế? Lại đánh mất đi cái dáng dấp bình thản lạnh lùng cũ. Hiếu Phượng là đàn bà. Đôi mắt của người đàn bà rất nhạy bén. Nhìn qua là Phượng đã đoán thấy

ngay. Chắc chắn là cô bé đang yêu. Không hẳn thế phải nói là đang đau khổ vì yêu mới đúng hơn. Hiểu Phương tự hỏi chuyện này có dính dáng gì đến á Thi không?

Phương Trúc không muốn ngồi xuống cùng bàn với vợ chồng Quán Quân. Nàng thích được ngồi một mình. Nàng nhìn quanh, rồi chỉ về phía một góc vắng nói:

- Quý vị cứ chơi tự nhiên đi. Tôi đã quen chiếc bàn kia rồi. Tôi sang đấy.

Phương Trúc đi về phía góc vắng. Ở đây cũng có một chiếc bàn với trò chơi. Có điều đây là máy chơi trò "ma". Những con ma đang nhốt trong lồng, chúng đang chòn vòn tìm đường thoát ra ngoài.

Hầu bàn mang bảg thức uống đến. Phương Trúc đỡ lấy danh mục thức uống đọc. Hôm nay, Phương Trúc bỗng cảm thấy trong người làm sao. Nàng không thể xử dụng những loại thông thường, thế là Phương Trúc gọi một cốc rượu chát đỏ. Từ xưa tới giờ Phương Trúc chưa hề uống rượu, vậy mà khi hầu bàn mang ra, Phương Trúc hớp một hớp. Có luồng hơi nóng chạy tận vào cổ, làm Phương Trúc thấy người như ấm ra. Nàng bắt đầu chơi trò chơi. Bầy ma xuất hiện, bốn con ma xuất hiện, bốn con ma men theo đường mòn đến phía này. Một con đã tiến sát đến linh hồn nàng và không kịp rồi. Phương Trúc chưa bấm nút, con ma đỏ kia đã cắn nát hồn nàng. Nó còn phát ra tiếng cười tí tí treu tức. Vậy là thua một màn, Phương Trúc bực tức chơi màn thứ hai.

Cứ thế Phương Trúc chơi hết màn này tới màn khác. Khi bồi bàn đến hỏi nàng uống thêm thứ gì, Phương Trúc không ngần ngại đáp ngay: rượu chát đỏ. Như vậy, hết ly này đến ly khác, cả người Trúc nóng ran, mồ hôi bắt đầu đầm ướt trán,

nhưng cái bực dọc trong người như chưa vơi. Trúch chiến đấu một cách mệt mỏi, vất vả. Bàn tay nàng bấm máy đến độ mỏi nhừ, vậy mà cũng không diệt hết được chúng.

Đột nhiên, Phương Trúch cảm thấy có ai đẩy đang ngồi xuống bàn nàng. Trúch ngẩng lên, ngăn ra. Cái con người mà Trúch căm thù, ghét bỏ, không muốn gặp sao lại xuất hiện lúc này và ở đây? Cố Phi Hoàn!

Phương Trúch nhắm mắt lại, thờ dãi, có lẽ ta bị hoa mắt. Ta đã say vì uống rượu, chứ chắc chắn không phải là hấn. Thượng đế, xin người hãy giúp con đừng cho hấn xuất hiện trước mặt con nữa! Nhưng khi Trúch mở mắt ra, nàng vẫn thấy Phi Hoàn ngồi đấy. Anh chàng đang đăm đăm nhìn nàng, ánh mắt sâu như hai cái hố, như muốn hút mất người đối diện vào đấy. Trúch không chịu được nữa, nàng chụp vội ly rượu lên định uống cạn, nhưng đột nhiên bàn tay cầm ly của nàng bị giữ lại. Giọng của Hoàn chắc nịch và đầy mệnh lệnh.

- Không cho phép uống thứ này nữa.

Không cho phép? Hấn làm gì có quyền không cho phép với nàng chứ? Phương Trúch chau mày nhìn kẻ đối diện. Rõ ràng là "hấn" hiện hữu. Hấn đang có mặt.

Tiếng của Phi Hoàn dần dò hầu bàn.

- Hãy mang đến cho cô ấy một ly trà đá và cho tôi một cốc cà phê đen.

Phương Trúch rửa thầm. Vậy thì, rõ ràng là có hấn rồi. Bực thật! Cái quả đất này rộng lớn như vậy, tại sao ông không đi nơi khác, cứ nhè cái quán cà phê "Thung lũng chiều" này mà đến? Đây là địa bàn của tôi ông biết không? Tôi đến đây

trước, tôi khám phá ra nơi này trước. Không lẽ quý vị định giành, quý vị muốn đuổi tôi đi Quý vị giống như những con ma đang trên màn ảnh nhỏ kia, bức hiếp cái linh hồn cô độc của tôi ư?

Phi Hoàn đã gỡ lấy ly rượu chất đỏ trên tay của Phương Trúc. Trà đá đã được mang ra. Chính tay Phi Hoàn nâng ly trà đá lên tận môi Phương Trúc. Hắn lại tiếp tục cái giọng điệu ra lệnh.

- Uống đi! Uống vào cô sẽ cảm thấy dễ chịu ngay. Tôi biết bây giờ cô đang ở trạng thái choáng phải không?

Phương Trúc muốn gào lên, không uống đâu! Tôi có mượn anh đâu? Tôi có bảo anh đến đây đâu? Phương Trúc đẩy ly nước ra, làm một phần nước tràn qua ly đổ xuống người. Chất nước lạnh thấm ướt qua áo làm Phương Trúc rùng mình. Nàng có phần nào tỉnh ra. Cái cảm giác bị xúc phạm bị làm nhục hôm trước lại quay về. Phương Trúc không dần lòng được nữa. Nàng nói với một chút giận dữ.

- Anh đến đây làm gì chứ? Anh đi chỗ khác chơi. Tôi không quen biết gì anh hết. Anh đừng có giả vờ như tình cò ghé qua.

Phi Hoàn nhìn thẳng vào mắt Phương Trúc nói.

- Không phải tôi tình cò đến đây. Tôi có việc cần nói chuyện với Quán Quân. Nghe người nhà bảo là vợ chồng Quán Quân đang ở quán cà phê "Thung lũng chiều" nên tôi đến đây. Hiểu Phương cho biết là Phương Trúc đang ngồi một mình uống rượu chơi trò điện tử, nên tôi qua... Và tôi qua bàn này là vì có Phương Trúc đây.

Phương Trúc cười châm biếm:

- Ồ! Anh qua để gặp tôi? Một đứa con gái hư, gọi điện thoại mười hai lần tìm trai? Và bây giờ anh đã gặp? Anh xem thử nó ra thế nào chứ gì? Tôi ở đây chơi trò điện tử một mình. Những con ma kia cứ tấn công, nó tìm mọi cách để cắn lấy linh hồn tôi. Chúng nó đều như thế cả. Chúng bức bách không chừa một chỗ nào cho tôi thoát thân. Tôi đã trốn ra khỏi nhà mình, đến đây. Anh lại đến đây săn đuổi tôi. Sao vậy? Sao lại làm khổ tôi thế? Tha cho tôi đi mà. Tôi đã nói rồi. Tôi biết mình nông nổi, hành động sai lầm. Tôi không muốn gặp anh nữa. Thế tại sao anh còn đến? Cảm ơn anh đã cho tôi biết thế nào là nhục, thế nào là đại dột, là làm trò cười. Vậy mà sao bây giờ anh còn...

Phuong Trúc nói không được nữa. Nàng như nghẹn lời. Nàng cảm thấy hoàn toàn xấu hổ, tuyệt vọng. Nàng úp mặt xuống bàn khóc nức. Tiếng khóc của Phuong Trúc hình như làm cho Phi Hoàn không kèm được tình cảm của mình nữa. Chàng bỗng đứng lên cởi áo ngoài khoác lên người Phuong Trúc. Phuong Trúc giật mình, kéo chiếc áo ném xuống đất.

- Tôi không cần ai thương hại. Không cần gì hết, đừng chạm đến người tôi. Anh đi đi, anh phải để cho tôi còn một chút tự trọng chứ?

Phi Hoàn bàng hoàng. Sao vậy? Ta đã làm gì để Phuong Trúc tự ái như vậy? Hoàn cúi xuống nhặt áo lên, khoác lại cho Phuong Trúc.

- Phuong Trúc say rồi, tôi đưa cô ra ngoài được chứ?

Phuong Trúc úp mặt xuống bàn nói:

- Không, đừng đụng đến tôi. Tôi không muốn trông thấy mặt ông nữa, ông về đi...

Phương Trúc nói, nhưng giọng yếu dần. Nàng đã thật sự thấy choáng, thấy buồn nôn. Trong đầu như có hàng ngàn tiếng nổ. Bây giờ đã xuất hiện, chúng đang tấn công. Vợ chồng Quán Quân đã bước qua, họ đã thấy hết mọi thứ.

Hiếu Phượng nhìn Phi Hoàn rồi nhìn Phương Trúc.

- Cô ấy say rồi, Phi Hoàn ạ. Tôi thấy anh nên đưa cô ta ra ngoài, tìm một nơi nào đó để cô ấy nghỉ ngơi một chút mới được.

Phi Hoàn bối rối, suy nghĩ một chút rồi bế Phương Trúc lên. Mặc cho những cái nhìn tò mò trong quán. Phi Hoàn nói với Quán Quân.

- Phiền anh tính tiền rồi phụ tôi đưa cô ấy về nhà.

Hiếu Phượng có vẻ không an tâm.

- Đưa cô ấy về trong trạng thái thế này có nên không? Để tính toán lại đã anh Phi Hoàn ạ.

Phi Hoàn bế hòng người Phương Trúc lên, nói:

- Không suy nghĩ gì hết ở đây, ra xe sẽ tính.

Phương Trúc vẫn còn tỉnh phần nào. Nàng định kháng cự, nhưng không còn sức, định cãi lại nhưng mi mắt nặng trĩu. Phương Trúc ngoảnh đầu qua một bên và không còn biết gì hết.

CHƯƠNG 6

Phương Trúc cũng không say đến nỗi hoàn toàn không biết gì hết. Nàng vẫn mơ hồ cảm thấy mình được đưa ra xe.

Chiếc xe chạy lắc lư làm cho Phương Trúc thấy khó chịu, lợm giọng. Nhưng Phương Trúc cố gắng nghĩ là không nên nôn trên xe, làm bắn xe là một điều không tốt. Sau đó, Phương Trúc nhớ là xe ngừng lại, nàng được bế ra khỏi xe. Gió lạnh thổi ào ào. Nàng lại muốn nôn, rồi nàng lại tự kềm chế. Cuối cùng khi vào đến phòng khách rồi, bấy giờ không còn kềm được, Phương Trúc mới để cho mọi thứ tuôn trào ra ngoài. Trong cái chập chờn, trong cái choáng váng, Phương Trúc vẫn cảm thấy mọi người bận rộn. Hình như là đến ba người. Vợ chồng Quán Quân và cả cái con người giết hổ đáng ghét: Cố Phi Hoàn. Mọi thứ như quay tròn. Phương Trúc chợt thấy muốn khóc và nàng đã khóc thật. Khóc chán lại cười... Phương Trúc nghĩ đến á Thi và Phương Bình. Buồn cười. Đến chuyện mình gọi đây nói đến mười hai lần mới liên lạc được với Phi Hoàn. Càng buồn cười hơn. Ngu xuẩn quá. Rồi Phương Trúc chợt thấy xấu hổ, căm thù. Cái lũ yêu ma, trò chơi điện tử, sao chúng cứ vây cứng lấy nàng, không chừa một con đường thoát.

Có người lấy khăn lạnh đắp lên trán Phương Trúc. Có người bắt Phương Trúc mở miệng uống một cái gì đó. Rồi có người bế nàng lên giường, đắp chăn. Ở đây là ở đâu? Phương Trúc mơ màng nghĩ. Không được. Thế này không được, ta phải về nhà ngay. Bằng không. Cha mẹ sẽ lo lắng. Nhưng không hiểu

sao đôi mi của Phương Trúc lại nặng nghìn cân. Nó cứ sụp xuống. Phương Trúc không làm sao mở ra được. Rồi Phương Trúc không còn biết đến gì nữa.

Đến lúc tỉnh dậy, vừa mở mắt Phương Trúc đã thấy một khung cảnh khác lạ. Cái giường nàng đang nằm cũng không phải là cái giường mọi khi. Nó rộng rãi và sang trọng. Trên trần ngọn đèn treo cầu kỳ tươi mát. Đây là đâu vậy. Chết chưa. Vậy là không phải ở nhà. Thế ta ngủ ở đâu? Phải về ngay thôi. Phương Trúc chồm người định ngồi dậy. Nhưng một bàn tay đã cản lại, bắt nàng nằm xuống. Phương Trúc thấy ngay Hiếu Phượng. Chị ấy đang nhìn nàng với nụ cười. Một nụ cười dịu dàng, thông cảm. Hiếu Phượng hỏi:

- Đây là đâu vậy? Nhà chị đây phải không? Có lẽ em đã nôn bừa bãi làm bẩn cả nhà chị?

Hiếu Phượng rót một ly nước lọc đưa cho Trúc nói:

- Không sao đâu. Đây cũng không phải nhà tôi, cô uống một miếng nước trước cho thấm giọng đi.

Phương Trúc hóp mấy hóp. Đầu óc tỉnh táo phần nào, cơn say đã vơi đi nhiều. Căn phòng này có vẻ khá quen thuộc. Chợt tim Trúc đập mạnh. Nàng đã hiểu ra. Nhưng vẫn hỏi:

- Đây là đâu vậy?

Hiếu Phượng vừa cười vừa nói:

- Phòng ngủ của Phi Hoàn. Lúc đầu tôi định đưa cô về nhà chúng tôi, nhưng vì ở đây đông người quá lại có trẻ nhỏ không tiện, nên đưa cô về đây.

Phương Trúc nuốt nước bọt, tốc mền, định ngồi dậy, nhưng

cảm thấy đầu vẫn còn choáng. Phượng đặt tay lên vai Phương Trúc, nói như với em bé.

- Nằm nghỉ thêm một tí đi, cô còn mệt mà. Vả lại, tôi đã điện cho gia đình cô biết rồi. Tôi cho ba mẹ cô hay là gặp cô ở quán cà phê "Thung lũng chiều". Cô có vẻ không vui, có uống chút rượu, không muốn về nhà, nên tôi đã đưa cô về nhà tôi.

Phương Trúc mở to mắt:

- Ồ! Làm sao chị biết là tôi không muốn về nhà?

Hiếu Phượng vừa cười vừa nói:

- Đó là do chính cô nói cợt Những người uống rượu say thường không dấu điều gì mình muốn bao giờ cả. Ban nãy cô cứ luôn miệng: "Tôi không về nhà, tôi không muốn về nhà đâu..." "

- à!

Phương Trúc nóng cả mặt. Trời đất! Ta đã nói thế được sao? Nàng nhìn vào đồng hồ. Hai giờ sáng. Thế này thì nguy rồi. Phương Trúc quay sang Hiếu Phượng hỏi tiếp:

- Thế, mẹ tôi nói sao?

- Mẹ cô nói vậy cũng được. Mẹ cô nhờ tôi chăm sóc cô khuyên nhủ cô và ngày mai đưa cô về nhà giùm. Dĩ nhiên là có mặt của á Thi ở cả đấy. á Thi đã bảo đảm với mẹ cô là chị dâu của hân là người đàn bà đàn hoàng nhất thế giới chứ?

- Dạ.

Phương Trúc nói mà lòng miên man một chút bức rức, bức dọc, xót xạ Ta quả là nông nổi. Hành động đại dột. Con gái

chẳng nên xuân động như vậy. Uống rượu lại không về nhà. Phương Trúc đưa mắt nhìn quanh ngắm nghía căn phòng. Nàng ngồi bật dậy lần nữa.

- Không được, tôi không thể ở đây được, tôi phải về nhà ngay.

Hiếu Phượng cười nhẹ, an ủi:

- Không được đâu Phương Trúc ạ. Giờ này đã nửa đêm, về sẽ khuấy động cả hàng xóm. Vả lại, từ khuya tới giờ, có người chờ cô, cần gặp cô nói chuyện.

Phương Trúc càng bối rối. Nàng đã hiểu người ấy là ai. Nhưng nàng không muốn tiếp xúc. Nhất là với hắn, nàng sợ hãi, chụm lấy tay Hiếu Phượng.

- Chị đừng đi, chị ngồi đây với em. Giờ này em không muốn nói chuyện với ai cả.

- Cô cần phải nói cho ra lẽ.

Hiếu Phượng nói một cách hiểu biết. Nàng kéo Phương Trúc nằm xuống chăm sóc như bà chị cả chăm sóc cho em.

- Phải nói rõ mọi chuyện cho sáng tỏ.

Hiếu Phượng đứng dậy bước ra ngoài, nhưng không quên trấn an:

- Tôi vẫn ở lại đây. Nhà này còn nhiều phòng lắm. Tôi phải chợ măt một chút, để mai còn phải hộ tống cho cô về nhà. Còn bây giờ cô nên nghe tôi. Hãy nói chuyện với Phi Hoàn cho rõ ràng đi.

Hiếu Phượng bước ra ngoài. Phương Trúc nhìn theo mà lòng

đây bối rối. Sao vậy? Tại sao ta lại hành động như vậy. Tại sao lại uống rượu mà không uống đá chanh. Chỉ chơi trò chơi điện tử không thì có gì xảy ra đâu. Bây giờ chuyện càng trở nên rối rắm, bực mình.

Cửa mở. Phi Hoàn bước vào. Hai mắt chàng như hai ngọn đèn làm Phương Trúc thấy tim đập mạnh. Nàng quay người đi không muốn nhìn Hoàn.

Cửa được khép lại. Phi Hoàn bước tới bên giường, ngồi xuống, chàng đặt tay lên vai nàng gọi nhỏ.

- Phương Trúc.

Tiếng gọi thật nhẹ, thật ấm. Tiếng gọi làm rung động người nghe. Phương Trúc chợt thấy ứa nước mắt. Tình cảm là cả một sự pha trộn hỗn tạp. Giận dữ, uất ức, đau khổ, hờn giận, tuyệt vọng... căng cứng trái tim của Phương Trúc. Hoàn lại nói:

- Phương Trúc. Hãy tha lỗi cho tôi.

Nước mắt không ngăn được đã chảy ra.

- Tha lỗi cho anh? Tha lỗi gì chứ?

- Hãy tha thứ cho sự mặc cảm, mâu thuẫn, sợ hãi và trốn lánh của tôi.

Phương Trúc mở to mắt nhìn Hoàn. Cái ánh mắt của Phương Trúc như nước hồ thụ. Đột nhiên làm Hoàn cảm thấy mọi thứ như băng hoại. Từ sau ngày xa Vy San đến nay, đây là lần đầu, Hoàn thấy cái cảm giác đó. Hoàn thở dài.

- Phương Trúc, cô còn trẻ, đẹp như vậy, trinh tiết như vậy... Thế sao cô lại tìm đến với tôi làm gì?

Phuong Trúc không đáp, chỉ yên lặng nhìn Hoàn. Hoàn tiếp tục nói:

- Cô không biết là đứng trước cô tôi tự ti thế nào ư? Cô phải biết, tôi không còn quyền yêu. Tôi không dám yêu. Tôi là người đàn ông không đáng để ai yêu hết. Tôi có số ly dị vợ. Tôi đã khiến biết bao cô gái phải khổ vì tôi rồi. Trúc có biết không? Chính vì vậy, mà tôi đã từng thề độc là: trong quãng đời còn lại này. Tôi sẽ không yêu ai và không để ai yêu mình nữa.

Phuong Trúc vẫn nhìn Hoàn. Nước mắt đã rơi. Nàng đã thấy bình thản. Nàng cảm thấy Hoàn hình như gầy đi. Anh chàng có cái dáng dấp cô độc, mặc cảm, chớ không có cái lạnh lùng cao ngạo của ngày trước. Hoàn nắm lấy tay Trúc siết chặt nói:

- Lâu lắm rồi, tôi nào có dám nói về cái quá khứ của mình cho ai nghe đâu? Nói ra, chưa hẳn là Trúc chấp nhận.

Phuong Trúc không giữ được vẻ yên lặng nữa, nàng ngược mắt nhìn lên.

- Những người đàn bà đã qua đó... Họ đều làm anh đau khổ?

Phi Hoàn lắc đầu

- Không. ít ra là có một người. Đó là Vy San, cô ấy không làm tôi đau khổ, mà trái lại...

Phuong Trúc chau mày:

- Vy San?

Phi Hoàn cắn môi nói:

- Vâng, Vy San. Đặng Vy San. Bạn học cũ của Hiếu Phương. Mười năm trước đây khi tôi còn học ở đại học Ngoại Thương thì cô ấy học ở trường Ngoại Ngữ. Cô ấy học rất xuất sắc, đồ khô nguyên. Bấy nhiêu đấy cô cũng thấy Vy San thông minh và giỏi thế nào. Cô ấy lại đẹp. Vừa đặt chân vào ngưỡng cửa đại học đã trở thành hoa khôi của trường.

Phương Trúc nhìn lên với ánh mắt ganh tị. Hoàn nhìn Trúc nói:

- Bấy giờ, tôi cũng khá nổi tiếng ở bên ngành Ngoại Thương. Ngoài chuyện học, tôi hoạt động ngoại khóa. Đánh bóng rổ, đàn vĩ cầm, diễn kịch, hoạt động xã hội... Cái gì tôi cũng tham gia. Chính vì ham hoạt động như vậy, nên tôi thi rớt. Cô có nghe nói học đại học mà bị lưu ban không? Tôi là một trong những người như vậy. Cũng chính vì lưu bang mà tôi quen được với Vy San. Chúng tôi quen biết nhau qua giới thiệu. Sau hai lần dùng cơm chung, xem hát là chúng tôi thân nhau. Bấy giờ Vy San ở trong ký túc xá nữ. Tôi yêu cô ấy quá đến độ tối nào cũng đứng bên ngoài kéo đàn vĩ cầm. Một cuộc tình thật lãng mạn. Tôi đàn mãi đến gần sáng. Rồi lại mua hoa hồng mỗi ngày đến tặng cho nàng. Việc làm của tôi khiến cả ký túc xá đều biết...

-...

- Lúc đầu Vy San cũng không để ý lắm đến tôi. Vì bên cạnh cô ấy có chán vạn sinh viên nam vây quanh. Nhưng tôi rất kiên nhẫn. Ngoài chuyện đàn, tặng hoa, tôi viết cả thư tình trên lá, trên giấy gói kẹo, trên cả bật lửa gởi cho nàng. Sự kiên nhẫn của tôi có vẻ làm Vy San xúc động. Mãi đến năm thứ tư, mối tình đơn phương của tôi được hồi âm. Vy San nói: "Nếu năm nay mà anh ra trường với hàng nhất thì tôi sẽ yêu anh".

Trúc có biết không. Bây giờ đã là nửa niên học, mà trong học kỳ một tôi đã có ba môn dưới điểm trung bình, như vậy làm sao cuối năm lại đứng nhất được? Nhưng đó là lệnh. Tôi quay về nhà. Học ngày học đêm. Kết quả cuối cùng, tôi cũng ra trường với thứ hạng nhất. Năm sau thi hành nghĩa vụ quân sự. Hoàn tất mọi thứ. Tôi làm lễ cưới Vy San.

Phương Trúc nín thở lắng nghe.

- Sau khi cưới được Vy San đứng ra tôi là người hạnh phúc nhất trên đời này. Có một khoảng thời gian cuộc sống của chúng tôi như ở thiên đàng, nhưng trời xanh như ghen ghét. Công ty của cha tôi là một cơ sở gia công bông vải cho nước ngoài, năm ấy không hiểu sao phía chủ bên Mỹ lại hủy hợp đồng của chúng tôi đưa nhà máy đến độ phá sản. Thế là cha tôi cử tôi sang Mỹ để làm sáng tỏ vấn đề. Hẳn nhiên Phương Trúc không hiểu được những mánh lới xảo quyệt trong sự cạnh tranh ở thương trường. Tôi cũng không làm sao giải thích một cách cặn kẽ được ở đây. Nói đơn giản hơn là tôi đã cấp tốc sang Mỹ để thương lượng, nhưng cuộc đàm phán của tôi cũng thất bại. Đứng trước viễn cảnh phải đóng cửa nhà máy. Tôi chạy vội đi tìm những hãng xưởng khác, và tôi đã tìm được một công ty lớn hơn. Chủ của công ty này là một người Mỹ gốc ý. Tôi bắt đầu thương lượng, cuộc thương lượng tiến hành một cách suông sẻ và trong quá trình đó tôi làm quen với con gái ông chủ hãng có tên là Diana, một cô gái gọi cảm, cô nàng cũng có vẻ thích tôi. Lúc đó tôi nghĩ dù gì Diana cũng là con gái ông chủ. Tôi là một người đã có vợ, tôi biết Diana thích tôi, nhưng tôi không dám tiến xa hơn, nhưng cũng không dám khước từ, vì sợ ảnh hưởng đến công việc làm ăn của mình.

Thật ra thì Diana là một cô gái lẳng mạn, cô ấy có hàng tá bạn

trai, thuộc đủ mọi màu da Cũng có thể tôi chỉ là một nhân tố để làm cho bộ sưu tập cô ấy phong phú hơn. Có thể cô ấy chỉ coi tôi như một thú đồ chơi. Nhưng tôi đã lầm, một hôm khi vừa thức dậy ở khách sạn thì cha của Diana với hai cận vệ của ông ấy đến tìm tôi. Họ vũ trang đầy đủ. Cái chuyện này ở Mỹ rất là bình thường nên tôi cũng không nghi ngờ lắm. Họ mời tôi đến nhà ông giám đốc. Tôi vừa bước vào phòng khách thì bỗng nghe tiếng nhạc rền vang.

Phi Hoàn ngưng lại một chút nhìn Phương Trúc, giọng anh trở nên lạc hẳn đi.

- Có lẽ không bao giờ cô tin được những gì tôi nói, vì nó giống như chuyện chỉ xảy ra trong tiểu thuyết. Cô biết họ đang làm gì không? Họ đang cử hành hôn lễ. Hai tay cận vệ kia áp tải hai bên tôi với họng súng sau lưng. Tôi không làm sao cự quây được. Một tên cận vệ kề tai tôi nói nhỏ: "Anh đừng có động đây, anh phản kháng là tôi nổ súng ngay. Hãy nhớ một điều là Diana là cô gái chóng chán, chỉ cần anh chịu đựng khoảng ba tháng là sẽ được ly dị, được trả tự do". Trong cái hoàn cảnh như vậy tôi vừa sợ hãi, vừa suy nghĩ. Tôi không biết xử trí thế nào. Giữa lúc đó vị linh mục đã xuất hiện. Ông ấy xỏ một tràng tiếng ý mà tôi không biết. Thế là hôn lễ kết thúc!

Phương Trúc tròn mắt nhìn Phi Hoàn, lắp bắp:

- Như vậy là anh đã phạm tội song hôn rồi? Lúc đó chị Vy San đã xử trí ra sao?

- Những tay ý Đại Lợi này họ ngang như cua, họ không cần biết chuyện tôi đã có vợ Ở Đài Loan ra sao. Ngay chính trong hôm cử lễ, tôi và Diana đã cãi nhau một trận. Chính Diana đã nhún vai nói: "nếu anh không thích anh có quyền ly dị ngay

Nhưng anh nên nhớ rằng luật pháp của nước Mỹ sẽ bắt anh trả tiền cấp dưỡng cho tôi đấy". Phương Trúc có biết không? Tiền cấp dưỡng ly dị Ở Mỹ rất cao. Tôi không làm sao có khả năng chi trả. Cái lão già ý Đại Lợi rất ranh mãnh, một mặt lão an ủi, một mặt đe dọa. Nếu tôi nhận lấy con gái của lão thì lão sẽ đền bù lại cho cha tôi được làm đại lý cho hãng lão. Trong hoàn cảnh như vậy tôi phải xử trí ra sao? Tôi đã nghĩ ra nhiều cách. Tôi đã nhờ đến luật sư Nhưng luật sư lại cho biết: "Lễ cưới hợp pháp nước Mỹ không cần biết ở quê nhà tôi có vợ hay không?". Thế là tôi ở thế kẹt. Càng tức tối hơn nữa là sau đấy tôi phát hiện ra Diana đã mang thai.

Phi Hoàn ngưng lại. Trong khi Phương Trúc tò mò.

- Thế đứa bé đó là con của anh chứ?

Phi Hoàn nhìn Trúc thành thật:

- Lúc đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Ngay cả Diana cũng tin như thế. Tôi lâm vào một trạng thái khó xử, mặc dầu bấy giờ tôi còn khá trẻ nhưng tôi phải biết trách nhiệm.

Phi Hoàn nói với vẻ xúc động còn Phương Trúc chỉ ngồi yên lắng nghe.

- Tôi viết một bức thư khá dài cho Vy San kể hết mọi điều xảy ra. Mong nàng sẽ tha thứ và giúp tôi tìm cách giải quyết. Không ngờ bức thư tôi chưa kịp gửi đến tay Vy San, thì báo chí của sứ Đài Loan này đã làm rùm beng lên. Tôi còn nhớ một hàng tit lớn của tờ báo lúc đó có in thế này: "MỘT TAY SỞ KHANH BỎ VỢ NHÀ ĐỂ CƯỚI VỢ MỚI Ở MỸ". Tôi không hiểu báo chí lúc đó khi đăng tin về tôi là một thông tin bình thường hay là có một sự sắp xếp với mục đích bôi nhọ của các hãng xưởng khác đang cạnh tranh với hãng của cha

tôi. Kết quả của bài báo là tôi bị liệt vào loại tham tiền, kém ý thức. Trong hoàn cảnh như vậy, Trúc có biết Vy San đã khổ thế nào không? Nàng vừa thấy hận, vừa thấy nhục nhã. Mấy cú điện thoại đường dài của tôi gọi về đều không được nàng tiếp. Không những thế, dư luận chung quanh của thân nhân, của bạn bè đã làm cho gia đình nàng giận dữ, coi tôi như một thứ bỏ đi. Dư luận lúc đó đã làm cho cả cha tôi cũng phải hoảng hốt và gọi dây nói sang, bảo tôi tạm thời ở lại nước Mỹ đừng trở về. Lúc đó mà tôi có muốn trở về cũng không được. Vì cha con Diana đã giữ hộ chiếu của tôi rồi.

-...

- Hai tháng sau, tôi nhận được một lá thư của luật sư Vy San từ trong nước gọi quạ Bên trong là một bản án quyết định của tòa cho phép Vy San ly dị tôi với một mảnh giấy nhỏ vòn vẹn mấy chữ của Vy San: "Tôi còn sống, sẽ không bao giờ nhìn đến mặt anh. Còn nếu chết đi, hồn ma tôi sẽ lẻo đẻo mãi theo anh đòi nợ". Không cần phải nói nhiều, hẳn Trúc biết là cô ấy đã hận tôi cỡ nào? Không có cách gì để giải thích, để minh oan. Tôi bị cô lập, bị trút cho hàng trăm cái tội lỗi. Trái tim tôi như lạnh hẳn. Tôi làm sao còn yêu được Diana chứ? Phải nói là bấy giờ không những không có tình yêu mà chỉ có sự căm thù. Tôi giận cả gia đình nàng. Tôi tìm mọi cách thuyết phục lại cái công ty cũ để họ cho tôi tiếp tục quyền đại diện ở Đài Loan, chứ không chấp nhận làm đại lý cho cha Diana Tôi bỏ hết mọi thứ.

Phi Hoàn ngưng lại một chút như suy nghĩ.

- Không biết cô có tin không, Phương Trúc. Mãi đến gần đây tôi mới biết được một sự thật. Đó là chuyện tôi được tiếp tục làm đại lý cho hãng Bông vải cũ. Đó là có sự tiếp tay của cha

Diana Ông ấy đã ngằm thương lượng với bên kia để giữ cái vai trò đại diện cho chúng tôi, coi như một sự đền bù.

Phuong Trúc ngồi dựa lưng vào thành giường, nàng có vẻ xúc động.

- Tôi nghĩ là có lẽ cái ông chủ hãng Mỹ gốc ý kia, thật sự giúp anh, muốn anh là con rể ông ấy...

Phi Hoàn tiếp tục nói:

- Nhưng mà tình cảm giữa tôi với Diana càng lúc càng lạnh nhạt. Tôi trốn lánh trong men rượu, tôi sợ hãi không muốn gặp mặt nàng. Chúng tôi gần như sống trong địa ngục. Mãi sau đấy khi Diana sinh nở. Đứa bé chào đời là một thằng bé da đen. Tôi như điên tiết lên. Một sự lừa gạt, qua mặt trắng trợn. Tôi lớn tiếng chửi. Bằng mọi ngôn từ thô tục mà tôi biết bằng tiếng Anh, tiếng ý, tiếng Tàu... Tôi đã có lý do Cha của Diana không còn lý do để giữ lấy tôi. Rõ ràng thằng bé da đen làm sao là máu mủ tôi được chứ? Thế là ngày hôm sau tôi vời luật sư đến để làm thủ tục ly hôn. Không ai ngăn cản tôi được nữa. Tôi đã được tự do Nhưng bên cạnh đó tôi phải trả một cái giá quá đắt. Tôi đã mang tiếng là đã qua hai đời vợ.

Phi Hoàn nhìn xuống thật lâu mới ngẩng lên.

- Bấy giờ điện từ Đài Loan gọi qua cho biết cha tôi đã qua đời. Tôi vội vã về nước lo chuyện mai táng cho cha Cô phải biết, mẹ tôi qua đời rất sớm. Tôi là đứa con duy nhất trong gia đình. Chính vì sống trong hoàn cảnh như vậy nên tình cảm hai cha con tôi rất khăng khít nhau. Chuyện cha tôi qua đời là niềm đau lớn. Tôi đau khổ vô cùng vì tai họa đến một cách dồn dập, hết những nỗi đau do hôn nhân mang đến, lại đến

cha chết. May một điều là xí nghiệp của cha tôi là một xí nghiệp đã vươn lên một cách vững chắc. Những nhân viên quản lý dưới tay người lại đều rất tài giỏi, nên tôi cũng đỡ căng về chuyện quản lý xí nghiệp. Sau khi chôn cất cha xong, tôi tìm đủ cách để gặp Vy San; nhưng không làm sao gặp được. Mỗi lần thấy tôi đến nhà là Vy San lẩn tránh. Còn cha mẹ nàng lại xách dao ra đòi chém tôi, mẹ San thì quỳ xuống khóc lóc: Tôi van cậu, cậu hãy buông tha cho con Vy San nhà tôi; đừng đến đây tìm nó nữa. " Sau đấy qua lời kể của em gái nàng, tôi mới biết Vy San đã được đưa qua Châu Âu. Cô ấy đang có bạn trai và sắp sửa cử hành hôn lễ. Cô ấy còn khuyên tôi đừng phá hoại hạnh phúc của Vy San nữa. Đêm đó tôi đã ra một quán rượu ở đường Trung Sơn bát lộ uống đến say mèm. Ở đấy có một chiêu đãi viên tên gọi là Yến Nhi Cô ấy thương hại và giúp đỡ chăm sóc tôi. Tôi ở tình trạng say khướt như vậy suốt một tuần lễ và lúc nào cũng có Yến Nhi bên cạnh. Mãi đến một hôm, có một tay khách say bắt Yến Nhi qua hầu rượu. Tôi đã nổi cơn thịnh nộ, tôi quậy một trận; sau đó trong men say tôi nói: "Yến Nhi, anh là một chuyên gia lấy vợ đây, em có chịu lấy anh không?". Qua ngày hôm sau chưa tỉnh hẳn rượu tôi đã đưa Yến Nhi đến bộ phận hộ tịch của Toà án làm chứng thư kết hôn. Đây là lần lấy vợ thứ ba của tôi.

Phi Hoàn ngưng lại nhìn Phương Trúc. Câu chuyện của Hoàn kể rõ ràng đã khiến cho người nghe ngơ ngàng. Phương Trúc mở to mắt, không dám tin những gì mình vừa mới nghe.

- Cuộc hôn nhân của tôi với Yến Nhi chỉ kéo dài được sáu tháng. Vì ngay từ hôm đăng ký kết hôn lúc tỉnh rượu, tôi đã nhận ra cái quyết định vội vã sai lầm của mình. Yến Nhi không phải là cô gái xấu; nhưng vì không được giáo dục đến nơi đến chốn, ra đời lại quá sớm nên giữa chúng tôi có một

cái hồ ngăn cách không thể đồng thanh tương ứng được. Có những câu nói mà cả hai lại nghĩ với ý khác nhau. Nhiều lúc tôi lấy làm ngạc nhiên, tại sao mình lại cưới Yến Nhi Tôi tự hỏi và cảm thấy cuộc đời của mình như càng lúc càng xuống dốc, tôi xấu hổ, tôi khinh thị bản thân. Yến Nhi cũng rất thông minh cô ấy hiểu ra một điều là tôi cưới cô ta chỉ bởi cơn say thôi. Vì vậy sau sáu tháng chung sống, thấy không thể chịu đựng được cuộc hôn nhân buồn tẻ nhạt nhẽo, nên cô ta tự ý đưa ra đề nghị ly dị. Tôi trích ra một số tiền coi như đền bù và kết thúc cuộc hôn nhân hoang đường kia. Sau đấy tôi bắt đầu suy nghĩ. Tôi cảm thấy mình giống như một con bệnh bất trị không thuốc chữa. Tôi như một kẻ mất hết phương hướng. Vì vậy, tôi nghĩ là, nếu không tìm được bản thân con người mình trở về thì sớm muộn gì tôi cũng phải vào nhà thương điên. Vì vậy sau đó tôi đi Ấn Độ.

Phi Hoàn ngược lên nhìn Phương Trúc với cái nhìn đắn đo rồi tiếp.

- Riêng những chuyện sau này thì có lẽ Trúc đã biết hết rồi.

Phương Trúc ngồi yên đấy nghe kể rồi quan sát, cái mái tóc bông đen kia với đôi mày rậm, cái khuôn mặt đầy nam tính cho thấy Phi Hoàn cũng không phải thuộc loại trứng giỡn với ái tình, một thứ ăn chơi sa đọa. Vậy thì tại sao? Hay là định mệnh. Cái nhìn của Phương Trúc làm cho Phi Hoàn cảm thấy áy náy.

- Trúc đang nhìn gì đấy?

- Tôi muốn biết rõ hơn cái con người mang đầy tính chất huyền thoại. Lúc ở Ấn Độ anh không bị tiếng sét của một cô người Ấn nào cả sao?

Phi Hoàn có vẻ bối rối.

- à! Dĩ nhiên cũng có sự rung động, đàn ông mà. Nhưng cô hỏi để làm gì?

Phương Trúc gật gù:

- Khá nguy hiểm đấy chứ. Biết đâu anh đã có thêm một bà vợ Ấn.

Phi Hoàn đỏ mặt với lời bông đùa của Phương Trúc. Nàng lại hỏi:

- Ở nơi hoang dã như Ấn Độ, anh có thấy buồn, có uống rượu không?

- Uống chứ. Tôi uống cả rượu của người Ấn nữa.

- Vậy thì càng nguy hơn. Say rượu không biết trời trăng, dám cưới cả dã nhân về làm vợ nữa không chừng.

Phi Hoàn trợn mắt

- Cô... Tại sao cô lại châm biếm tôi? Tôi đã sớm biết điều này nên không muốn nhắc lại, vì nó chỉ khiến cô xem thường tôi thôi.

Phi Hoàn đứng lên định rời khỏi phòng, nhưng Phương Trúc đã giữ lại.

- Anh định đi đâu đấy?

Giọng của Phi Hoàn trở nên lạnh nhạt:

- Ra phòng khách, cô hãy nghỉ ngơi đi. Sáng mai tôi sẽ nhờ Hiếu Phụng đưa cô về nhà.

- Thế ngoài phòng khách có ai ở đấy?
- Không ai cả. Vì vợ chồng của Quán Quân đã nghỉ ở phòng bên.

Phương Trúc hỏi với đôi mắt long lanh.

- Vậy thì anh ra phòng khách để làm gì? Ở đấy đâu có ai đợi anh đâu? Có phải anh ra đấy vì anh muốn xa lánh tôi? Anh đã từng được vây kín bởi biết bao thiếu nữ lại cười qua nhiều lần vợ, nên trong mắt anh, tôi chỉ như một hạt bụi, một cọng cỏ. Tôi biết tôi còn ấu trĩ, con nít, tôi ngang ngược lại đa tình. Nhưng mà anh Phi Hoàn, có lẽ định mệnh...

Phương Trúc khuôn mặt đỏ gấc; vừa xấu hổ vừa bối rối, nói tiếp:

- Chưa chắc anh xa được tôi đâu.
- Ồ! Phương Trúc!

Phi Hoàn kêu lên, chàng quay lại ngồi xuống mép giường, tim bỗng nhiên đập mạnh. Phi Hoàn không dần được vòng tay qua ôm lấy Phương Trúc.

- Phương Trúc, anh còn có quyền được yêu sao? Anh không dám, anh sợ vì em trong trắng quá! Trẻ tuổi quá! Anh còn đủ tư cách để yêu em ư? Em không cho anh xấu tính hay khi dễ anh chứ?

Phương Trúc thở dài

- Có em khinh dễ.
- Khinh dễ anh?

- Vâng. Khinh dễ cái chuyện anh là đàn ông con trai mà không dám trực diện với chính mình. Trong khi em, một đứa con gái rụt rè dễ xúc động mà lúc cảm thấy tình yêu đến thì lại can đảm, dám gọi đây nói đến mười hai lần để tìm nhà người ta, để cho người ta khinh dễ làm nhục.

Phi Hoàn vội lấy tay bịt lấy miệng của Phương Trúc.

- Đừng nói thế. Cái tay hư đốn kia không phải muốn làm nhục cô Hấn chỉ nhút nhát xấu hổ. Hấn sợ xúc phạm đến em. Hấn mặc cảm đấy. Em đừng tin những gì hấn nói lúc đó.

Phương Trúc đã bị bịt miệng không nói được nên chỉ hỏi bằng ánh mắt.

- Thật ư?

Phi Hoàn vội vã trả lời.

- Thật chứ. Em biết không? Sau cái bữa đó hấn phải trả một cái giá rất đắt. Hấn tự dần vật mình từng phút từng giây, hấn sống trong đau khổ.

Phương Trúc nhìn Phi Hoàn với đôi mắt long lanh, có những giọt lệ đang đọng trong mắt. Chàng buông tay ra để đón nhận nụ cười. Một nụ cười rất đẹp. Hoàn không dần được lòng, cúi xuống đặt nụ hôn lên nụ cười kia.

CHƯƠNG 7

Những ngày kế tiếp, giống như một ly rượu ngọt có pha thêm mật ong, cuộc sống trở nên nồng nàn, thơm ngát, thi vị mật ngọt và say đắm.

Phương Trúc gần như biến đổi thành một con người khác. Nàng không còn giam mình trong phòng riêng nghe nhạc, đọc tiểu thuyết, không còn thương vay khóc mướn cho các nhân vật không có thật trong đời. Phương Trúc trở nên nhu mì, khoan dung, dịu dàng, thích cười, thích đỏ mặt, lúc nào cũng vui vẻ với mọi người. Cả con người của nàng như lúc nào cũng toát ra hạnh phúc. Phương Trúc không giữ cái hạnh phúc đó riêng lẽ cho mình mà nàng muốn ban phát, muốn mọi người cũng được hưởng chung. Đôi lúc, Phương Trúc lại ôm lấy cha một cách vô cớ, rồi hôn lấy mẹ, sốt sắng mang áo quần ra cho Phương Bình mượn. Ngay cả với ông anh trai là Phương Hùng, Phương Trúc cũng tỏ ra chu đáo. Biết Hùng đang bước vào yêu, đang cố chinh phục người bạn gái, Phương Trúc đã góp ý.

- Anh có bao giờ thử viết thư tình trên lá cho người mình yêu không?

Phương Hùng trợn mắt.

- Viết thư tình trên lá? Trời đất! Cô biết đây là thế kỷ thứ bao nhiêu không? Thế kỷ hai mươi rồi cô ạ.

Phương Trúc nói một cách nghiêm trang

- Anh lầm rồi. Con gái ở thế kỷ hai mươi và thế kỷ mười lăm có khác nhau chỗ nào đâu? Trên phương diện tình yêu thì không có sự ngăn cách về thời gian. Con gái vẫn thích mơ mộng. Tình yêu phải có ba ý thơ, ba ý cuồng nhiệt, ba ý tưởng tượng và một phần say đắm.

Phuong Hùng ngạc nhiên trước nhận xét của em gái:

- Thế... em đã yêu qua rồi à?

Phuong Trúc chỉ mỉm cười. Khuôn mặt ửng hồng rạng rỡ. Không đáp và bỏ đi. Phuong Hùng chắc chắn nói với cha mẹ:

- Con dám đánh cá với cả nhà là con Phuong Trúc nó đang yêu này.

ông Túy Sơn và bà Minh Hà không phải là không nhìn thấy sự thay đổi ở Phuong Trúc. Sự thay đổi kia khá rõ rệt, mới mấy ngày trước còn khóc lóc, than vãn, khuôn mặt lúc nào cũng dàu dàu, vậy mà mấy hôm nay đã quay ngoắc một trăm tám mươi độ, nụ cười lúc nào cũng trên môi, mùa xuân như ngập tràn trên từng cử động. Ai đã khiến nó thay đổi nhanh thế? Chắc chắn là phải có một sức mạnh vô hình nào đó mới có thể tạo ra cái ảnh hưởng to lớn như vậy. Bà Minh Hà bâng khuâng, nghĩ ngợi. Nhiều lúc bà định gọi đây nói cho Hiếu Phượng thăm dò. Nhưng rồi nghĩ lại, nếu chuyện không có liên quan gì đến cô ấy thì sao? Phản ứng nghịch nhiều khi tạo hiểu lầm không hay.

á Thi là người có vẻ sáng suốt hơn cả. Cậu ta dựa trên những giả thuyết hữu lý.

- Phuong Bình, lúc gần đây hình như chị Phuong Trúc của em thường ở lại trường lắm, phải không?

Phương Bình đáp:

- Vâng. Mỗi ngày tan học, chị ấy đều có lý do ở lại mãi đến tối mò mới về nhà.

á Thi cười:

- Không biết cái anh chàng nào lại tốt phước như vậy. Biết không, Phương Bình, tình yêu là một chứng bệnh rất hay lây. Vì vậy có lẽ vì chúng ta yêu nhau, đã kích thích Phương Trúc, khiến chị ấy nhận lời anh chàng nào đấy...

Rồi đột nhiên á Thi thở dài nói:

- Em thấy không, con người có tình yêu đổi khác rất nhanh chóng. Anh thì thấy Phương Trúc càng ngày càng đẹp ra, đẹp mê hồn. Bây giờ, nhiều lúc nghĩ lại anh thấy tiếc. Phải sớm biết như vậy, sao lúc đầu ta chẳng xử dụng một mũi tên để bắn hai nhận? Có cả hai chị em em thì hạnh phúc biết chừng nào?

Phương Bình trợn mắt.

- Hừ, nói thế mà nghe được à?

Phương Bình cuốn một quyển sách tròn lại, đập thẳng lên người á Thi.

- Ông không biết xấu hổ, ông hãy nhìn lại tướng tá ông xem. Mặt mày xấu xí như chú cóc mà đòi ăn thịt thiên nga Ông đứng gần tôi còn chấp nhận được chứ với bà chị tôi thì...

á Thi vừa đỡ đòn vừa chạy, nhưng miệng vẫn không ngưng.

- Thôi mà, đừng đánh nữa mà. Đánh chết cóc được rồi cóc cái ở với ai?

- Ai là cóc cái?

- Thì em chứ còn ai. Không lẽ kết đôi với cóc đực không là cóc cái thì là gì. Rõ ràng với phụng thì còn được, chứ cóc thì chỉ với cóc thôi.

- Ông... quý.

Phương Bình tức lý đánh mạnh hơn. á Thi né qua một bên làm cú đập của Phương Bình rơi lên bình để bình trà. Thế là "rõn!". Bình tách gò rơi cả xuống đất vỡ tan.

Nghe tiếng vỡ, vợ chồng ông Túy Sơn từ sau chạy ra.

- Chuyện gì thế? Gì thế?

Phương Bình, á Thi nhìn nhau. Phương Bình đỏ mặt trong khi á Thi tỉnh bơ nói.

- Ban nãy không biết ở đâu nhảy vào đây hai con cóc. Nó đánh lộn nhau làm vỡ cả bình trà.

ông Túy Sơn không hiểu.

- Cóc mà đánh lộn.

Bà Minh Hà cười xòa.

- Thôi đủ rồi, đủ rồi.

Bà Minh Hà vừa kéo chồng đi vừa nói.

- Không lẽ chúng ta lại phải quan tâm đến chuyện cóc đánh lộn sao? Chúng ta còn việc riêng nữa chứ?

Quay sang Phương Bình bà nói.

- Con nói lại mấy con cóc đó, đập vỡ cả bình trà thì không sao, đừng đập bể cả tivi tốn tiền nhiều lắm đấy nhé.

ông Túy Sơn hiểu ra, ông nhìn hai đứa cười. Ông làm á Thi và cả Phương Bình đều ngượng, ngượng đến đỏ mặt. Thấy vậy ông nói.

- Cha nghĩ không phải là cóc đánh lộn đâu, mà đây là hai con cua, hai con cua đã luộc chín rồi mà vẫn còn đánh lộn.

Bà Minh Hà thắc mắc.

- Sao lại cua luộc chín?

- Nếu không luộc chín, sao chúng lại đỏ người lên cả vậy.

Bà Minh Hà cười. Không phải chỉ có một mình bà mà tất cả cùng cười. Ở nhà họ Kỷ phải nói là cái không khí gia đình trẻ trung đều khiến cho người người đều hạnh phúc. á Thi đến thường xuyên. á Thi cũng được san sẻ cái niềm vui đó.

Bấy giờ ở nhà họ Cố, một không khí đầm ấm không kém cũng đang xảy ra.

Phương Trúc ngồi tựa người bên salon. Vợ chồng Quán Quân cũng có mặt ở đây. Trước mặt mỗi người là một tách trà nóng bốc khói. Phi Hoàn lúc đầu định uống rượu, nhưng đã bị Phương Trúc ngăn lại. Vì Phương Trúc biết chuyện "say" của Hoàn. Chính vì say mà Hoàn đã hai lần bất hạnh trong hôn nhân. Phương Trúc muốn Hoàn kiêng rượu luôn. Hoàn suy nghĩ và nhận định tương tự. Vì vậy bây giờ trước mặt mọi người chỉ có trà. Những ly trà bốc khói. Hiểu Phương nâng ly trà lên, ngửi hương trà thơm ngát, cười nói.

- Phương Trúc. May là có cô Bằng không chúng tôi đến đây

mà muốn kiếm một ly trà uống là một chuyện không dễ. Anh chàng Phi Hoàn này cũng kỳ cục. Ở đây đã mấy tháng trời rồi chứ, vậy mà trong nhà cái gì uống cũng không có, kể cả nước lọc.

Phi Hoàn biện minh.

- Không phải tôi lười. Chỉ tại không thích, với lại có một mình, nấu để đó không ai uống cũng chẳng ích lợi gì.

Phi Hoàn không ngồi ở ghế. Chàng đứng tựa cạnh cửa sổ. Nhưng mắt lại đăm đăm hướng vào trong nhà. Đúng hơn là nhìn về phía Phương Trúc. Hiểu Phụng cầm ly trà bước về phía Hoàn với nụ cười hỏi.

- Thế còn bây giờ? Vậy mà tôi tưởng là từ đây về sau không bao giờ anh còn biết đến tình yêu nữa chứ? Hôm trước nghe anh nói, anh không thể làm bạn với những cô gái tầm thường quá, mà với người cân xứng thì anh lại không còn đủ điều kiện để làm thân. Như vậy có phải là anh đã vội vã quá không, hử Phi Hoàn?

Quán Quân sợ bạn buồn, can ngăn.

- Hiểu Phụng. Em kỳ quá, em nhắc lại chuyện đó làm gì chứ?

Hiểu Phụng nhướn mày.

- Em kỳ à? Anh không nhớ là hôm trước Phi Hoàn đã tỏ rõ thái độ ra sao ư? Khi anh giới thiệu... Anh ấy đã làm ta ngượng chín người, khi nói một cách cả quyết là trừ phi Vy San...

Phi Hoàn cắt ngang.

- Thôi đừng nhắc chuyện đó nữa. Chị phải thông cảm cho Bảy giờ và lúc này, tôi ở hai tâm trạng khác nhau.

Hiếu Phượng cười nhẹ, liếc nhanh về phía Phương Trúc. Nàng chột hiệu, vội vã quay sang đề tài khác.

- Bây giờ chúng ta đi chơi trò chơi điện tử đi. Lâu quá rồi không đến đây.

Quán Quân có vẻ thích thú vì được chọn trúng con ghiền quay sang Phi Hoàn.

- Hay lắm! Tôi và cậu sẽ đua nào. Xem ai thắng.

Phi Hoàn lắc đầu. Quán Quân hỏi:

- Cậu chịu thua à?

- Không phải, nhưng không thích chơi.

- Tại sao vậy?

Hiếu Phượng nắm lấy tay chồng kéo ra cửa.

- Cái ông khờ này, không tế nhị chút nào. Ông có biết là bây giờ Phi Hoàn không còn thích chơi trò điện tử nữa sao? Vậy mà cũng làm ra vẻ ta biết, ta biết. Cái mà ông cần biết lúc này là làm gì không? Chúng ta nên đi ra ngoài. Thế mới là bạn bè hiểu nhau chứ?

Quán Quân và vợ bỏ ra ngoài. Phương Trúc bước theo ra. Hiếu Phượng quay lại.

- Có cái gì dẫn đo ư? Sao hôm nay thấy Phương Trúc không được vui vậy?

Phương Trúc lắc đầu, chỉ cười nhẹ.

- Hay là chúng tôi lỡ lời gì?

Phương Trúc vẫn lắc đầu.

- Có gì Phương Trúc cứ nói thẳng ra đi.

Phương Trúc nói.

- Không có. Tôi cũng đã biết chuyện của anh Phi Hoàn với chị Vy San. Nhưng không thể nói dối được.

- Phải. Vy San rất đẹp. Nhưng mà... Cái đó cũ rồi, nhắc lại làm gì? Có điều định mệnh đã muốn Phương Trúc chấp nhận một người có cái quá khứ phức tạp như vậy thì Phương Trúc phải chịu thôi.

Hiếu Phượng thẳng thắn trình bày.

- Phương Trúc cũng nên biết một điều. Cái điều cấm kỵ lớn nhất trong tình yêu là khơi vạch lại quá khứ. Những cái gì đã xảy ra ngoài ý muốn. Ta chỉ nên nhận những gì hiện có và chờ đón tương lai thôi. Cái quá khứ của Phi Hoàn cũng không vui sướng đẹp đẽ gì.

Vợ chồng Quán Quân bỏ đi. Phương Trúc khép cửa lại, quay qua nhìn Hoàn. Lời của Phượng nói với Phương Trúc dĩ nhiên là Hoàn đã nghe hết. Phương Trúc và Hoàn cứ đứng như thế nhìn nhau. Mãi một lúc thật lâu, Phương Trúc mới bước tới xà vào người của Hoàn.

- Anh Hoàn, em xin lỗi. Đúng ra em không có quyền, em không có quyền ghen với chị ấy.

Lời của Phương Trúc làm Hoàn xúc động.

- Tất cả chỉ là chuyện của quá khứ, Trúc ạ. Mà cái gì của quá khứ hãy để nó trôi qua đi, nhe em.

Phương Trúc nói nhỏ.

- Chị ấy... là người con gái duy nhất mà anh đã theo đuổi, đã tán tỉnh, đã yêu. Đó là lý do khiến em ganh tức. Anh có hiểu không?

Phi Hoàn đẩy Phương Trúc ra xa một chút, nhìn vào mắt nàng nói.

- Em đừng quên là còn có em nữa nhé?

Phương Trúc cúi mặt nhìn xuống.

- Anh nào có theo đuổi tán tỉnh em đâu? Chính em chủ động đến với anh cơ mà. Em cứ nghĩ hoài, nghĩ mãi. Em sợ là sẽ có một ngày nào đó anh chán em, và anh đem cái lý do kia ra để xem thường em.

Phi Hoàn lại nâng cằm Phương Trúc lên, chăm chú nhìn nàng và nói.

- Nghe này, Phương Trúc... Em hãy nghe cho rõ đây. Em có biết là ngay cái buổi đầu tiên khi á Thi đưa anh đến nhà em, lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã bị cuốn hút. Cái thái độ lặng lẽ, cái đôi mắt to đen của em khi nhìn anh, nó như một thỏi nam châm. Anh đã sợ hãi. Anh trốn lánh. Em hãy đứng yên, hãy lắng nghe anh nói. Anh không nói dối đâu. Tuyệt đối không bao giờ làm chuyện đó để chỉ xoa dịu cái tự ái của em. Anh không bịa mà chỉ muốn nói một sự thật. Em biết không, anh là con người đầy mặc cảm. Cái quá khứ bê bối của anh đã nhuộm bẩn cả con người. Anh trở thành một loại đàn ông không đứng đắn, thay vợ như thay áo. Một thứ

"playboy". Trong khi em, một cô gái mới lớn, trinh khiết, thánh thiện như thiên thần. Anh hoàn toàn không có tư cách để theo đuổi, để xứng đáng với em. Thành thử ra anh không dám nghĩ tới chuyện đó. Sau đó, ta gặp nhau lần thứ hai ở quán cà phê "Thung lũng chiều". Hôm ấy em rất hồn nhiên, vui vẻ. Em vừa chơi trò chơi điện tử, vừa nói nhiều câu làm anh phải suy nghĩ... Ờ, Phương Trúc. Quả thật anh đã không có tán tỉnh hay đeo đuổi em, cái đó là vì anh không dám. Cái thánh thiện của em làm anh mặc cảm. Cái hồn nhiên của em làm anh thấy mình hèn kém đi. Anh không tán tỉnh, nhưng anh đã mến mộ. Mến mộ một cách điên cuồng. Cái mến mộ của một con chiên nhìn lên đấng tối cao. Phương Trúc có nhớ không? Có một hôm chúng ta cùng đi xem phim. Nhưng trong suốt buổi chiếu phim đó, anh hoàn toàn yên lặng. Anh không dám nói gì cả. Đến lúc phim vãn, anh đưa em về nhà. Anh cũng không dám nhìn em. Anh sợ anh bị em lôi cuốn, rồi lại có chuyện không hay xảy ra. Anh giấu kín cái quá khứ tình yêu của mình vì anh coi đó như một sai lầm dơ bẩn, đáng xấu hổ. Cái hôm em mang bản nhạc "Hỏi áng Mây Chiều" đến, em nói là phải gọi đây nói đến mười hai lần... Ờ, Phương Trúc, em đã từng nói với anh, em là một cô gái bảo thủ, dễ xúc động, dễ mắc cỡ. Vậy mà cái gì đã làm cho em can đảm đến độ gọi đây nói tìm anh những mười hai lần? Cái gì chứ?

Phương Trúc xấu hổ nhìn Hoàn. Cái thái độ của chàng hoàn toàn nhiệt tình, xúc động, say đắm.

- Để anh tiết lộ cho em biết. Cái đó là cái gì nghe. Đây là tình yêu. Tình yêu của anh. Bởi vì dù anh có nguy trang mình thế nào, có trốn tránh, sợ hãi thế nào anh vẫn không dấu được bản chất mình. Anh vẫn để em nhìn xuyên suốt. Em biết là anh yêu em... Dù lý trí không nói, nhưng tiềm thức, tình cảm

cũng nói cho em biết như vậy. Đúng, vì em là một cô gái có tình cảm nhạy bén, tỉ mỉ. Anh hoàn toàn không dấu giếm được gì trước mặt em. Em hiểu anh, hiểu cả cái mặc cảm tự ti của anh. Vì vậy, em đã tự động đến. Phải không, phải không? Em nói đi.

Phuong Trúc yên lặng. Phi Hoàn phải giục.

- Nói đi, em nói đi chứ? Phải không?

- Em... em...

Phuong Trúc lấp bắp. Đột nhiên nàng nghĩ đến những tiếng hát lẻ loi trong bản hợp xướng. Chính những tiếng hát này cất lên cũng lúc mới tạo thành một bản hát hay. Rõ ràng là phải có nguyên do, động lực nào đó, mới mang lại can đảm cho Phuong Trúc, mới tạo được cái hành vi táo bạo kia. Đúng rồi, là chàng, tình yêu của chàng. Nhưng Phuong Trúc vẫn thấy ngượng ngùng.

- Em... em... cũng không biết.

Phi Hoàn tiếp tục nói.

- Tối hôm ấy, anh đã lạnh lùng, tàn nhẫn lắm phải không? Phuong Trúc, cái lạnh lùng và tàn nhẫn đó không phải là để đối phó với em. Mà là một sự tự hành hạ mình. Anh đã dùng mọi cách để cản ngăn, để chống phá lại tình yêu của em. Anh sợ anh sẽ yêu rồi làm em khổ, phải nói đó là một cách để bảo vệ em. Anh nói thế không biết em có hiểu không hay lại nghĩ là anh viện cớ để bào chữa cho hành vi cũ của mình. Em hãy nghe anh nói này...

Phuong Trúc lắc đầu, nước mắt chảy ra:

- Thôi đừng nói gì nữa. Em tự ý đến với anh hoặc anh đã lôi cuốn em, chuyện đó trong tình yêu không quan trọng. Vì khi yêu không có vấn đề tự ái.

Phương Trúc nhón gót lên, hôn Hoàn:

- Phải nói là em rất thích anh, yêu anh. Em sẽ cố gắng không tìm hiểu, hoặc tò mò về chuyện cũ của anh nữa. Em cũng sẽ không ghen với những người đến trước. Hãy để cái gì đã qua, qua mất, nhưng mà... nhưng mà...

Phương Trúc nhìn Hoàn, nói chậm rãi từng chữ một.

- Nhưng mà từ đây về sau anh không được yêu bất cứ một người đàn bà nào khác ngoài em. Trừng giốn qua đường cũng không được. Anh chỉ được quyền yêu em. Một mình em thôi. Nếu anh còn đụng đến một người đàn bà nào khác. Có lẽ em sẽ chết mất, em sẽ chết.

Phi Hoàn cúi xuống lấy môi đập kín miệng Phương Trúc lại. Chàng bế nàng đến ghế salon. Để nàng nằm nơi ấy, còn mình ngồi xuống cạnh. Vuốt ve, tăng tiu khuôn mặt nàng như tăng tiu một báu vật.

Nhờ có Phương Trúc, ngôi nhà này không còn lạnh lẽo, buồn bã nữa. Cái không khí hạnh phúc lãng đãng làm Phi Hoàn chợt thấy như mình được hồi sinh. Cái quá khứ hoang đường này để nó trôi đi, đừng nhắc đến.

Phương Trúc nằm yên một lúc, chợt đưa tay lên nhìn đồng hồ. Phi Hoàn sợ nhất giây phút này. Nó báo hiệu nàng sắp về nhà. "Nhà" của Phương Trúc đâu phải ở đây. Nàng còn cha mẹ, anh em... Phi Hoàn không làm sao trốn tránh được sự thật đó. Tình yêu là một việc. Liệu cha mẹ, anh em Phương

Trúc có chấp nhận chuyện của hai người không? Phi Hoàn ít khi, phải nói là không dám thì đúng hơn, không dám nghĩ đến vấn đề đó. Nhưng chàng cũng thấy rõ một điều là, ngay Phương Trúc cũng vậy, Phương Trúc cũng có vẻ sợ hãi, giấu kín chuyện của hai người với gia đình. Mỗi lần Hoàn đưa Phương Trúc về nhà, vừa đến đầu hẻm là Phương Trúc đã bắt chàng dừng xe. Trong những lúc chuyện vãn, Phương Trúc cũng không đề cập đến cha mẹ, anh em, đến thái độ của họ. Phương Trúc cũng không rủ Hoàn về nhà chơi, phải có một cái gì đó Phương Trúc mới hành động như vậy. Vì Hoàn biết Phương Trúc là con người rất nhạy cảm.

Khi Phương Trúc đưa tay lên xem giờ, Hoàn đã chụp lấy cánh tay che đi mặt kính đồng hồ. Phương Trúc đã nhìn chàng với nụ cười khoan dung.

- Đừng có trẻ con như vậy. Anh phải biết là đến một lúc nào đó rồi anh có đuổi em đi, em cũng không đi.

- Lúc nào đó là bao giờ?

- Anh phải biết là, qua đến mùa hè sang năm em mới tốt nghiệp đại học

- Nghĩa là lúc đó, ta mới được làm lễ cưới?

Phương Trúc quay mặt đi nơi khác.

- Ờ. Nhưng mà có lẽ chúng ta còn phải trải qua một giai đoạn gay go lắm anh ạ.

Phi Hoàn yên lặng suy nghĩ. Sự thật là vậy. Chắc chắn phải có một cuộc đấu trí gay go Chuyện đó chỉ xảy ra với một lý do đơn giản. Vì người yêu Phương Trúc là chàng: Cố Phi Hoàn, một tay đã từng ba lần cưới vợ, chứ nếu Phương Trúc yêu

một sinh viên nào đó trẻ tuổi như á Thi chẳng hạn hoặc là một người đàn ông nào bình thường chưa có cái kỷ lục ly dị lừng lẫy như Hoàn thì có lẽ đã được chấp nhận một cách vui vẻ. Tất cả cũng tại chàng. Tại Hoàn mà Phương Trúc phải lén lút lút, phải nói dối phải dấu giếm mọi thứ. Hoàn biết chắc chắn như vậy. Nhưng mà sớm hay muộn gì thì cũng phải đối diện với sự thật và Hoàn không biết là đến lúc đó Hoàn và Phương Trúc sẽ phải ứng phó ra sao.

Phương Trúc trấn an.

- Đừng sợ. Cuối cùng rồi cha mẹ sẽ phải chấp nhận anh thôi. Vì mọi người đều yêu em.

Phi Hoàn ngạc nhiên nhìn Phương Trúc. Sao Phương Trúc lại có thể đọc ra được những điều Hoàn nghĩ? Đáng sợ thật! Nhưng Phương Trúc càng đáng yêu biết bao, vì cô ấy thông minh. Phi Hoàn đột nhiên đứng dậy nói:

- Em nằm yên ở đây nhé. Khoan hãy nhìn đồng hồ để anh vào trong lấy cái này cho em xem. Đợi anh một chút.

- Dạ.

Phương Trúc ngoan ngoãn đáp; nàng phân vân không biết Hoàn định làm trò gì. Phi Hoàn đi nhanh vào thư phòng, một lúc sau chàng bước ra với chiếc hộp đựng vĩ cầm trên tay. Phương Trúc trở mắt nhìn, chợt nhiên nhớ lại chuyện kể của Phi Hoàn. Cái thời mà Phi Hoàn đã tự kiếm sống bằng cái nghề đàn, rồi cái thời mà Hoàn đã đứng dưới lầu của khu cư xá nữ sinh viên đàn cho Vy San nghe. Phương Trúc lẳng lẳng nhìn. Hoàn đã mở hộp đàn ra, chàng bắt đầu đàn, những tiếng đàn thánh thót trong đêm khuya.

Đó là một bản nhạc rất quen thuộc. Có điều hôm nay tiếng đàn sao nghe điêu luyện quá! Bản nhạc hay quá. Cái bản "Hỏi áng Mây Chiều" hôm nào. Phương Trúc chống tay lắng nghe. Tiếng đàn làm nàng muốn khóc. Bản nhạc dứt, Hoàn đặt đàn xuống, bước tới vòng tay qua người Phương Trúc.

- Anh biết không? Anh đàn hay lắm! Anh là một nghệ sĩ có tài. Tại sao anh lại bỏ đàn như vậy?

Phi Hoàn nâng cằm Phương Trúc lên cười nói:

- Trên đời này chỉ có em là khen anh như vậy. Chứ thật ra thì anh chẳng đàn đến đâu cả. Vì em biết không? Học đàn trên mười năm anh đã tưởng mình vượt trội hơn người. Nhưng có một lần, lúc ở Mỹ đang lúc lang thang trên phố ở Nữ ưóc, anh bắt gặp một lão già ăn xin kéo vĩ cầm, anh đứng lại lắng nghe. Tiếng đàn của ông ta hay hơn anh gấp trăm lần. Anh chợt thấy xấu hổ và từ đó không muốn đàn nữa.

- Nhưng mà, em thấy cái bản nhạc "Hỏi áng Mây Chiều" vừa rồi, anh kéo rất hay cơ mà.

- Anh đồng ý là cũng không đến nỗi nào. Nhưng anh đã bỏ nó rất lâu, không đàn. Anh chỉ đàn lại từ cái đêm em mang bản "Hỏi áng Mây Chiều" đến. Anh đã làm em giận dữ bỏ đi. Bắt đầu từ hôm ấy, anh gần như đêm nào cũng đàn; và đàn không phải vì thích mà vì nhớ đến em.

- à.

Phương Trúc kêu lên; nhìn Hoàn không biết phải nói thế nào. Hoàn với nụ cười, lại tiếp:

- Ban nãy anh kéo đàn cho em nghe là để cho em thấy ngoài cái chuyện anh biết kiếm tiền cưới và ly dị vợ ra, anh còn có

cả cái khả năng khác.

- Tại sao anh cứ nhắc lại cái chuyện cưới với ly dị mãi vậy?

Phi Hoàn vội vã nói:

- Thôi cho anh xin lỗi. Phải chi anh có thể bắt chước theo bản nhạc "Hỏi áng mây chiều, mi có thể dừng lại để bầu bạn với nỗi cô đơn của ta".

Phương Trúc rất nhanh trí tiếp lời ngay:

- Mây chiều đáp lại, sẵn sàng ở bên anh để xa rời niềm cô đơn cũ.

Phi Hoàn ngạc nhiên nhìn Phương Trúc, chàng cảm thấy nể vì sự nhạy bén của người yêu. Nhưng chàng lại cảm thấy không dấu được sự bối rối. Có thể bên nhau mãi được không?

CHƯƠNG 8

Ngày một ngày trôi qua, chuyện qua lại giữa Phương Trúc và Phi Hoàn kéo dài như thế đã hơn một mùa đông mà trong gia đình không ai hay biết.

Có lẽ vì vợ chồng ông Túy Sơn quá tin tưởng ở sự giáo dục nghiêm túc của gia đình. Cũng có thể vì vợ chồng ông quá tin tưởng con gái, một cô bé thùy mị nết na, sống gần như khép kín, ít đi chơi khuya. Sự thay đổi ở thời gian gần đây chỉ có nghĩa là Phương Trúc đã tìm được một người bạn. Có lẽ là bạn trai học chung trong một trường. Chưa đến mức độ chín mùi, nên Phương Trúc chưa mang về nhà giới thiệu. Ông Túy Sơn nói với vợ:

- Nếu con chưa đưa bạn nó về đây giới thiệu với mình, có nghĩa là nó chín chắn, biết suy nghĩ. Nó đợi bao giờ tình cảm biểu lộ đúng hướng, là cần thiết đến xây dựng thì mới ra mặt, để chúng ta đỡ bối rối ngỡ ngàng, để sự kiện không bị lập đi lập lại nhiều lần khó coi. Trong cái hoàn cảnh này tốt nhất ta không nên nôn nóng. Hãy bình thản chờ đợi. Tôi biết Phương Trúc nó là đứa con gái đàng hoàng, có giáo dục, nó biết tính toán, ta khỏi lo.

Hình như cả nhà đã bị ảnh hưởng bởi cái suy đoán hôm nào của á Thị Vì vậy cái chuyện Phương Trúc giận dữ bỏ ra ngoài uống rượu hôm nào cũng không được mọi người quan tâm nhắc đến. Mọi người bình thản tiếp nhận sự kiện, như đọc một quyển tiểu thuyết, chỉ còn chờ đợi phần bố cục cuối cùng

để xem đoạn kết ra sao.

Thế rồi, chuyện gì đến phải đến. Cái bí ẩn kia cũng được vạch trần. Bầy giòi đã vào xuân. Mặc dù tiết trời vẫn còn lạnh. Nhưng đã sắp đến lúc nghỉ tết. Tâm trạng của Phi Hoàn phơi phới như những thời kỳ đầu mới biết yêu. Lúc nào chàng cũng nôn nóng, chờ đợi, nhớ nhung. Ngày nào không gặp mặt Phương Trúc, chàng thấy bức rức, lo âu sao đấy. Bên cạnh cái nhớ nhung đó, cái sợ hãi vô cớ, như một bóng đen mỗi ngày mỗi to dần. Cuộc tình có quá nhiều vấn đề chưa giải quyết.

Tối hôm ấy Phương Trúc trang điểm rất đẹp. Nàng mặc chiếc váy hồng cánh sen, áo khoác lại cùng màu, trông như một đóa hoa đỗ quyên mới hé nụ. Mùa xuân đã đến và mùa xuân không phải là cái mùa ta phải nhốt mình ru rú trong nhà. Thế là Phi Hoàn đề nghị đưa Phương Trúc đến vũ trường khiêu vũ. Vì từ lúc quen nhau đến giờ họ chưa từng đưa nhau đến những chốn công cộng như vậy.

Đương nhiên là Phương Trúc đồng ý. Họ cùng đến vũ trường. Đó là một sân thượng của tòa nhà mười bốn tầng, có tên là "Vũ Trường Ngắm Trăng". Họ chọn một chiếc bàn cạnh cửa sổ. ánh đèn thành phố lấp lánh bên dưới. Một buổi tối đẹp. Phi Hoàn hỏi:

- Anh có thể uống một chút rượu không?

Phương Trúc cười:

- Được, nhưng chỉ một ly thôi nhé.

Phi Hoàn thở dài:

- Em có vẻ khó khăn quá. Em sẽ là bà vợ kèm kẹp kỹ. Chưa gì

anh đã thấy sợ em.

Phi Hoàn dẫn dò hầu bàn mang đến cho chàng một cốc rượu, cho Phương Trúc một ly pink lady (loại rượu nhẹ), nàng ngạc nhiên:

- Anh gọi rượu cho cả em à?

Phi Hoàn cười nói.

- Yên tâm. Anh có mặt bên em thì không bao giờ anh để em say đâu. Em uống thử đi. Chỉ có một chút mùi rượu thôi.

Phương Trúc hớp một hớp. Hương rượu thơm nàng nâng ly lên.

- Xin chúc mừng hạnh phúc của anh.

Nhưng Phi Hoàn thấy bất an, đính chính.

- Chúc mừng hạnh phúc của chúng ta chứ?

Phương Trúc cười đặt ly xuống.

- Làm gì anh lại nhảy cảm như vậy? Thật ra thì em chúc anh hạnh phúc có nghĩa là anh và em hạnh phúc. Chúng ta đâu thể hạnh phúc khi có một người không vui?

Phi Hoàn xúc động, nắm lấy tay Phương Trúc.

- Vậy chúng ta ra nhảy đi.

Thế là cả hai kéo nhau ra sàn nhảy. Ở vũ trường này đám khách đến chơi thường ở giai cấp trung lưu đứng đắn nên ban nhạc thích chơi những bản nhạc hơi cổ điển một tí. Lúc Hoàn kéo Phương Trúc ra sân là lúc ban nhạc đang chơi một điệu mambo Họ dìu dàng dìu nhau theo tiếng nhạc để đôi

lòng lắng xuống hòa thành một. Phương Trúc nói:

- Em rất sung sướng. Em cảm thấy hạnh phúc khôn cùng. Còn anh?

Phi Hoàn ghì chặt Phương Trúc trong lòng, không đáp.

- Anh làm sao thế?

Phi Hoàn nói bên tai Phương Trúc.

- Không có gì cả. Anh không nói được vì anh thấy quá hạnh phúc. Anh không dám tin là mình còn có được ngày hôm nay. Em có biết không, mấy năm nay, anh sống mà như đã chết. Lòng anh nguội lạnh. Chỉ có bây giờ mới thấy là... cuộc sống vẫn còn tươi đẹp làm sao.

Phương Trúc lắc đầu:

- Đừng nhắc lại chuyện cũ nữa anh ạ!

- Đúng rồi. Hôm nay không nên nhắc lại những chuyện đó.

Một ca sĩ bước lên sân khấu. Cô ta bắt đầu bài hát: "Xuân Tây Hồ", hát xong cô lại tiếp liền một bản nhạc tình cảm mà Phương Trúc không biết tên.

Hôm nay gặp nhau không còn ngăn cách

Hãy để ánh đèn, bóng mây, ảo ảnh với hoa

Dệt thành bối cảnh tình yêu

Hôm nay gặp nhau, không còn xa vắng

Chuyện ngày xưa, đau khổ bóng mây

Chỉ là những chuyện đã qua

Hôm nay gặp nhau không còn chia tay

Hãy thố lộ tình yêu, nỗi nhớ không rời

Đã phai tàn như mây khói

Hôm nay gặp nhau, không còn ly biệt

Chỉ nói chuyện ngày mai, ngày sau

Những chuyện tươi đẹp cho tình yêu

Phương Trúc lắng nghe cảm động rơi nước mắt, nàng nói với Phi Hoàn.

- Cô ấy đang hát cho chúng ta đấy.

Bản nhạc dứt, tiếng vỗ tay vang dội. Như những cặp khác, họ rời sàn nhảy về bàn. Cái không khí vũ trường sao lại ngập đầy tình yêu. Có lẽ vì ánh đèn, vì nhạc, vì men rượu. Đột nhiên, có ai đó bước tới bên bàn của họ.

- Phương Trúc!

Phương Trúc nhìn lên. Nàng giật mình ngay. Người đang đứng trước mặt là Phương Hùng. Vậy là những gì phải đến đã đến. Không còn dấu giếm được nữa. Phương Trúc nuốt nước bọt, cố giữ cho người thật bình tĩnh. Đã sớm biết chuyện phải đến mà! Phương Trúc cố nở nụ cười với anh trai.

- Ồ! anh Hùng, anh cũng đến đây vui chơi à? Thế chị dâu tương lai của em có đến không vậy?

- Anh đến với mấy người bạn, ngồi đằng kia.

Phuong Hùng vừa nói vừa liếc nhanh về phía Phi Hoàn. Anh chàng này có vẻ quen quá.

- Hôm nay công ty anh họp. Họp xong mấy người đó rủ nhau đến đây vui chơi.

Phuong Trúc vỗ nhẹ chiếc ghế bên cạnh.

- Vậy à? Anh ngồi đây với tụi em đi.

Phuong Hùng ngồi xuống, lục lọi trí nhớ. Chàng đã nhớ ra rồi. Cái anh chàng này đã từng giết cướp ở Ấn Độ. Một con người thích đem hôn nhân ra làm thú tiêu khiển. Hắn đến nhà một lần với á Thị Những con người có thành tích như vậy khó quên được.

Phuong Trúc quay qua Phi Hoàn giới thiệu:

- Anh Phi Hoàn, đây là anh cả của em. Chắc anh chưa quen hử?

Quay qua Hùng, Phuong Trúc nói:

- Anh cả, còn đây là...

Phuong Hùng cắt ngang:

- Tôi biết rồi. Ông ấy là một anh hùng giết cướp đây mà.

Phi Hoàn không lộ vẻ khó chịu với lời của Hùng, chàng đưa tay ra bắt, hỏi:

- Anh uống gì?

- Thôi, tôi đã uống bên kia.

Hùng nhìn những chiếc ly trên bàn, hỏi Phuong Trúc, giọng

chàng có vẻ trách móc.

- Em cũng uống rượu à? Tại sao em lại uống rượu?

Phương Trúc nói.

- Sao anh lại quan trọng hóa như vậy? Rượu này là rượu nhẹ cơ mà.

Phương Hùng quay qua Phi Hoàn:

- Nhẹ cũng là rượu. Ban nãy tôi đã trông thấy hai người khiêu vũ. Thú thật lúc đầu tôi tưởng là mình nhìn lầm chứ. Vì Phương Trúc là đứa em gái ngoan nhất ở nhà tôi...

Tính Phương Hùng xưa nay như vậy. Muốn gì là nói ngay chứ không dấu giếm. Cái quan điểm hiện nay của anh chàng là Phương Trúc và Hoàn không tương xứng. Hoàn không có quyền lợi dụng cái ngây thơ trong trắng của Phương Trúc. Hoàn là một kẻ ăn chơi sành sỏi, một thứ playboy. Hoàn giống như một con sói trong khi Phương Trúc chỉ là một con thỏ ngây thơ Phương Hùng nhấn mạnh.

- Tôi không ngờ là Trúc cũng biết khiêu vũ.

Phương Trúc phản kháng.

- Anh Hùng! Em sắp tốt nghiệp đại học rồi, em đâu còn là con nít đâu. Khiêu vũ cũng đâu có gì xấu. Phương Bình cũng thường hay đi khiêu vũ với á Thi sao anh không nói. Phương Bình nó nhỏ hơn em mà.

Phương Hùng vẫn nhìn Phi Hoàn với một ánh mắt thiếu thiện cảm.

- Phương Bình nó khác. Chúng nó là một cặp vợ chồng sắp

lấy nhau. Có nhảy chung cũng không có gì đáng nói.

Phương Hùng quay lại nhìn Phương Trúc giọng trách móc.

- Còn em, em đi nhảy thế này, rồi bạn trai em biết được, thì sẽ ra sao chứ?

Phương Trúc tròn mắt.

- Bạn trai nào?

- Nghe Phương Bình nó nói là em còn bạn trai trong trường mà?

- Anh cả, anh lầm rồi đấy. Ngoài Phi Hoàn ra em không hề có một người bạn trai nào khác.

Phương Hùng ngạc nhiên nhìn Phi Hoàn. Hình như Hùng đang thẩm định xem Hoàn là người hay quái vật.

- Em nói gì thế?

Phi Hoàn thật bình tĩnh, tay nắm chặt ly rượu nói với Hùng.

- Phương Trúc vừa cho anh biết một sự thật. Tôi nghĩ là chúng tôi cũng nên làm rõ vấn đề... Chúng tôi dự tính là sau khi Phương Trúc tốt nghiệp đại học xong chúng tôi sẽ làm lễ cưới.

- Lễ cưới?

Phương Hùng tròn mắt. Có chuyện đó hay sao? Một tay chuyên đem hôn nhân ra làm trò đùa? Không được, không được. Hùng nhìn thẳng Phi Hoàn.

- Hình như ông đã lấy vợ mấy lần rồi?

- Vâng. Nhưng chính tôi cũng đã ly dị.

Phi Hoàn đáp. Cố giữ bình tĩnh. Chàng biết, dù gì Phương Hùng cũng là anh trai của Phương Trúc.

Phương Hùng không dẫn được lòng, hỏi Hoàn:

- Anh lại cưới vợ? Tôi nghe nói là anh đã làm lễ cưới mấy lần rồi?

- Vâng, ba lần.

Phương Hùng thở ra.

- Ba lần? Cưới vợ ba lần? Vậy là sự thật chứ không phải tin đồn. Không phải là tin thất thiệt?

- Vâng.

- Bây giờ anh lại tiến công, quyến rũ em gái tôi, định cưới vợ lần thứ tư nữa?

- Vâng, nhưng tôi yêu Phương Trúc.

Phương Hùng có vẻ xúc động mạnh. Anh ta nắm lấy tay Phương Trúc nói.

- Phương Trúc, em phải theo anh về nhà ngay.

Phương Trúc phản kháng:

- Anh đừng có gây lộn xộn. Tại sao anh lại kiếm chuyện? chúng tôi đang khiêu vũ vui vẻ, anh lại phá cuộc vui của tôi. Nếu anh bất mãn Phi Hoàn chuyện gì, thì đó là chuyện riêng của anh, không dính dáng gì đến tôi cả. Tôi ở đây, tôi không về đâu hết.

Phuong Hùng trừng mắt nhìn em gái.

- Em có biết là em đang làm gì, nói gì không? Làm sao em lại có thể với một tên... một tên...

Phuong Hùng định nói là "một tên lưu manh" nhưng anh ta đã kịp thời nói trở đi.

- Một tên thế này chứ?

Phuong Trúc giận dữ không kém khi thấy người mình yêu bị khinh rẻ.

- Sao em lại không có quyền ở cạnh anh tã Tôi thích là tôi có quyền, không ai ngăn cấm tôi được. Anh cũng không có quyền đó, mặc em.

Phuong Hùng giận đỏ mặt nói.

- Sao lại không có quyền. Em là em gái của anh, làm sao anh lại có thể bỏ mặc em được. Em điên rồi. Em đã mù quáng. Làm sao lại có thể cùng một người có cái tình cảm lãng nhãng như vậy làm bạn chứ? Anh là anh của em. Anh có nghĩa vụ phải cứu em. Em phải theo anh về nhà.

Phuong Hùng nói và chụp lấy tay Phuong Trúc siết chặt. Phuong Trúc hốt hốt nói.

- Anh không có quyền sỉ nhục người tã Tại sao anh lại tùy tiện cho là người ta tình cảm lãng nhãng? Anh hoàn toàn không biết gì hết. Anh hãy buông tôi ra. Tôi sẽ không theo anh về nhà. Không về đâu!

Phi Hoàn bây giờ mới lên tiếng. Anh có vẻ đau đớn nhưng cương quyết.

- Phương Trúc, anh của em muốn em về, thì em hãy về đi!

- Phi Hoàn!

Phương Trúc kêu lên, nhưng Hoàn nói:

- Đi về. Cái vấn đề này sớm hay muộn cũng phải giải quyết. Phương Trúc, hãy can đảm. Nhưng anh sẽ không để em một mình đơn độc đối diện với vấn đề đâu. Anh sẽ cùng em về.

Phương Trúc nhìn Hoàn. Thái độ của Hoàn rất kiên quyết. Phương Trúc xúc động. Vậy là Hoàn không phải là hàng người vô trách nhiệm. Hoàn không giống như những người khác nghĩ.

Vẫy tay gọi hầu bàn đến tính tiền, rồi Hoàn nói với Phương Hùng.

- Nào, bây giờ chúng ta về thôi.

Phương Hùng thì bối rối thấy rõ. Lúc đầu chàng chỉ định đưa em gái về nhà, "chỉnh" cho nó một trận. Không ngờ "cái gã lăng nhăng" này lại đi theo. Phải làm sao đây? Hùng lắc đầu nói:

- Chúng tôi về một mình được rồi, không cần ông đưa.

Nhưng phản ứng của Phi Hoàn lại mạnh mẽ không kém.

- Anh nên nhớ rằng, đến một ngày nào đó, em gái anh rồi sẽ về nhà tôi, và như vậy, Trúc không phải chỉ là người nhà anh mà cũng là người nhà tôi nữa. Anh Hùng, anh phải biết là vì anh là anh ruột của Trúc nên tôi mới phải chịu khó cầu lụy anh. Nhưng nếu anh cứ giữ mãi thái độ này, thì tôi nói thật cho anh biết Trúc là của tôi, anh không có quyền đưa cô ấy đi đâu hết.

Phương Hùng tức giận.

- Vậy ư? Anh đã xử dụng cái thủ đoạn đó để lường gạt bao nhiêu người con gái rồi?

Mặt Phi Hoàn tái hẳn.

- Không một ai hết, ngoài Trúc.

Phương Hùng cười nhẹ.

- Chỉ có một mình Phương Trúc? Thế còn ba người đàn bà kia Họ chỉ là những chiến lợi phẩm, những bộ phận thuộc bộ sưu tập của anh? Như sưu tập tem vậy phải không?

Phương Trúc không chịu nổi nữa đứng dậy và quay sang nhìn Phi Hoàn.

- Anh Hoàn, em theo anh Hùng về trước, anh ở lại. Ngày mai em sẽ liên lạc điện thoại với anh sau.

Phi Hoàn cương quyết.

- Không được. Em có về thì anh sẽ về theo. Anh không muốn để em một mình đối diện với cha mẹ em.

Phương Trúc đau khổ.

- Anh Hoàn, em biết cách ứng phó mà. Em sẽ không sao đâu. Anh đừng đến, anh mà đến sẽ...

Phi Hoàn nhìn thẳng vào mắt Phương Trúc.

- Em sợ là anh không chịu đựng nổi, phải không? Nhưng em nghĩ thử xem, anh có thể lánh mặt mãi được không? Có bị sỉ nhục thì điều đó anh là người phải gánh lấy chứ không phải

em. Thôi ta đi.

Phương Hùng nhìn Phi Hoàn rồi nhìn em gái. Chàng chợt thấy giận dữ vô cùng. Gã đàn ông này thật là vô lý, thật phiền nhiễu. Hắn quả là con cáo già. Hắn mồm mép. Rõ ràng là lời nói của hắn đã làm cho Phương Trúc xúc động. Hắn là một thứ quỷ râu xanh. Hắn đã hại đời bao nhiêu đàn bà qua cái mồm mép kia?

Nhưng mà phần nào cũng tại Phương Trúc. Nếu là Phương Bình thì không có chuyện thế này xảy ra. Phương Bình hồn nhiên, nhưng có chất con trai phần nào, không đa sầu, không ủy mị, thực tế. Còn Phương Trúc thì ngược lại. Ngay từ tuổi nhỏ, đã tỏ ra một bản chất yếu đuối. Như một quả bóng pha lê dễ vỡ, được mọi người trong nhà nâng niu trên tay. Cũng chính vì vậy mà bây giờ... bây giờ... thì cái tay lưu manh đều cang này nó làm hỏng hết mọi thứ.

Cái thái độ của Phương Hùng làm cho Phi Hoàn cảm thấy bị xúc phạm. Tại sao vậy? Tại sao hắn lại xem ta như một thứ quái vật? Không phải chỉ có một mình Phương Hùng mà gần như hầu hết những người khác, trước khi hiểu rõ Hoàn cũng đều có thái độ tương tự. Hoàn thở ra, cố lấy lại bình thản. Dù thế nào chàng cũng phải đến nhà họ Kỷ. Phải thuyết phục cho được cha mẹ của Phương Trúc để tỏ rõ thái độ của chính mình. Bất cứ giá nào cũng phải công khai hóa. Không thể mãi làm người tình trong bóng tối của Phương Trúc được.

Cả ba bước ra khỏi cao ốc. Phương Hùng vẫn nắm chặt lấy tay của Phương Trúc vì Hùng không chịu đi xe của Hoàn, nên cả ba lại lên một chiếc taxi. Cái hình ảnh trong mắt người qua đường thật kỳ cục. Hai người đàn ông kèm một cô gái ở giữa. Phương Trúc như biến thành một pho tượng đá. Nàng

hơi sợ hãi. Nàng nghĩ là không nên để Phi Hoàn đối diện với cha mẹ trong hoàn cảnh thế này. Nhưng Phương Trúc cũng biết rằng mọi chuyện đã quá muộn và bây giờ không thể nào cản ngăn được nữa.

Cuối cùng, trong cái trạng thái giằng co đó họ cũng về đến nhà. Vợ chồng ông Túy Sơn đang xem tivi Phương Bình và á Thi cũng ngồi bên cạnh. Phương Trúc gần như bị Phương Hùng lôi vào phòng khách. Phi Hoàn đi sau. Sự xuất hiện của cả ba làm cho cả nhà ngạc nhiên. Phương Bình kêu lên.

- Chị Phương Trúc?

á Thi cũng buột miệng.

-Ồ, anh Phi Hoàn.

Trong khi vợ chồng ông Túy Sơn thì tròn mắt.

- Gì thế Phương Hùng?

Bây giờ thì mọi người mặt đối mặt. Phương Hùng đóng mạnh cửa lại, quay sang nhìn cha mẹ với thái độ giận dữ.

- Cha mẹ, con xin mạn phép giới thiệu một cặp nhân tình mới rất xứng đôi đó là Phi Hoàn với Phương Trúc. Con đã bắt gặp họ tại trận ở vũ trường. Cả hai đang trở tài đóng cảnh yêu đương nơi công cộng.

Phương Trúc cảm thấy chạm tự ái.

- Anh Phương Hùng, anh đừng có nói năng một cách hồ đồ như vậy.

Phương Hùng giận dữ quay sang nhìn Phương Trúc và Hoàn.

- Anh hồ đồ? Còn chối nữa ư? Em đã bá cổ hần một cách âu yếm như vậy. Còn chưa thấy xấu hổ ư?

- Anh Hùng!

Phương Trúc gọi. Mặt chợt tái hần đi. Ông Túy Sơn thấy không khí căng thẳng, ông vội can thiệp.

- Thôi đừng ồn nữa. Chuyện gì thủng thẳng nói sau.

Phi Hoàn bước tới trước, vừa bất bình vừa giận dữ. Nhưng Hoàn biết đây không phải là lúc nổi nóng. Chàng nhìn vợ chồng ông Túy Sơn cố lấy giọng thật bình thản nói.

- Thừa hai bác. Cháu xin lỗi, cháu thấy là thật không phải, thật không đúng lúc khi đứng giữa cái không khí kém thân thiện này để đưa ra đề nghị là cháu muốn cưới Phương Trúc.

Vợ chồng ông Túy Sơn ngẩn ra. Không phải chỉ có vợ chồng ông, mà tất cả những người có mặt ở trong phòng đều như chết đứng. Không ai nói một điều gì cả. Tất cả nhìn Phi Hoàn như nhìn một con quái vật hay một kẻ từ một hành tinh khác vừa bước xuống mặt đất. Nhất là Phương Bình. Phương Bình biết Trúc có bạn trai, nhưng Phương Bình lại không ngờ người bạn trai của Phương Trúc lại có quá nhiều huyền thoại: Cố Phi Hoàn.

Không khí trong phòng nặng nề một lúc rồi người đầu tiên lên tiếng là Cố Phi Hoàn.

- Thừa hai bác, con biết là, con đã hành động một cách khá mạo muội. Con đã tạo ra một sự bất ngờ lớn cho mọi người. Con cũng biết, con không phải là chàng rể lý tưởng trong quan niệm của hai bác nhưng xin hai bác hãy hiểu cho tình yêu của con với Phương Trúc, để tác hợp cho hai đứa con.

Bà Minh Hà nghe như nín thở. Bây giờ thì quá rõ ràng. Bà biết chuyện gì đang và đã xảy ra. Mục đích của Phi Hoàn là gì? Bà không nhìn Phi Hoàn mà nhìn Phương Trúc. Trời ơi cô con gái cưng của bà, một đứa con gái yếu đuối, nhạy cảm, đa sầu. Không nhiều kinh nghiệm sống. Vậy mà, đột nhiên bà cảm thấy thất vọng, đau khổ. Bà không ngờ. Con gái tôi...

Cái ánh mắt của bà Minh Hà đã quật ngã Phương Trúc. Nàng sợ hãi nhìn mẹ, van xin:

- Mẹ!

Bà Minh Hà bước tới ôm con gái lớn vào lòng bà cảm thấy như mình sắp mất đứa con gái. Bà vuốt lấy mái tóc con hỏi:

- Phương Trúc, có phải vì gia đình này không mang lại được cho con một tình yêu không?

Phương Trúc đau khổ giải thích.

- Ô mẹ! Không phải đâu mẹ. Nhưng mẹ phải biết là con đã lớn. Giống như Phương Bình vậy. Ai cũng thế, rồi ai cũng trưởng thành như mẹ ngày xưa.

Bà Minh Hà bình tĩnh nói.

- Đúng vậy, ai cũng trưởng thành, mẹ cũng vậy. Có điều cái trưởng thành của mẹ không khiến cho ông bà ngoại của con đau lòng. Phương Bình cũng vậy, Phương Bình đã lớn và cũng đâu để mẹ cha phải khổ sở đâu?

Giọng của bà Minh Hà như nghẹn lại, vì bà bắt đầu khóc.

- Chuyện trưởng thành là một chuyện tự nhiên. Cha mẹ đều mong mỏi và vui sướng nhìn con cái được mình nuôi dưỡng

chăm sóc lớn khôn. Nhưng mà Phương Trúc ạ, con đã làm gì? Tại sao con lại làm như vậy? Con biết là chuyện đang xảy ra đây như một lưỡi dao nhọn đang xoáy vào tim mẹ hay không?

Phương Trúc khóc òa.

- Mẹ... mẹ đừng nói như vậy. Con đâu muốn thế. Con thật tình không muốn để mẹ đau khổ. Tại anh Hùng bắt con về đây, tại vì...

Phi Hoàn vừa kinh ngạc, vừa đau khổ. Những giọt nước mắt của Phương Trúc như bóp nát tim chàng. Không dần được, Hoàn bước tới vuốt ve tay Phương Trúc. Bà Minh Hà vội kéo con gái qua một bên như muốn tránh một con rắn độc. Hoàn chối vói, chàng buông thõng tay, khổ sở.

- Bác gái, xin bác đừng dày vò Phương Trúc nữa. Có cái gì không phải là lỗi ở con cả. Bác cứ trách con, mắng con. Mọi thứ đều do con gây nên.

ông Túy Sơn đưa tay lên ngăn Hoàn. Bây giờ ông mới lên tiếng, giọng nghiêm và lạnh.

- Cậu Phi Hoàn. Làm sao cậu có thể nói là người mẹ lại dày vò con cái được chứ. Cậu không biết là giữa họ với nhau có tình máu mủ. Tình mẹ dành cho con bao la lắm cậu ạ. Chỉ có con cái là làm khổ cha mẹ thôi. Cậu đến đây, cậu nói một cách thản nhiên là cậu muốn cưới con gái tôi? Cậu nghĩ thế nào? Con gái tôi không phải là một cái bàn, cái ghế, một quyển sách hay một vật trang trí nào đó. Hôn nhân đối với chúng tôi hết sức quan trọng, chứ không xử sự một cách bừa bãi đâu. Con gái chúng tôi không phải là một thứ hàng hóa, có thể tặng dễ dàng cho người này người nọ. Cậu đã nhìn lầm. Cậu

đã coi thường chúng tôi quá...

- Thừa bác!

Phi Hoàn quay sang ông Túy Sơn. Những lời lên án của ông khiến mồ hôi đầm ướt cả lưng Hoàn. Hoàn chợt hiểu ra, vợ chồng ông Túy Sơn không giống như bất cứ một bậc làm cha làm mẹ nào khác. Họ không dễ dàng chấp nhận giữa chàng với Phương Trúc. Bởi vì trong trái tim và lý trí của họ, Hoàn là một tay đã đùa giỡn với ái tình, một kẻ phi đạo đức không thể tha thứ được. Hèn gì Phương Trúc đã giấu kín không dám thổ lộ tình yêu của nàng cho gia đình biết. Hoàn nhói đau trong tim, chàng cố gắng nói.

- Thừa bác. Cháu không hề dám xem thường hai bác. Điều cháu đã làm nếu không phải, xin bác tha thứ cho. Nhưng thật thật với bác, với Phương Trúc, cháu xin thề trước mặt ngọn đèn: cháu yêu Trúc với tất cả tấm lòng của cháu. Cháu hứa là sẽ bảo vệ, sẽ chăm sóc và mang lại hạnh phúc trọn vẹn cho Trúc.

ông Túy Sơn cười nhạt:

- Thế còn mấy bà vợ trước của cậu thì sao? Cậu đã bảo vệ, chăm sóc, và mang lại hạnh phúc gì cho họ rồi?

Phi Hoàn nhắm mắt, tim nhói đau. Có một cái gì đó đang quật mạnh lên trái tim chàng. Hoàn cứng họng rồi đột nhiên một cảm giác lạnh buốt tràn tới. Cái cảm xúc, cái phản kháng khi tuyệt vọng từ đâu nổi lên, Hoàn nhìn Phương Trúc. Người yêu đang co ro trong lòng mẹ. Những giọt nước mắt... Hoàn lại quay sang nhìn ông Túy Sơn, thái độ nghiêm nghị đầy chính khí của ông. Phi Hoàn chợt thấy toát mồ hôi.

Chàng nhìn sang Phương Bình, á Thị Họ đang lặng lẽ đưa mắt nhìn chàng. Tuổi trẻ, tình yêu, họ là một cặp tương xứng. Trong phòng này, tất cả đều hài hòa, đều cùng một nhịp điệu. Chỉ có chàng là lẻ loi, là lạc nhịp. Hoàn chợt có cái cảm giác nặng nề. Chàng tưởng chừng như mình vừa rơi xuống một hố băng lạnh giá.

Hoàn không dần lòng được nữa. Tất cả mọi người như không chấp nhận sự hiện diện của chàng. Hoàn cắn nhẹ môi, rồi quay lưng bước ra cửa. Chàng bước thẳng người không quay lại. Phương Trúc đột nhiên như có linh tính. Đang úp mặt trong ngực mẹ, nàng ngẩng lên. Nàng đã nhìn thấy Phi Hoàn bước ra ngoài. Nàng vội gọi to theo:

- Anh Phi Hoàn!

Phương Trúc đuổi theo đến cửa, nhưng Phương Hùng đã can nàng lại. Vật vã khóc, Phương Trúc hét lớn.

- Trời ơi! Sao cha lại tàn nhẫn như vậy? Tàn nhẫn quá!

Phương Trúc hét lớn, hét to như điên như dại, tiếng hét của nàng làm ông Túy Sơn, và bà Minh Hà, Phương Bình... và cả nhà ngẩn ra, ngơ ngác.

CHƯƠNG 9

Đó là một đêm thật dài ở nhà họ Kỷ, gần như chẳng ai chợp mắt được. Sau khi Phi Hoàn bỏ về, Phương Trúc bỏ chạy về phòng ngay. Nàng nằm vật xuống giường khóc, khóc và khóc. Bà Minh Hà bước theo ngồi ở đầu giường khuyên nhủ hàng trăm lời, cố đưa con trở lại trạng thái lý trí, sáng suốt, nhưng hình như Phương Trúc không nghe. Không muốn nghe, cũng như không muốn thấy gì hết. Phương Bình cũng vào phòng chị, ngồi đó với khăn tay lau mắt cho chị, ngoài ra không phản ứng gì. Ông Túy Sơn, Phương Hùng và á Thi thì ngồi lại phòng khách thảo luận nho nhỏ cái gì đó.

Người đầu tiên đưa Phi Hoàn về nhà giới thiệu là á Thi, vì vậy có phần nào mặc cảm phạm tội. Anh chàng ngồi đấy có vẻ bức rức. Ông Túy Sơn hút thuốc liên tục, khói thuốc phả mờ cả phòng khách. Cái yên lặng lúc đầu bị phá vỡ với câu hỏi của ông Túy Sơn.

- Cổ Phi Hoàn thuộc hạng người thế nào vậy hử á Thi?

á Thi ngập ngừng.

- Thật ra thì cháu không rõ lắm con người của ông ấy. Có điều ông ta là bạn rất thân của anh cả cháu. Hay là cháu điện thoại đến anh chị ấy hỏi, chắc chúng ta sẽ được một số lớn tin tức về Phi Hoàn?

ông Túy Sơn có vẻ suy nghĩ.

- Thôi không cần. Nhưng mà có thật sự là Phi Hoàn đã cưới vợ ba lần rồi không?

- Vâng.

- Thế cậu biết mấy bà vợ trước của Phi Hoàn thuộc loại nào không?

á Thi hơi đắn đo.

- Cái đó thì...

Phương Hùng có vẻ không hài lòng.

- á Thi Đây không phải là giây phút để cậu bao che cho bạn bè. Cậu phải nói hết tất cả, đừng dấu giếm gì hết.

á Thi cắn nhẹ môi nói.

- Vâng, nhưng cái điều mà tôi biết cũng không nhiều lắm. Có thể có chỗ không đúng. Bà vợ đầu tiên của Phi Hoàn là một người rất đàng hoàng, đứng đắn, nguyên là hoa khôi của ban ngoại ngữ của trường Đại học Đà Bắc. Nghe nói anh Phi Hoàn phải bỏ ra ba năm khổ nhọc. Sau đó tôi cũng không biết lý do gì mà khi sang Mỹ du học hay làm gì đó, anh ấy lại bị hớp hồn, mê hoặc một cô gái da trắng. Hình như bấy giờ chuyện đó đã tạo nên một dư luận không hay lắm, như có dính líu cả đến pháp luật.

ông Túy Sơn nhìn á Thi, suy nghĩ. Nếu vậy có lẽ là vì Phi Hoàn đã cưới vợ trước khi làm thủ tục ly hôn với người vợ trước? Vì thế gặp rắc rối trên thủ tục pháp lý.

- Nhưng mà nghe nói cuộc hôn nhân này kéo dài cũng không được bao lâu lại tan vỡ... Và cuộc hôn nhân lần thứ ba của Phi Hoàn hình như với một cô gái bán bar.

ông Túy Sơn hít một hơi thuốc, hít thật sâu. Ông nhìn á Thi với cái nhìn bất mãn thấy rõ.

- Với con người như vậy, mà cậu dám đưa tới nhà chúng tôi giới thiệu là bạn...

á Thi đỏ mặt, vội vã biện minh.

- Thưa bác. Phi Hoàn thật ra cũng không phải là người xấu, anh ấy có rất nhiều ưu điểm, như anh hùng, khí khái, nhiệt tình. Anh ấy chỉ có một khuyết điểm duy nhất, đấy là dính líu nhiều tới phụ nữ. Có lẽ anh ấy mắc nợ đàn bà. Nhưng mà người xưa đã từng nói: Trai anh hùng nợ gái thuyền duyên cơ mà.

ông Túy Sơn có vẻ giận cắt ngang.

- Đừng có xuyên tạc thành ngữ như vậy. Tôi thì không thấy hấn anh hùng ở chỗ nào. Không lẽ giết được một con cọp là được gọi là anh hùng à? Sao lại xử dụng ngôn ngữ dễ dãi thế? Còn chuyện gái thuyền duyên thì lịch sử chỉ nói anh hùng chỉ gặp một gái thuyền duyên thôi, còn đảng này, hấn đã có bao nhiêu bà? Hấn năm nay bao nhiêu tuổi chứ?

- Nghe nói anh ấy bằng tuổi với anh cả con. Năm nay ba mươi hai tuổi.

- Ba mươi hai tuổi? Thế lần đầu tiên cưới vợ là lúc bao nhiêu tuổi?

- Sau khi tốt nghiệp đại học, thụ huấn quân sự trở về, có lẽ lúc ấy anh Hoàn khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi.

- Coi như hai mươi bốn đi. Lần cuối cùng ly dị lúc ba mươi tuổi. Như vậy trong vòng sáu năm hấn đã ba lần cưới vợ.

Trung bình hai năm, còn những lần sau nghe nói mỗi lần chỉ kéo dài được có mấy tháng.

ông Túy Sơn dụi tắt tàn thuốc, rồi đốt thêm một điếu thuốc.

- Rõ ràng hần khác người, hần không bình thường. Cậu á Thi, hèn gì tôi thấy cậu tôn sùng hần, cậu thích được như hần lắm phải không? Vậy thì chuyện của cậu với Phương Bình chắc tôi phải suy nghĩ lại...

á Thi giật mình.

- Thừa bác. Con không hề muốn như anh ấy. Con xin thề có trời đất. Con cũng không hề có ý nghĩ gì. Lúc con đưa Phi Hoàn đến đây, con cũng đâu ngờ là anh ấy tán tỉnh chị Phương Trúc, có ý quyến rũ Phương Trúc đâu? Con cũng không hề sùng bái Phi Hoàn. Chẳng qua... chẳng qua... vì một chút tò mò, hiếu kỳ thôi.

Phương Hùng suy nghĩ một chút.

- Thừa cha! Chuyện này cũng không phải hoàn toàn do ở á Thi. Cha giận á Thi là không đúng. Bây giờ không phải là lúc ta đổ tội, mà là tìm biện pháp. Cha hãy nghĩ cách để kéo Phương Trúc ra khỏi cái quyến rũ của Phi Hoàn mới đúng.

- à!

ông Túy Sơn thấy Phương Hùng có lý. Bây giờ mà ngồi đó trách móc thì cũng chẳng ích lợi gì. Trái lại có khi còn làm sức mẻ tình cảm của á Thi với Phương Bình. Nhưng mà á Thi không phải là không có trách nhiệm trong chuyện đưa Phi Hoàn đến nhà. Ông thở dài lắng nghe rồi hỏi.

- Phương Trúc nó còn khóc à?

Vâng, Phương Trúc vẫn còn đang khóc. Nàng úp mặt xuống gối, nước mắt làm đầm ướt cả gối nằm. Bà Minh Hà vừa vuốt tóc con vừa thở dài.

- Phương Trúc, không phải cha mẹ chuyên chế, độc tài, muốn can thiệp vào chuyện tình yêu và hôn nhân của con. Nhưng làm cha mẹ, cha mẹ không thể làm ngo đưa mắt nhìn con lầm lẫn. Con nên biết rằng, con người là con người chứ nào phải thần thánh. Nhất là lúc trẻ tuổi. Sôi nổi bùng bột dễ nhận định sai. Nhưng cái gì sai thì còn chấp nhận được, chứ hôn nhân mà sai lầm thì ân hận cả cuộc đời. Con là con gái chứ không phải con trai. Chuyện sai lầm sẽ đưa đến hậu quả trầm trọng hơn. Cố Phi Hoàn thì khác. Hắn là đàn ông. Hắn có thể cưới vợ rồi ly dị vợ bao nhiêu lần cũng được. Hắn vẫn có đàn bà đeo theo miễn có tiền. Còn con? Mẹ biết là con yêu hắn, yêu chết mê chết mệt, yêu điên đảo. Chính vì yêu đến độ như vậy nên con mới bất chấp dư luận, bất chấp cả cái quá khứ của hắn. Nhưng mà Phương Trúc, con nên suy nghĩ kỹ đi. Tình yêu thường mù quáng. Tình yêu cũng quá khích, có khi chỉ là một xúc động bất thường. Nó giống như nằm mơ vậy, mà sau khi tỉnh lại hết mơ, thì bấy giờ mới phát hiện ra là mọi thứ chỉ là một khoảng trống, một sự lừa dối. Đến lúc đó, hối hận đã không còn kịp.

Phương Trúc nằm đó, chỉ lắc đầu. Biết nói làm sao đây. Nói cũng không ai hiểu. Phương Trúc biết khó có thể biện minh cho mọi người hiểu cái quá khứ của Phi Hoàn như những vết sẹo đã hằn sâu trên thân chàng không phai, và mọi người chỉ có thể nhìn thấy những vết sẹo ghê tởm đó chứ đâu cần biết nguyên do. Không thể giải thích chuyện Hoàn ba lần cưới vợ rồi bỏ vợ. Phương Trúc chỉ biết lắc đầu, chảy nước mắt. Nàng đâu khổ, rõ rồi, nàng thấy bức tức... Tức cả Phi Hoàn. Tại sao chàng lại bỏ đi Chỉ mấy câu nói của cha đã làm Hoàn giận dữ

bỏ đi. Sao vậy? Hoàn đã nói là sẽ cùng đứng kề vai với Phương Trúc để chiến đấu. Để đấu tranh cho đạt được mục tiêu cơ mà? Sao vậy? Phương Trúc suy nghĩ. Nàng chợt thấy nhớ ra. Đúng rồi. Có lẽ cái lúc đó thay vì đứng bên Phi Hoàn, ta đã ngã vào lòng của mẹ. Ta đã tạo cho Phi Hoàn cái cảm giác là ta đã lựa chọn, giữa "Phi Hoàn" và "gia đình". Phi Hoàn đã bỏ đi bởi vì chàng đã nhìn thấy cái khung cảnh gia đình hạnh phúc của tã Chàng đã mặc cảm, chàng không muốn là kẻ đến phá vỡ cái hạnh phúc êm ấm đó, và Phi Hoàn bỏ đi. Nhưng Phi Hoàn làm vậy là không phải, tại sao lại không suy nghĩ cho kỹ càng. Hoàn bỏ đi như vậy rồi ta sẽ phải làm sao đây?

Bà Minh Hà vẫn cố thuyết phục.

- Phương Trúc. Con còn nhỏ, còn trẻ. Tương lai con còn dài. Rồi con sẽ gặp những người đàn ông con trai khác. Con có thể lựa chọn tìm được người ý hợp tâm đầu. Lúc đó nghĩ lại con sẽ thấy là chuyện bây giờ như một giấc mộng, một hành động ấu trĩ, dại dột và nông nổi.

Phương Trúc quay đầu lại, mắt đỏ và sưng húp, nàng có vẻ tiêu tụy. Nhưng nàng có vẻ cứng cỏi, quyết định. Phương Trúc chậm những giọt nước mắt cuối cùng, nói:

- Thôi mẹ đừng nói gì hết. Con đồng ý với mẹ, con còn trẻ. Nhưng sau khi cái chuyện này xảy ra, con thấy con già dặn nhiều. Tất cả tuổi xuân, niềm vui, hạnh phúc của con đã bị mọi người dẫm nát. Những ngày tháng sắp tới còn dài lắm phải không nhưng đó là những ngày đau khổ. Mẹ là mẹ của con mà mẹ không nghĩ gì hết. Mẹ sẽ thấy con phải thấy con chết lần chết mòn.

Bà Minh Hà đau khổ nói.

- Phương Trúc! Tại sao con không sáng suốt, không suy nghĩ một chút. Con nói năng một cách vô trách nhiệm như vậy? Ai đã làm khổ con?

Phương Trúc không ngăn được xúc động.

- Mẹ! Nhưng mà tại sao mấy người tại sao không ai cho anh ấy cơ hội làm lại cuộc đời chứ?

- Ai không cho cơ hội? Mà tại sao phải cho?

Phương Trúc nói như hét.

- Mọi người đều có thành kiến. Chưa gì đã phủ nhận rồi.

Phương Bình có vẻ suy nghĩ.

- Rõ ràng là chị Trúc và Phi Hoàn đang yêu nhau mẹ ạ! Mà mẹ đã từng trải qua Mẹ đã biết mãnh lực của tình yêu là thế nào. Nếu thật sự Phi Hoàn yêu chị Trúc, thì cái này cũng nên suy nghĩ lại.

Bà Minh Hà chau mày.

- Phương Bình. Bây giờ con đứng về phía nào chứ?

Phương Bình nói:

- Không ở phía nào cả. Tất cả chúng ta ở đây, mọi người đều yêu chị Trúc, con đứng ở phía tình yêu đó thôi.

Bà Minh Hà có vẻ giận.

- Con định đứng ra giải hòa phải không? Chuyện của con, con còn lo chưa xong, con không giúp được chị con ra khỏi u mê, còn nói vào cho rối rắm.

Những tiếng nói to trong phòng Phương Trúc khiến ba người đàn ông ngoài phòng khách phải chạy vào.

- Gì đấy? Chuyện gì đấy?

Phương Trúc nhìn Phương Bình ngạc nhiên. Không ngờ cô em gái lại có vẻ thông cảm cho mình. Nàng ngồi dậy đi ra phòng khách, rót một ly nước. Một đêm mệt mỏi. Phương Trúc uống xong chợt nhìn lên, nói.

- Ba má, con rất yêu ba má.

Bà Minh Hà xúc động.

- Cha mẹ cũng yêu con.

Phương Trúc bình tĩnh tiếp.

- Nhưng mà, con cũng yêu Phi Hoàn. Cha mẹ hãy tác thành cho chúng con. Chúng con sẽ nhớ ơn cha mẹ suốt đời, còn nếu cha mẹ ngăn cách chúng con thì cái không khí buồn rầu sẽ mãi mãi ở trong gia đình tạ Làm gì phải khổ như vậy? Tại sao ta không thể vui vẻ được chứ?

Mọi người ngõ ngàng trước câu nói của Phương Trúc. Ông Túy Sơn lên tiếng.

- Phương Trúc. Con suy nghĩ kỹ chưa mà nói vậy? Nếu hấn lấy con ba tháng lại bỏ con đi cưới vợ khác thì con tính sao? Con có bảo đảm được là lúc đó cả nhà này vẫn cảm thấy hạnh phúc được chứ?

Phương Trúc nhảy bèn nhìn á Thi.

- Ồ. Vậy là có người đã kể hết cái lai lịch hôn nhân của anh Phi Hoàn cho mọi người biết rồi. Nhưng mà ở đây có ai biết

được cái uẩn khúc bên trong của những chuyện ly hôn đó?

ông Túy Sơn trừng mắt nhìn Phương Trúc.

- Thế chỉ có con mới biết được sự thật của vấn đề à? Nhưng mà tất cả những tư liệu Phi Hoàn cung cấp con có chắc chắn không? Hay là do hấn đang tán tỉnh con, hấn đương nhiên phải thêu dệt ra những câu chuyện thật cảm động để con thông cảm. Chính cha, cha cũng nghĩ ra điều đó. Ba lần lấy vợ phải là ba câu chuyện cổ tích. Phải có ba lý do bất khả kháng để xa nhau. Đối với loại đàn ông thế này, thì hấn phải ranh ma ghê gớm mới có thể chinh phục được cô gái thông minh như Phương Trúc. Một kẻ đã quyến rũ được bao nhiêu thiếu nữ thì hấn đương nhiên phải thuộc đẳng cấp siêu hạng trong nghề nói dối. Chuyện của hấn phải thật xúc động, phải hay hơn cả tiểu thuyết.

Phương Trúc bàng hoàng mở to mắt nhìn chạ Nàng biết là có nói thế nào, có làm gì thì cũng chẳng giúp ích được cho cuộc tình trong tình huống này. Chẳng ai tin đâu, chẳng ai nghe chứ đừng nói tin. Phương Trúc cúi đầu nhìn xuống đất. Phương Bình lên tiếng.

- Thưa cha, con thấy tất cả những sự việc đó đều không quan trọng.

ông Túy Sơn quay sang Phương Bình.

- Tại sao lại không quan trọng?

Phương Bình cố giải thích.

- Cái quá khứ của Phi Hoàn không quan trọng, dù cho ông ấy có ly dị vợ một trăm hay một ngàn lần cũng vậy. Tất cả những cái đó đều thuộc về quá khứ. Không phải chúng ta gả

Phương Trúc cho cái quá khứ của Phi Hoàn mà là cho tương lai. Con nghĩ Phi Hoàn cũng có những cái ưu điểm của anh ấy.

ông Túy Sơn chau mày nói.

- Phương Bình! Ở đây không ai cần ý kiến của con. Con im mồm đi, con phải biết là cái hiện tại của mỗi người đều do sự tích lũy của quá khứ tạo thành. Vậy thì làm sao không truy tìm quá khứ? Nói như con thì cần gì có pháp luật, cần gì có ngục tù?

Lời phát biểu của ông Túy Sơn mới nửa chừng thì nghe tiếng chuông cửa reo vang. Mọi người giật mình. Ông Túy Sơn nhìn lên mới biết là trời đã sáng.

Bầu trời với sương sớm đục lờ mờ. Có lẽ lão phát sữa tươi đã đưa sữa đến theo thông lệ mỗi lần ông ta đặt sữa ở thềm cửa xong đều bấm chuông hai lượt để thông báo. Phương Hùng bước ra mở cửa nhưng lập tức anh giật mình vì bên ngoài không phải là người giao sữa mà là Phi Hoàn. Hùng định khép cửa lại nhưng Phi Hoàn đã xông vào. Nhìn thấy mọi người đông đủ trong phòng khách. Phi Hoàn nói:

- Hay lắm! Ở đây có đầy đủ tất cả.

ông Túy Sơn chau mày.

- Anh lại đến đây làm gì nữa?

Phi Hoàn lướt nhanh về phía ông Túy Sơn, rồi quay lại nhìn Phương Trúc. Đôi mắt của Phương Trúc vẫn còn sưng đỏ, và khuôn mặt xanh xao của nàng đã cho Hoàn biết hết mọi chuyện. Thấy Hoàn bước vào, đôi mắt đen của Phương Trúc long lanh hơn. Nàng không lên tiếng, nàng chỉ đứng đấy yên

lặng. Phi Hoàn nhìn một lượt hết mọi người, rồi nói:

- Suốt đêm qua tôi lang thang trên hè phố. Tôi nghĩ quý vị đây hẳn đã thảo luận suốt một đêm. Lúc tôi lang thang, tôi vừa đi vừa nghĩ về chuyện giữa tôi với Phương Trúc, cũng là chuyện giữa tôi với gia đình quý vị. Nghĩ thật nhiều, thật lâu, cuối cùng tôi cảm thấy: tôi phải quay trở lại đem những gì tôi nghĩ tôi thấy và lập trường của tôi để trình bày với quý vị. Tôi không thể bỏ đi một cách hồ đồ như vậy, nên tôi đã quay trở lại đây.

Bà Minh Hà nói:

- Chúng tôi đâu cần biết anh thấy gì và anh nghĩ thế nào? Chúng tôi cũng không muốn thấy anh quay lại đây.

Phi Hoàn nhìn thẳng về phía bà Minh Hà.

- Quý vị cần phải thấy. Bởi vì quý vị giống như tôi, quý vị yêu Phương Trúc, quý vị không muốn mất cô ấy. Nếu tôi bỏ đi chắc chắn quý vị cũng mất luôn con gái.

Phi Hoàn quay sang nhìn Phương Trúc. Hai ánh mắt chạm nhau, quện lấy nhau. Lời của Phi Hoàn làm vợ chồng ông Túy Sơn bối rối. Phi Hoàn lại quay sang nhìn mọi người.

- Tối qua tôi bỏ đi, vì tôi mặc cảm. Tôi thấy đây là một gia đình hạnh phúc, vui vẻ, đầy tình thương. Sự xuất hiện của tôi đã phá hoại khung cảnh tươi đẹp của gia đình. Vì vậy tôi bỏ đi, lúc đó tôi nghĩ là tôi sẽ đi luôn. Đi không trở lại nữa. Tôi trả Phương Trúc về cho gia đình. Tôi nghĩ: thôi thì phải làm một đào binh lần nữa. Ở đây tôi sẽ không có hạnh phúc. Không ai hiểu tôi, tôi sẽ về nhà thu xếp đi Ấn Độ, Phi Châu, Alaska hay một nơi nào đó không có bóng dáng con người.

Phương Trúc có vẻ sợ hãi. Hoàn lại tiếp:

- Nhưng rồi tôi đã quay lại vì muốn nói cho quý vị biết, tôi không thể bỏ đi, cũng như muốn nói cho Phương Trúc biết là trong cuộc đời của tôi, tôi đã có nhiều thứ sai lầm, tôi đã đánh mất và bỏ rơi rất nhiều thứ. Nhưng lần này thì tôi không thể để cho mất nữa. Tôi phải có được Phương Trúc.

Nước mắt đã tràn ra mi của Phương Trúc. Bà Minh Hà nhìn con ngân ra, còn ông Túy Sơn lại trừng mắt với Phi Hoàn.

- Cậu nói nghe đơn giản quá! Cậu tưởng là cậu không bỏ đi là đương nhiên cậu có Phương Trúc à?

Phi Hoàn đứng thẳng người nói.

- Vâng. Quý vị Ở đây phủ nhận con người tôi, chỉ với một lý do: đó là quý vị khinh rẻ cái quá khứ rắc rối của tôi.

ông Túy Sơn lắc đầu.

- Còn nữa, chúng tôi cũng không tin tưởng cái tương lai của cậu.

Phi Hoàn gật đầu.

- Cũng may ở đây tôi chỉ cần Phương Trúc chứ không phải tất cả quý vị. Bác Sơn, bác là người rất cứng rắn giữ lập trường, bác luôn tin tưởng ở sự phán đoán của mình. Toà án trong tim bác đã kết luận là tôi có tội, là phải có tội. Tôi không trách bác điều ấy. Ở cương vị của bác, tôi cũng sẽ làm như vậy nếu tôi có con gái, tôi cũng không gả cho một thằng đàn ông đã có ba đời vợ, nhưng bác Sơn à, bác nên biết là bây giờ bác không có quyền lựa chọn nữa. Bác phải chấp nhận tôi thôi.

ông Túy Sơn giận dữ, ông thấy bị xúc phạm.

- Tại sao như vậy? Tại sao tôi phải chấp nhận cậu chứ?

- Bởi vì cháu biết, bác thương Phương Trúc, bác không muốn cô ấy phải khổ. Bác không thể ngày ngày thấy Phương Trúc khóc, thấy Phương Trúc oán hận bác.

- Làm sao cậu nắm chắc được chuyện đó?

ông Túy Sơn vừa nói vừa quay sang nhìn Phương Trúc, ông chột giật mình. Rõ ràng trong ánh mắt Phương Trúc không có ai khác ngoài Phi Hoàn.

- Vâng! Con tin chắc như vậy.

Phi Hoàn vừa nói, vừa bước về phía Phương Trúc nắm lấy tay người yêu rồi quay sang vợ chồng ông Túy Sơn. Hoàn lại tiếp.

- Thừa hai bác. Con biết con người con, với cái quá khứ không tốt lắm trước mặt mọi người nhưng con cũng không làm sao giải thích được mọi chuyện với mọi người ở đây. Và ngay chính con cũng thấy, con không xứng với Phương Trúc. Nhưng, hai bác thông cảm cho là chúng con yêu nhau. Từ nào đến giờ con chưa bao giờ cảm thấy con lại cần thiết có Phương Trúc như bây giờ. Con yêu cô ấy. Nếu quý vị đồng ý thì con hết sức cảm ơn. Còn nếu không, con cũng tìm mọi cách để đưa cô ấy đi trốn.

Bà Minh Hà trợn mắt.

- Cậu nói cái gì? Cậu có thể hành động một cách táo tợn như vậy à?

Phi Hoàn nói không che dấu.

- Vâng. Con sẽ làm. Ban này lang thang trên hè phố. Con đã nghĩ hết mọi cách. Con định bỏ cuộc. Nhưng cũng cùng lúc đó con lại cảm thấy như có tiếng vọng từ trong trái tim: Nếu phải xa Phương Trúc thì cũng giống như chết rồi. Con giết mình suy nghĩ lại. Ta đã chưa đánh giá đúng được tình cảm của mình với Phương Trúc và như vậy ta không thể xa Phương Trúc được. Thưa hai bác, hai bác có là thượng đế là thánh thần thì cũng không có quyền chia cách hai chúng con. Vì bác làm sao có thể giết chết được hai đứa cùng lúc chứ?

ông Túy Sơn nhìn Phi Hoàn. Những lời của chàng nói đầy nhiệt tình và cương quyết. Chắc chắn là hẳn phải thật sự yêu Phương Trúc. Gian phòng chìm trong yên lặng. Phương Trúc đứng tựa ở khuôn mặt căng thẳng suy nghĩ, còn Phương Bình tựa bên á Thi, chỉ yên lặng chấp nhận. Bà Minh Hà thì chống đối bằng cái nhìn yếu ớt. Những lời biện minh của Phi Hoàn hùng hồn quá!

Phương Trúc vẫn nắm lấy tay Phi Hoàn trong cái phút giây này, nàng có cảm giác của Romeo và Giuliette sống chết có nhau. Phương Trúc ngẩng lên nhìn Phi Hoàn với ánh mắt sung sướng, bái phục và hạnh phúc.

Cuối cùng ông Túy Sơn khẽ ho một tiếng, ông nói:

- Những lời nói này cậu đã xử dụng bao nhiêu lần rồi?

Phi Hoàn lắc đầu.

- Trước kia con chưa có cơ hội, vì chưa có ai bức con phải nói những điều đó.

- Nhưng mà cậu đã yêu qua nhiều lần rồi cơ mà?

Phi Hoàn nói.

- Vàng. Con nghĩ là chúng ta không nên nhắc lại chuyện cũ nữa. Cái đó như con đã nói đều là những lầm lẫn do con tạo thành.

- Thế còn lần này? Có thể cũng là một lầm lẫn nữa không?

- Cũng có thể như vậy.

Phi Hoàn thành thật nói, khiến bà Minh Hà tròn mắt.

- Sao? Cậu nói sao?

- Con nói có thể lầm lẫn, nhưng cái lầm lẫn đó có chẳng là ngay lúc đầu.

Phi Hoàn nắm lấy tay Phương Trúc nhìn say đắm vào mắt nàng nói.

- Đúng ra con không nên đến cái nhà này, không nên gặp Phương Trúc để bị tiếng sét, không nên đến quán cà phê "Thung lũng chiều". Thật quá nhiều lầm lẫn. Nhưng cái lầm lẫn lớn nhất là đã yêu Phương Trúc và đã để cho Phương Trúc yêu lại con.

Phương Bình chợt đứng dậy, bước tới ôm lấy đôi vai cha nói:

- Cha, xin cha hãy rộng lượng một chút. Anh Phi Hoàn đã nói như vậy không lẽ cha lại đuổi anh ấy đi?

Quay sang Phi Hoàn, Bình nói:

- Anh Phi Hoàn, tôi là người đầu tiên chấp nhận anh là anh rể.

Phi Hoàn cảm động, đưa tay siết chặt tay Phương Bình. Ông Túy Sơn chau mày, nhưng cuối cùng cũng nói với vợ.

- Minh Hà, coi như chúng ta thua đi. Con cái chúng đều có cuộc đời và thế giới riêng của chúng. Chúng ta chỉ có thể cầu nguyện cho chúng chú không thể sống cho chúng cả cuộc đời phải không. Thôi thì phải chấp nhận vậy, bằng không chúng sẽ hận chúng ta suốt đời.

Bà Minh Hà chớp mắt nói:

- Tôi thấy là... Mà thôi trời đã sáng trắng rồi ai nấy cũng đã mệt, đưa thì khóc suốt đêm, đưa thì lang thang trên phố. Thôi để tôi xuống bếp làm một vài món điểm tâm cho chúng.

Bà lặng lẽ bỏ xuống bếp. Phương Hùng bước đến trước mặt Phi Hoàn nói thẳng.

- Phi Hoàn, tôi hoàn toàn không mấy thích anh chút nào cả.

Phi Hoàn đáp.

- Tôi biết điều đó.

- Tôi không thích cái lý lịch của anh, cái quá khứ bê bối và cả chuyện anh làm cho nhà tôi nhốn nháo lên, để suốt đêm không ai ngủ được. Nhưng mà, sau này nếu có dịp tôi phải nói chuyện nhiều với anh. Tôi cần phải học hỏi ở anh nhiều thứ.

Phi Hoàn không hiểu hỏi lại.

- Anh còn cần tôi điều gì?

Phương Hùng nhún vai.

- Anh cần phải đưa cái bí quyết tán tỉnh đàn bà con gái cho tôi. Chắc tôi phải học nhiều điều đó.

Nói xong Phương Hùng bỏ ra ngoài, với mấy tiếng lầu nhàu.

- Bực thật! Suốt đêm không ngủ được bây giờ lại phải đi làm.

Anh chàng bước ra cửa và mất hút ở cầu thang. Nhưng tiếng lầu nhàu của Phương Hùng như đánh thức á Thị Thi nhìn vào đồng hồ hét lớn.

- Chết rồi! Mới đây mà đã tám giờ. Tôi phải đi làm ngay bằng không trễ.

Phương Bình cũng lên tiếng.

- Khoan đã, đợi em với. Anh phải đưa em đến trường, hôm nay em có tiết đầu giờ đấy.

Thế là thoáng chốc mọi người đều bỏ đi. Cả ông Túy Sơn cũng lặng lẽ rút lui vào trong. Bây giờ ở phòng khách chỉ còn lại Phi Hoàn và Phương Trúc.

Họ lặng lẽ nhìn nhau. Có trăm điều muốn nói. Nhưng không nói thành lời. Một đêm đã trôi qua dài hơn thế kỷ. Nhưng cũng nhờ cái đêm đó mà họ như hiểu nhau hơn. Cuối cùng Phi Hoàn kéo Phương Trúc đứng dậy bước đến bên cửa sổ. Phi Hoàn đẩy màn cửa ra một bên, để ánh nắng chói lọi tràn vào phòng. Nắng vây lấy quanh người Phương Trúc, khiến nàng thật rực rỡ. Phương Trúc nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, em mong là cuộc đời của chúng ta chỉ có ánh nắng, không có bóng đêm. Chỉ có tương lai và không có quá khứ. Chỉ có niềm vui chứ không còn sầu thảm.

Phi Hoàn siết chặt Phương Trúc trong tay với nụ hôn đầu ngày.

- Vâng. Bắt đầu từ hôm nay sẽ không có vấn đề gì nữa. Cuộc

đời của chúng ta cũng không còn bóng đêm.

Có thật vậy không? Chuyện đó không biết, họ yên lặng bên nhau, chìm đắm trong hạnh phúc. Họ nào có để ý là có một áng mây đen đang từ đâu thổi đến, áng mây đó chậm chậm che khuất cái ánh nắng vừa mới ló ra trong đầu ngày.

CHƯƠNG 10

Bây giờ thì họ không cần phải trốn tránh, không cần dấu giếm. Mọi chuyện đã được công khai hóa, được chấp nhận. Hạnh phúc là vậy. Nhưng hạnh phúc thường lại trôi qua rất nhanh. Ngày tháng trôi nhanh. Mùa hè sắp đến. Mà mùa hè đến, thì có nghĩa là Phương Trúc chuẩn bị tốt nghiệp. Thi tốt nghiệp xong như giao ước đã định sẵn, Phương Trúc sẽ là vợ của Phi Hoàn. Lễ cưới được chuẩn bị. Nhà họ Kỷ từ xưa tới giờ chưa hề gả con cưới dâu, nên chuẩn bị rất kỹ lưỡng. Tính toán, cân nhắc, có quá nhiều chuyện phải chuẩn bị. Lựa ngày may áo quần, đặt tiệc, in thiệp chuẩn bị cho tổ ấm. Mặc dù là lần đầu gả con nhưng nhà họ Kỷ lại căng thẳng hơn bất cứ gia đình nào khác. Vì con gái lớn đi lấy chồng, lại lấy một nhân vật quá ư là đặc biệt, có nhiều huyền thoại. Lần đầu tiên lấy chồng nhưng lại là người vợ thứ tư của Phi Hoàn. Xã hội này lại không phải ở trời Tây. Ở phương tây thì quá bình thường, không có gì phải nói. Nhưng ở đây là phương đông. Một phương đông quê quán của Khổng Mạnh, khắt khe và đầy thành kiến. Vì vậy càng gần ngày cưới chừng nào, vợ chồng ông Túy Sơn càng thấy căng thẳng, bất an. Mặc dù thương con chấp nhận tất cả, nhưng còn xã hội, còn những lời đàm tiếu chung quanh?

Đám cưới được ấn định là sẽ cử hành vào ngày mười lăm tháng chín. Theo âm lịch, đây là một ngày đại kiết. Ngày đẹp và tốt nhất trong những tháng cuối năm.

Bắt đầu ngay từ tháng bảy, cuộc sống trong gia đình như bị

xáo trộn hẳn. Tổ ấm thì khỏi phải chọn vì đã có cái ngôi nhà của Phi Hoàn ở cao ốc, chỉ cần trang trí thêm một vài bức tranh trên tường, sắm thêm mấy chiếc ghế, màn cửa, khăn trải giường, trải bàn... một vài thứ lặt vặt là xong. Mấy thứ đó thì Phương Trúc cũng khỏi phải lo, có Hiếu Phụng bao lo cho cả. Vợ chồng Hiếu Phụng gần như đại diện cho đảng trai. Họ rất hăng hái, nhiệt tình trong chuyện trang trí nhà cửa. Từ cái soong, cái chảo trong nhà bếp đến chậu hoa trên khung cửa sổ, đèn bàn nhất nhất đều có bàn tay của Hiếu Phụng.

Phương Trúc bận rộn sắm sửa quần áo, nữ trang. Chủ trương của Phi Hoàn là không thuê mướn gì cả. Cái gì cũng phải sắm. áo cưới phải đúng màu sắc và hoa văn, thích hợp với thân hình Phương Trúc mới được. Dù gì đòi người con gái chỉ có một lần. Chiếc áo cưới của Phương Trúc may bằng satin trắng trên có thêu những đóa hoa hồng nhỏ màu đỏ, khăn cưới bằng voan trắng kết hoa. Hôm thử áo cưới Phi Hoàn đã ngăn người ra nhìn Phương Trúc trong chiếc áo cưới kết hoa, khuôn mặt ẩn sau chiếc khăn mỏng, đẹp như trong mơ, một nàng tiên xuất hiện. Nàng tiên rồi sẽ mãi mãi bên chàng. Một cảm giác hồi hộp, căng thẳng, thích thú, một cảm giác mà lâu lắm rồi Phi Hoàn chưa hề có. Ngày cưới càng gần, không hiểu sao ngoài cái vui, Hoàn lại có cái lo. Một thứ linh tính nào đó làm chàng sợ. Chàng sợ là bất chợt hôm nào đấy, vợ chồng ông Túy Sơn lại thay đổi ý định, ngăn cản.

Không phải chỉ có Hoàn, mà cả Phương Trúc cũng vậy. Vì thế đôi khi Phương Trúc thay đổi tính tình bất chợt. Nàng đang vui đấy, nhưng lại bực dọc ngay. Có lúc đang ngoan ngoãn trong lòng Phi Hoàn như con chim nhỏ, đang hạnh phúc chợt Phương Trúc ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt Hoàn.

- Những cô dâu trước anh, họ cũng mặc áo cưới giống em, phải không?

Hoặc có khi hỏi:

- Chắc anh cảm thấy rất bình thường, không có gì phải xúc động lắm, phải không? Vì chuyện cưới vợ đối với anh nào có phải là chuyện lạ đâu?

Hoặc:

- Anh dự tính mời bao nhiêu khách? Mấy ông bạn cũ đã từng dự mấy đám cưới trước, lần này có được mời không?

Cuối cùng, như không còn chịu đựng được, Phi Hoàn nắm lấy đôi tay vợ siết chặt nói:

- Phương Trúc!

- Hứ?

- Từ đây về sau coi như cuộc đời chúng ta ràng buộc mãi nhau. Anh muốn là cuộc sống của chúng ta sẽ chỉ có niềm vui của hạnh phúc. Không có buồn phiền dằn vặt nhau. Em nghĩ coi vì cái hạnh phúc này, chúng ta đã phấn đấu một cách gian khổ thế nào, giờ chúng ta mới đạt được mục đích. Vậy thì anh có thể yêu cầu em một điều được không?

Phương Trúc nhìn lên hồi hộp.

- Điều gì?

Phi Hoàn nói một cách thiết tha.

- Từ đây về sau em đừng bao giờ nhắc tới chuyện quá khứ. Ngay cả cái điều gọi là ám chỉ đến nó cũng không nên. Tất cả

những gì đã xảy ra coi như chết rồi. Được chôn rồi, được đốt thành tro rồi, đừng nhắc nữa. Chúng ta phải đón nhận tương lai bằng trái tim rộng mở. Một trái tim chỉ có niềm vui, hạnh phúc. Được không? Chứ em tối ngày cứ khơi lại, hay hỏi những câu làm anh đau lòng hoài, anh làm sao chịu nổi. Phương Trúc, anh van em.

Phương Trúc ngã vào lòng Hoàn. Nép sát vào ngực chàng.

- Tất cả tại em cả. Em bậy quá. Cho em xin lỗi, có lẽ tại vì gần ngày cưới nên đầu em căng thẳng quá.

Phi Hoàn siết chặt Phương Trúc trong lòng, hôn lên mắt người yêu. Thật ra thì Hoàn cũng căng thẳng vô cùng. Có điều chàng không nói ra thôi.

Nhưng mà cũng nhờ những lời của Hoàn mà bắt đầu từ đó Phương Trúc không còn nhắc đến, cố gắng tránh những lời, những ý nghĩ có thể gọi lại những chuyện không vui ngày cũ của Hoàn, tập trung mọi thứ cho việc chuẩn bị cho tương lai. Cái nhà này của Hoàn sẽ là nhà của nàng. Sau hôn lễ, họ sẽ sống bên nhau tại đây. Ngày ngày có nhau. Không còn ngăn cách. Hạnh phúc trong tâm tay Phương Trúc đôi khi còn vắn vơ hơn, nghĩ xa hơn, ta sẽ... ta sẽ... cố gắng có hai đứa con. Chỉ hai đứa thôi. Phương Trúc nghĩ tới với đôi má đỏ hồng. Ồ! Phương Trúc thích trẻ con. Nhà mà không có trẻ con là nhà không có hạnh phúc.

Phương Trúc thấy thật yêu đời. Đôi mắt long lanh, lúc nào cũng cười vui luôn miệng. Phương Trúc đẹp hẳn lên. Nhiều khi Phi Hoàn ngồi ngắm Phương Trúc, lòng chột rợn rã, lòng nôn nóng. Ngày cưới sao lâu đến quá vậy? Mười lăm tháng chín! Phải chi trước kia ta chọn mười lăm tháng tám phải hay hơn không? Hoàn vừa ôm Phương Trúc trong lòng vừa nghĩ.

- Phương Trúc của anh, em là của anh. Tất cả là của anh phải không em?

Phương Trúc cảm động rưng rưng nước mắt.

- Vâng, Phi Hoàn, em yêu anh. Nhưng đôi lúc em thấy anh có vẻ không bình thường làm sao đấy.

Vì cái không bình thường này, Phương Trúc đã viết một bài thơ ngắn:

Em quen một tay dở hơi

Không đẹp trai cho lắm

Nhưng mỗi cử chỉ, mỗi lời nói của chàng

Lại khiến cho lòng em nhớ nhung, say đắm.

Phi Hoàn rất thích bài thơ này. Chàng lại thổi phồng cho Phương Trúc là một thiên tài thi ca, khiến Phương Trúc phải đỏ mặt. Trúc đắm lấy vai Hoàn vừa cười vừa nói.

- Đúng là tay bất bình thường, vừa mát lại vừa cao ngạo.

Phi Hoàn cười nói.

- Anh cũng thế, anh cũng quen được một cô gái điên. Cô ta điên làm sao đấy. Tại sao biết không? Vì cô ta biết người mình yêu là khùng mà vẫn lấy.

Họ Ôm nhau cười, cười lăn trên ghế, cười không ra hơi. Cái cười rạng rỡ trên khuôn mặt Phương Trúc làm Hoàn phải thần thờ, chàng phải cúi xuống "cất kín" nụ cười.

Hạnh phúc như lãng đãng, tràn ngập căn phòng. Hạnh phúc

như bị giữ chặt, không thoát ra được bên ngoài. Vậy mà một sự kiện bất ngờ, bất ngờ đến độ Phi Hoàn không ngờ được lại xảy ra.

Hôm ấy, cách ngày cưới chỉ có một tuần. Buổi tối, Phương Trúc bận theo mẹ đi mua sắm thêm một lô quần áo cuối cùng. Phi Hoàn một mình ở nhà, lo sắp xếp trang hoàng lại nhà cửa.

Thật ra thì cũng không còn cái gì để trang hoàng sắp xếp nữa. Mọi thứ đã đầy đủ. Hoàn ngắm nghía một lúc rồi lấy bức ảnh chân dung của Phương Trúc ra. Bức ảnh này đã được phóng đại, lồng kính và đặt trên kỷ trà. Phương Trúc đã nói, mua sắm xong sẽ về nhà ngay. Phi Hoàn chợt nảy ra một ý định, chàng muốn dành cho Phương Trúc một sự ngạc nhiên. Thế là Hoàn đặt bút viết bên dưới bức ảnh mấy hàng chữ:

Mắt như sóng hồ thu, mày như đỉnh núi trong sương.

Hỏi người trong tranh sao không rời nổi nhớ.

Chàng lau sạch khung kính. Đặt khung ảnh lên ghế chờ đợi. Chốc chốc lại nhìn vào đồng hồ. Khi chuông điện thoại reo, Hoàn lầm tưởng là chuông cửa. Chàng định chạy ra mở cửa, mới sực nhớ lại tiếng reo phát xuất từ điện thoại. Vừa cầm ống nghe, Hoàn nhận ra giọng nói quen thuộc của Hiếu Phượng. Có một chút gì căng thẳng trong giọng nói.

- Anh Phi Hoàn đấy à? Có Phương Trúc ở đấy không?

Phi Hoàn đáp với một chút lo lắng.

- Ồ! Không. Chuyện gì đấy?

Mà sao giọng của Hiếu Phượng kỳ cục vậy? Hay là có chuyện gì không hay xảy ra với Phương Trúc? Đụng xe chẳng hạn?

Không thể được. Phi Hoàn lắc đầu nhanh. Bối rối hỏi.

- Chuyện gì thế? Có chuyện gì vậy hở Hiếu Phượng?

- Nói cũng không rõ được đâu. Tôi sẽ đến gặp anh ngay.

Phi Hoàn ngẩn ra, mồ hôi lấm tấm trên trán. Chắc có chuyện gì đây. Liên hệ đến Trúc. Phương Trúc? Chàng sờ trán. Một linh cảm không hay. Thường khi Phương Trúc hay như vậy. Phương Trúc mê tiểu thuyết lắm. Nàng thỉnh thoảng hay nhắc đến một nhân vật nữ trong tiểu thuyết – An Hạ - Người con gái mà chỉ còn vài ngày lên xe hoa lại bị té gãy chân. Từ đó cô bé trốn lánh, không muốn nhìn thấy vị hôn phu của mình nữa. Có thể có chuyện như vậy xảy ra không? Phi Hoàn lo lắng. Chắc chắn là Hiếu Phượng phải có một cái tin gì đó. Phương Trúc đi sắm sửa quần áo? Trời đất! Nếu có chuyện đó xảy ra thì... Phi Hoàn đứng dậy tới lui trong phòng. Một lúc sau chàng mới như nhớ sự ra. Ngu quá! Tại sao ta không điện thoại tới nhà họ Kỷ hỏi chứ?

Phi Hoàn lập tức gọi điện thoại đến nhà Phương Trúc. Bên kia đầu máy là Phương Bình. Vừa nghe giọng nói của Hoàn, Phương Bình đã cười nói.

- Ồ! ông anh rể tương lai, tại sao ông lại nôn nóng như vậy. Bà xã mới bước ra khỏi nhà, mà lại đi chung với bà già vợ. Nếu về khuya quá, thì chị Trúc mới không lại gặp anh thôi. Sao? Anh ngồi chờ à? Ồ! mất công. Anh qua đây à? Thôi đi, sớm muộn gì rồi chị Trúc cũng sẽ sang đây luôn mà.

Có tiếng chuông cửa reo. Vậy là Hiếu Phượng đã đến. Qua giọng nói của Bình, Hoàn hiểu là không có chuyện gì xảy ra. Phương Trúc vẫn bình an. Có lẽ tại lúc này đầu óc căng thẳng quá. Phi Hoàn vội gác máy, chạy ra mở cửa.

Hiếu Phượng đứng ngoài cửa. Thần sắc có vẻ lo lắng. Thấy Hoàn vừa mở cửa, Hiếu Phượng đã lách mình bước vội vào trong. Nàng khép cửa lại, Hiếu Phượng đứng nhìn quanh rồi hỏi.

- Phương Trúc thật sự không có ở nhà chứ?

Phi Hoàn lo lắng.

- Thật mà. Sao? Có chuyện gì xảy ra Quan trọng lắm không?

Hiếu Phượng kéo tay Phi Hoàn đi về phía ghế salon. Vừa ngồi xuống Phượng nói.

- Anh hãy bình tĩnh nhé. Ngồi ngay ngắn, không thì khi nghe tôi nói lại ngất xỉu thì khổ.

Phi Hoàn thấy căng đầu.

- Hiếu Phượng. Đừng có dài dòng nữa. Chuyện gì cứ nói thẳng ra đi, quanh co mãi.

Hiếu Phượng đi thẳng vào đề tài. Giọng nói nghiêm trang không đùa cợt.

- Anh cần phải suy nghĩ kỹ chuyện hôn nhân của anh với Phương Trúc. Hiện nay, chuyện đầu tiên là, bằng mọi giá anh phải dời ngày cưới lại.

Phi Hoàn ngạc nhiên.

- Tại sao vậy?

Hiếu Phượng chăm chú nhìn Hoàn. Anh chàng có vẻ lo lắng. Tội nghiệp! Hiếu Phượng chợt thấy muốn khóc. Những giọt nước mắt đã tràn ra mặt Phi Hoàn càng bối rối. Quen nhau

hơn mười năm, Phi Hoàn không hề thấy Phượng khóc bao giờ.

- Hiểu Phượng. Sao vậy? Cô làm ơn nói tôi nghe đi. Chuyện gì chứ? Cô làm trái tim tôi muốn nổ tung đây này. Chuyện gì? Phải Phương Trúc đến nhà Phượng, nhờ Phượng đến đây hỏi hôn phải không?

Hiểu Phượng ngập ngừng một chút nói.

- Không, không phải Phương Trúc. Mà là... Vy San.

Phi Hoàn tái mặt.

- Sao? Vy San? Vy San đang ở Brazil mà? Cô ấy đã có chồng khác rồi cơ?

Hiểu Phượng nhìn thẳng vào mắt Hoàn nói.

- Vâng. Nhưng mà bây giờ cô ấy đã về.

Phi Hoàn lắp bắp lắp lại. Mọi hình ảnh trở nên rối tung trong đầu chàng.

- Đã về? Cô ấy? Hiện cô ấy ở đâu?

- Ở nhà của chúng tôi.

Phi Hoàn nhảy thót lên.

- Sao vậy? Vy San ở nhà của Phượng. Tại sao lại ở đây?

- Vâng, anh hãy bình tĩnh nghe tôi nói này, anh Phi Hoàn.

Hiểu Phượng yên lặng một chút như đợi Hoàn bình thần, xong tiếp.

- Chuyện dài dòng lắm nhưng tôi chỉ nói một cách vắn tắt thôi, còn muốn biết rõ hơn anh hãy gặp Vy San. Thế này đây. Vy San và cha mẹ bỏ sang Brazil. Chuyện đó là tại anh cả. Lúc đó cái xì căng đan của anh với cô gái Mỹ tạo nên một dư luận rùm beng ở xứ Đài Loan này. Danh dự và tự ái của Vy San hình như bị sụp đổ. Anh cũng biết đấy. Gia đình Vy San là một gia đình lễ giáo nghiêm túc. Họ rất coi trọng danh dự. Báo chí thì với những chuyện như vậy có bao giờ họ tường thuật nghiêm chỉnh đâu. Họ vẽ rồng vẽ rắn thêm cho lâm ly. Mỗi ngày cầm tờ báo trên tay là người có quan hệ không ai chịu được thế là, đầu tiên, Vy San một mình bỏ sang Âu Châu đợi mãi đến lúc anh cưới Yến Nhi xong, cha mẹ cô ấy mới quyết tâm sang Brazil định cư. Vy San sau đấy mới từ Paris sang Brazil đoàn tụ với cha mẹ. Và bốn năm trước, cô ấy mới tái giá với một người Brazil.

Phi Hoàn ngạc nhiên.

- Ủa, hôm trước Hiếu Phượng nói là Vy San lấy một tiến sĩ cơ mà?

- Nói thế để lừa dối anh thôi. Vy San lấy chồng. Ngại anh lo lắng cho nàng, nên phải nói như vậy để anh yên tâm. Chứ thật ra thì... cái gã Brazil kia là một tay man rợ, hung hãn. Vy San lúc nhận lời lấy hắn, thì chỉ với mục đích để trả thù. Anh có thể lấy vợ nước ngoài thì cô ấy cũng có thể làm như thế. Nhưng anh có biết không, những năm qua, chồng Vy San gần như mắc bệnh sa- đít (sadism). Hắn phải hành hạ, phải đánh vợ, phải bạc đãi đàn bà mới thích thú. Thế là gần như hắn chán. Hắn lại cặp một cô gái địa phương khác. Vậy là Vy San lại rơi vào trạng thái bị bỏ rơi.

Phi Hoàn ngẩn ra. Lời kể của Phượng là một sự bất ngờ làm

Hoàn chết đuối.

- Sau lần ly dị thứ hai này, Vy San hoàn toàn băng hoại. Cô ấy phải vào nằm ở bệnh viện tâm thần, nằm gần nửa năm trời. Chuyện nằm viện của Vy San khiến gia đình cô ấy lo chạy thuốc men không đến phá sản. Lúc đầu còn ở khu phố cao cấp, sau cùng phải dọn đến ở nhà gỗ trong khu dân nghèo.

Phi Hoàn chụp lấy vai của Phượng lắc mạnh.

- Tại sao Phượng không cho tôi hay sớm chuyện đó? Nếu tôi sớm biết được như vậy, tôi đã sang Brazil, tôi có thể giúp đỡ, can thiệp.

Hiếu Phượng nói, kéo tay Hoàn xuống.

- Đừng làm dữ dằn như vậy. Nếu tôi biết sớm về chuyện này thì tôi đã kể cho anh nghe lâu rồi. Vấn đề ở đây là cả tôi cũng không biết. Vì sau khi lấy chồng, Vy San đã không còn liên lạc với tôi, còn tôi lại tưởng là San đã tìm lại được hạnh phúc.

- Mãi đến bao giờ Phượng mới biết chuyện này?

- Sáng nay. Sáng nay Vy San mới kể lại cho tôi nghe.

- Cô ấy về tới đây lúc nào vậy?

- Sáng sớm vừa thức dậy, tôi đã nhận được điện báo của Vy San, thế là tôi và anh Quán Quân lái xe ra phi trường, đón cô ấy về nhà. Tôi mới biết được hết mọi thứ. Còn nữa, còn nhiều thứ tôi chưa cho anh biết. Anh hãy ngồi yên nghe này. Tháng ba vừa rồi, cha mẹ của Vy San lại bất ngờ gặp nạn trong một tai nạn xe hơi. Cả hai đều qua đời. Vy San không còn một người thân nào ở Brazil nữa. Cái chết của cha mẹ lại là một đòn khủng khiếp giáng lên người Vy San, thế là cô ấy lại phải

vào viện lần thứ hai. Nhưng mà lần này, vì không có tiền, nên Vy San bị đưa vào nhà thương điên thí. Có lẽ nếu không có phép lạ, không gặp may thì chắc Vy San đã phải ở suốt đời trong nhà thương đó. Nhưng mà, trời xanh có mắt nên Vy San được một bác sĩ già tận tâm cứu chữa. Cô ấy giảm bệnh nhiều. Bên cạnh đó, trong bệnh viện lại có một cô y tá người ý Đại Lợi. Cô ấy cho Vy San biết là quen biết nhiều với Diana, người vợ thứ hai của anh. Có thể đây chỉ là một phương thức nói dối để chữa bệnh. Cô ấy chứng thực là anh vô tội. Bản chất của Diana là một cô gái lăng loàn. Anh được cô y tá xác minh là bị cưỡng hôn.

Phi Hoàn mở trừng đôi mắt nhìn Hiếu Phượng, chàng không nói được gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

- Kết quả là như một phép lạ. Vy San khỏi hẳn bệnh. Cô ấy được xuất viện. Vy San quyết định phải quay trở về Đài Loan, trở về để tha thứ cho anh. Cô ấy nói với tôi như thế.

Nước mắt chảy dài xuống má Hiếu Phượng, nàng phải mở ví, lấy khăn tay ra lau nước mắt.

- Phi Hoàn, xưa tới giờ tôi chưa hề gặp ai có một lịch sử tình yêu phức tạp như anh. Cũng chưa nghe ai gặp quá nhiều gian truân, đau khổ như Vy San. Anh có biết không, khi Vy San nhắc đến tên anh, đôi mắt cô ấy đã long lanh, sung sướng. Cô ấy run rẩy trong hơi thở tình yêu. Anh biết không, nhìn cô ấy, nghe cô ấy nói rồi tôi mới biết là Vy San không hề yêu ai khác, ngoài yêu anh.

Phi Hoàn nghe thân thể rã rời. Trong người chàng như hoàn toàn sụp đổ. Mắt chàng đỏ hoe Chàng ghen lời nói.

- Đi nào!

- Đi đâu?

- Đến nhà Phượng để gặp Vy San!

Hiếu Phượng kéo Phi Hoàn ngồi trở lại.

- Khoan đã. Anh phải nghe tôi nói hết rồi hãy quyết định. Hôm nay tôi đã nói chuyện với Vy San cả buổi. Cô ấy cho tôi biết là điều làm cho Vy San hối hận nhất là lúc đầu không chịu nghe anh giải thích, không nhận cả thư, điện tín, điện thoại của anh. Vy San nói, lúc đó không những không phải chỉ giận mà còn hận anh, căm thù anh, ghét tận xương tủy. Ghét đến độ muốn giết anh chết không thương tiếc nhưng mà bây giờ thì Vy San không còn thấy thù anh nữa, mà là thấy hận chính mình. Vy San thấy mình sao lại cố chấp, ngang bướng và vô tình như vậy.

Hiếu Phượng vừa nói vừa khóc, khóc đến độ không nói thành lời. Phi Hoàn cắn răng, trái tim chàng như tan nát ra từng mảnh vụn. Phi Hoàn nói:

- Hiếu Phượng. Chắc chắn là Phượng còn dấu tôi nhiều thứ.

Hiếu Phượng lấy khăn tay xuống, mắt đỏ hoe nhìn Hoàn nói.

- Đúng vậy. Tôi còn giấu anh một điều. Anh sẽ thấy ngay thôi.

- Điều gì?

Hiếu Phượng nói với giọng xúc động.

- Vy San bây giờ không phải là Vy San của ngày cũ. Không phải là hoa khôi ban ngoại ngữ ngày nào mà anh chết mê chết mệt. Người đàn bà ngày cũ đã không còn. Phi Hoàn, anh cần

phải có một sự chuẩn bị, nhất là trên phương diện tâm lý. Vy San đã đánh mất mọi thứ, niềm vui, tự tin, cao ngạo, tài hoa, sắc đẹp. Một Vy San hoàn toàn khác. Thật ra thì cô ấy cũng không bình thường lắm. Bệnh chưa hẳn là lành. Cô ấy hay nói lập. Có điều, Vy San rất vui. Cô ấy rất nôn nóng, muốn gặp anh. Cô ấy có vẻ không biết gì về Yến Nhi và cả Phương Trúc. Vy San tưởng là sau câu chuyện gây đổ vỡ với Diana, anh vẫn ở vậy, vẫn nhớ đến nàng, vẫn yêu nàng như ngày cũ. Vy San nhắc lại nhiều thứ kỷ niệm thời con gái, chuyện anh viết thơ tình trên lá, đứng dưới khung cửa sổ ký túc xá nữ đàn vĩ cầm thâu đêm... Còn cả chuyện hoa Tulipe Anh nhớ chuyện hoa Tulipe không? Cô ấy ngồi nói mãi... nói mãi... Ồ, anh Phi Hoàn, xưa tới giờ tôi chưa hề nghĩ xấu gì về anh. Nhưng mà, bây giờ nhìn thấy cái tình cảnh của Vy San tôi chợt thấy ghét anh vô cùng, thù anh vô cùng. Vì anh, chính anh... anh đã hại cuộc đời của cô ấy.

Phi Hoàn chệnh choạng đứng dậy, chàng có một cảm giác khá nặng nề.

- Thôi đi! Cô ấy đã nôn nóng chờ đợi. Không lẽ chúng ta cứ ngồi đây nói?

Hiếu Phượng vẫn ngồi yên. Phi Hoàn chau mày.

- Hiếu Phượng!

Bây giờ Hiếu Phượng mới nhìn lên.

- Anh Phi Hoàn. Có một điều tôi muốn biết mong là anh nói thật.

- Điều gì?

Phi Hoàn bực dọc hỏi. Chàng có vẻ nóng nảy. Ký ức như

quay về, Hoàn nhớ rất rõ. Vy San rất yêu màu mỡ gà, áo Pull, quần thể dục đều màu. Mỗi lần tham dự giải bóng chuyền, Vy San nhảy lên giao bóng, mái tóc dài xõa tung lên. Cái thân hình cao mảnh khảnh tung lên. Vy San giống như một đóa hoa tulipe màu mỡ gà. Cái tên hoa tulipe là do Hoàn đặt. Sau đó nó phổ biến ra cả trường. Đám cưới của hai người được cử hành vào mùa xuân. Hơn một trăm bàn tiệc. Trên mỗi bàn đều cắm một đóa tulipe vàng. Ồ! Đó là chuyện ngày xưa. Chuyện đã xảy ra lâu lắm rồi thì phải. Còn bây giờ? Cô ấy đã trở về. Trở về với một thân thể đầy thương tích. Vy San! Đáng Vy San! Vy San! Một Vy San mà Hoàn đã từng yêu say đắm. Yêu đến độ có thể chết đi được vì tình yêu.

Tiếng của Hiếu Phụng thật khẽ, như vọng lại từ hư vô.

- Tôi hỏi thật anh còn yêu Vy San không? Còn yêu không?

Phi Hoàn không biết phải trả lời sao? Nếu chưa gặp Phương Trúc... Ồ, Phương Trúc. Cái tên vừa nhắc đến đã làm nhói đau quả tim. Hoàn bối rối, không phân tích nổi tình cảm mình. Đầu chàng bây giờ là một mớ bòng bong. Bất giác Hoàn đưa mắt về phía kỷ trà, nơi có bức ảnh của Phương Trúc.

Hiếu Phụng nhìn theo. Nàng đã nhìn thấy khung ảnh. Phụng cầm lên ngắm người trong ảnh. Một khuôn mặt trẻ trung như mùa xuân. Đôi mắt long lanh như hồ thu. Một nụ cười tươi mát. Phụng lại đọc hai hàng chữ bên dưới:

"Mắt như sóng hồ thu, mi như đỉnh núi mù sương

Hỡi người trong tranh, sao không rời nỗi nhớ."

Hiếu Phụng đặt khung ảnh xuống nhìn Phi Hoàn.

- Thế này thì... Anh Phi Hoàn. Tôi đã nghĩ là anh còn đi được chẳng? Có nhất thiết phải đến nhà tôi không?

Phi Hoàn giật mình, chàng ngơ ngàng nhìn Hiếu Phượng. Ai bảo chuyện cũ giờ đã phai tàn? Đã như tro bụi? Tro bụi vẫn có thể sống lại cơ mà? Có cái gì đó giằng co trong lòng. Vy San đang chờ. Vy San đang nôn nóng. Vy San muốn gặp chàng. Vy San đã tha thứ. Phi Hoàn chợt quyết định.

- Dù có thế nào thì tôi cũng phải đến gặp Vy San. Tôi cần gặp ngay cô ấy. Còn những chuyện khác, để tính sau.

Phi Hoàn đi về phía cửa. Vâng. Vy San! Trong cái giây phút này. Trong lòng Hoàn chỉ có một Vy San. Cái con người mà đã vì chàng phải phiêu bạt đến tận chân trời, vì chàng mà phải gánh lấy bao điều đau khổ, phiền muộn, bệnh tật. Ta là một con người tội lỗi. Riêng về chuyện Phương Trúc? Phi Hoàn lắc đầu. Tạm thời hãy gác qua một bên. Không nên nghĩ thêm nữa.

Phi Hoàn cùng với Hiếu Phượng bước nhanh ra ngoài, bước vào thang máy.

CHƯƠNG 11

Phi Hoàn bước vào phòng khách của Hiếu Phượng, chàng gần như nhìn thấy ngay Vy San.

Vy San ngồi cuộn tròn trên ghế salon. Nàng đang cắn lấy móng tay. Thực ra trước khi Hiếu Phượng đến gặp và đưa Phi Hoàn về nhà, nàng đã bỏ ra hơn hai tiếng đồng hồ để sửa soạn và trang điểm cho Vy San. Nàng không muốn bạn ở trạng thái quá tiêu tụy gặp lại người cũ. Nhưng mà chỉ để cứu vãn phần nào thôi.

Bây giờ Vy San ngồi đấy, trong chiếc áo ngủ màu trắng của Hiếu Phượng. Chiếc áo đẹp có thêu hoa tím. Có điều thân thể của Vy San hình như không thích hợp, nó rộng thùng thình. Phi Hoàn vừa nhìn qua đã thấy điều đó. Cái thân hình gầy guộc của Vy San như một bộ xương khô. Mái tóc dài đen nhánh ngày nào đã biến mất,, thay vào đấy là một mái tóc ngắn cũn cỡn, chỉ đến ngang tai. Mái tóc khô và rối. Dưới mái tóc là một khuôn mặt thon để lưỡng quyền nhô cao. Khuôn mặt như teo nhỏ lại. Miệng Vy San thế nào thì Hoàn không thấy rõ vì bàn tay của nàng đã che kín. Vy San đang cắn móng tay. Chỉ có đôi mắt là vẫn đen, vẫn to như ngày nào. Cả khuôn mặt chỉ còn đôi mắt.

Đã chuẩn bị sẵn tinh thần, vậy mà Phi Hoàn vẫn không tránh khỏi sự chói với. Chàng không làm sao có thể ngờ được. Không làm sao liên tưởng được cái khuôn mặt của người đàn bà trước mặt với Vy San ngày nào là một Vy San với khuôn

mặt thanh tú, với đôi mày ngài, với ánh mắt tự tin kiêu hãnh, với cái đẹp hài hòa mà mới nhìn vào là người đối diện như bị cuốn hút ngay, một Vy San thông minh, rục rờ, thích nói, thích cười, một Vy San là đối tượng cho bao nhiêu chàng trai cầu lụy, mơ ước. Còn bây giờ người đàn bà trước mặt, nằm co dúm trên ghế, luôn miệng cắn móng tay một cách không bình thường vẫn là Vy San ngày nào đấy ư? Cánh hoa Uất kim hương cao quý đấy ư?

Phi Hoàn ngẩn ra, có một chút khiếp đảm, nhưng xúc động mạnh thì đúng hơn. Chàng gần như xông nhanh đến bên ghế, quỵ người xuống thăm. Phi Hoàn muốn ngắm nghía thật kỹ Vy San. Nhưng vừa lúc Phi Hoàn xông đến, Vy San đã dấu mặt trong áo. Nàng quay người vào trong sọt sùi, nhưng không ngẩng đầu ra.

Phi Hoàn xúc động gọi lớn.

- Vy San!

Cái thân hình trong chiếc áo ngủ hơi rung động nhưng chẳng có tiếng trả lời.

- Vy San!

Phi Hoàn gọi lại lần nữa. Chàng đưa tay ra định nắm lấy tay của Vy San, nhưng lại không dám. Chàng ngại nếu đụng vào, cái ảo ảnh trước mặt sẽ vỡ tan. Hiếu Phụng bước đến, đặt tay lên vai Vy San. Hiếu Phụng gọi:

- Vy San này. Tôi đã mang Phi Hoàn đến đây. Bây giờ đến phiên của San đấy. San hãy nói hết tất cả những gì đã nói tôi nghe, kể lại cho Phi Hoàn biết đi. Không lẽ San không muốn gặp Hoàn? Ban nãy San bảo là nôn nóng muốn gặp anh ấy

lắm mà. Sao bây giờ lại trốn lánh?

Thân hình trong chiếc áo ngủ lại run rẩy. Cuối cùng rồi cũng có giọng nói, một giọng nói yếu đuối như trẻ thơ:

- Em không dám ngẩng đầu lên. Bởi vì em không muốn anh ấy trông thấy em.

Hiếu Phượng chau mày.

- Sao vậy?

- Bởi vì... bởi vì em xấu quá!

Phi Hoàn bàng hoàng, chàng đưa tay ra cẩn thận nâng cằm Vy San lên. Khuôn mặt nàng vừa xấu hổ vừa sợ hãi. Đôi mắt nai to chớp nhanh nhìn chàng. Và ngay khi ấy như có một phép lạ, Phi Hoàn trông thấy cái ánh sáng long lanh trong đó. Đôi mắt vẫn đẹp như ngày nào.

- Anh Phi Hoàn!

Tiếng gọi nàng khê, rồi nước mắt nàng chảy ra. Những giọt nước mắt làm cho đôi mắt đẹp hơn. Vy San! Phi Hoàn đau khổ nhắm mắt. Chàng không dần được lòng nữa ôm chầm lấy người yêu vào lòng. Trong giây phút đó Phi Hoàn chợt nhớ đến hai câu hát cũ:

Suốt ngày anh tưới cây tường vi

để đóa u lan mãi héo mòn.

Vy San nằm trong lòng Hoàn hai tay bầu lẩy chéo áo của người yêu. Nàng như sợ Phi Hoàn lại biến mất. Hai vợ chồng Quán Quân đứng gần đấy nhìn cảnh mà ứa nước mắt. Quán Quân vỗ nhẹ lên vai Phi Hoàn nói:

- Phi Hoàn này, hai người ở đây nói chuyện nhé. Chúng tôi trở về phòng riêng. Bao giờ cần cứ gọi chúng tôi sẽ qua ngay.

Phi Hoàn gật đầu, và vợ chồng Quán Quân rút lui. Bây giờ phòng khách chỉ còn có hai người, Vy San co rúm người trong lòng Phi Hoàn. Nàng như muốn tìm một nơi che chở. Hoàn ôm chặt vợ cũ. Cái thân thể yếu đuối gầy còm làm cho chàng xót xá Vy San ngày cũ bây giờ ở đây, một Vy San khỏe mạnh hồng hào, một kích thước lý tưởng của phụ nữ? Thế còn bây giờ, trước mặt Phi Hoàn là một đồng xương khô Cái bộ xương sần sảng vỡ nát khi va chạm mạnh. Có cái gì nghiền nghiền ở cổ. Một bản án nghiêm khắc vang trong đầu chàng. Cố Phi Hoàn mi là một tay đao phủ. Cố Phi Hoàn mi là tay sát nhân. Mi đã để cho nàng đến nông nỗi này, mi có thấy không?

Cuối cùng rồi Vy San cũng ngẩng nhìn lên. Đôi mắt nàng đầy lệ, nụ cười nàng gượng nở trên môi. Có cái gì đó vừa sung sướng vừa sợ hãi, vừa không tin tưởng.

- Phi Hoàn!

Vy San lên tiếng bàn tay rụt rè của nàng sờ nhẹ lên mặt chàng.

- Anh Phi Hoàn, anh có biết không? Em không còn thù anh, hận anh nữa.

- Không, em đừng nói vậy.

Phi Hoàn vội vã nói. Chàng nhớ lại cái mảnh giấy gửi kèm theo với bản án ly hôn nào.

"Nếu tôi còn sống tôi sẽ không bao giờ nhìn tới cái mặt anh. Còn nếu tôi chết đi sẽ trở thành quỷ dữ để theo báo thù anh."

Một người con gái kiên quyết như vậy làm sao có thể trở thành yếu đuối như thế này? Phi Hoàn cảm thấy thà là Vy San cho chàng mấy tát tai, mắng chửi trăm điều thì chàng còn có thể chịu đựng được hơn là những lời bi thảm như vậy. Phi Hoàn lắc đầu nói.

- Không đừng nói vậy. Đúng ra em phải trách anh, phải căm thù anh vì anh đã hại cuộc đời em, anh đã khiến em khổ, anh đã làm nhiều điều sai trái quá!

Nàng ngồi ngay người lại mắt không chớp nhìn chàng. Vy San nói với giọng xúc động vừa khóc vừa cười:

- Không, không phải. Lỗi tại em cả. Em đã xử trí sai. Anh thấy đó, em hư quá! Em đã hành động một cách hồ đồ. Anh không hề sai trái gì cả, anh đã viết thư cho em, gọi điện thoại liên liên cho em để phân trần mà em nào có đọc đâu. Em đã cắt điện thoại. Em đã đốt thư...

Vy San nghiêng nghiêng đầu như chìm vào một thế giới nào khác.

- Em đã cự tuyệt mọi thứ... Ồ em hư quá phải không anh? Đúng ra em không nên làm như vậy, em dại dột. Vì vậy em đã chịu báo ứng. Em đã phải gánh lấy cái hậu quả mà em đã làm. Nay anh nhìn xem, nhìn xem!

Vy San đột nhiên ngồi ra xa, nàng vén cao tay áo để cho Phi Hoàn thấy trên cườm tay khắng khịu của nàng. Phi Hoàn nhìn mà ngẩn người ra, những vết sẹo cháy đầy rẫy.

- Những cái này là cái gì thế?

Vy San vừa chớp mắt vừa nói:

- Hấn đấy. Hấn đã dí điều thuốc đang cháy dở vào thịt em. Hấn đã làm như vậy nhiều lần. Đáng tội em lắm! Vì em đã đối xử không tốt với anh, em đã phản bội anh.

Vy San kéo tay áo xuống. Rồi nói:

- Đáng tội em lắm. Em đã đốt thư của anh nên mới bị quả báo như vậy.

Phi Hoàn nói như hét.

- Trời ơi! Em đừng nói là em có lỗi với anh, em không có bất cứ một lỗi lầm nào cả. Em nói thế anh sẽ buồn. Vì tội lỗi là do anh gây nên.

Giọng nói lớn của Hoàn làm cho Vy San sợ hãi. Nàng nhìn chàng với đôi mắt mở to. Thân hình co rúm lại như muốn trốn đòn. Nàng run rẩy nói.

- Vâng... vâng... vâng em sẽ không nói nữa. Em không dám nói nữa.

Phi Hoàn thất thần nhìn Vy San. Trời ơi sao nàng lại sợ hãi như vậy? Chỉ một câu nói đã làm nàng run rẩy như vậy thì... Thượng đế ơi, chắc hẳn cuộc đời nàng đã gặp quá nhiều điều khiếp sợ, nàng đã sống trong bể khổ. Phi Hoàn chợt nhớ lại cái hình ảnh của Vy San ngày xưa, một kiện tướng khỏe mạnh xuất sắc trong đội nữ bóng sinh viên, mái tóc dài bay theo gió, mỗi lần nàng tung người lên để đập bóng, tiếng cười nàng giòn tan... Trời sinh nàng ra để làm một bông hoa khỏe mạnh, để có một thân hình hấp dẫn với đôi chân dài. Hình ảnh cũ vẫn còn rõ ràng trước mắt kia mà. Phi Hoàn cảm thấy nhói đau ở tim, một thứ tình cảm nặng nề cơ hồ làm thân thể chàng tan rã. Phi Hoàn không nói được gì, chỉ đưa mắt

thương hại nhìn người vợ cũ.

Vy San thấy Hoàn yên lặng, rụt rè hỏi:

- Anh làm sao thế? Em đã làm anh giận phải không?

Phi Hoàn trở về với thực tại. Chàng cố nén xúc động xuống. Vy San có vẻ sợ hãi, sụt lùi lại đầu kia salon. Hoàn phải đưa tay ra nắm lấy tay nàng.

- Không. Nào lại đây, lại đây em.

Vy San có vẻ ngoan ngoãn. Nàng đến gần Hoàn. Chàng nhỏ nhẹ nói.

- Vy San. Em đã trở về đây thì em hãy quên hết những nỗi khổ đau mà em đã gánh lấy ở nước ngoài. Ở đây có anh, mai anh sẽ đưa em đi khám bệnh.

Vy San sợ hãi hét.

- Không... không! Đừng, đừng, anh Phi Hoàn. Em sợ lắm, em không đi khám bệnh đâu. Em đã khỏe rồi. Vừa trông thấy anh là bao nhiêu bệnh đều biến mất. Em van anh, anh đừng bắt em phải đi khám bác sĩ...

Vy San vật vã nói. Nước mắt đã tràn chảy xuống má.

- Anh Hoàn, anh biết không, hiện nay em không cần cái gì hết. Em chỉ cần có anh. Em cần có anh từ lâu rồi. Sự thật là vậy chứ em không có điên. Người ta bảo em điên chỉ vì lúc nào em cũng nghĩ đến anh, nhớ anh. Ồ, anh Phi Hoàn, anh nghĩ xem có phải không? Khi ta nhớ một người nào, nhớ quá, nhớ quá, thì ta như điên điên vậy, chứ thật ra em không có bệnh. Anh tin điều em nói không?

Phi Hoàn bậm môi nói.

- Tin chớ. Thôi được rồi Vy San, em không có gì phải sợ. Anh sẽ không đưa em đi khám bệnh đâu.

- Cám ơn anh, cám ơn anh nhiều lắm!

Vy San sung sướng nói, nước mắt lại chảy dài. Nàng nhìn Phi Hoàn với đôi mắt thâm phục.

- Em có vẻ ngu ngơ lắm phải không? Trông thấy anh là em không cầm được nước mắt, mặc dù em đã hứa với lòng là bao giờ thấy anh là em phải cười. Em không khóc, nhưng mà anh Phi Hoàn, anh có còn nhớ không? Lúc chúng ta còn đi học anh đã viết rất nhiều thơ cho em. Anh bày ra thật nhiều kiểu cách để gây bất ngờ cho em. Em nhớ có một lần trong dịp lễ sinh nhật của em, anh đã tặng cho em một chiếc bánh sinh nhật, trên mặt bánh kem là hình ảnh của những đóa uất kim hương. Em cắt bánh lại phát hiện ở giữa ruột bánh là một chiếc hộp nhỏ. Trong chiếc hộp này là có một tấm danh thiếp. Anh có còn nhớ không? Trên tấm danh thiếp đó anh đã viết mấy câu như sau: "Mong rằng trong từng phút, từng giây, từng ngày, từng năm tháng, anh chỉ thấy nụ cười của em - nụ cười hạnh phúc. " Ồ, anh Phi Hoàn, vậy là em không có quyền khóc. Từ nay em sẽ không khóc nữa.

Vy San buông tiếng cười. Tiếng cười của nàng khiến Hoàn phải xót xa muốn rơi nước mắt.

- Đấy anh thấy đấy. Từ đây về sau em sẽ chỉ cười với anh thôi.

Phi Hoàn ngồi yên lắng nghe. Cái cảm giác bồi hồi làm trái tim chàng như tê cứng, những chuyện cũ đã được Vy San

khơi dậy, những tháng ngày cuồng nhiệt, muốn phát điên lên vì tình yêu, những ngày tháng không mệt mỏi, Vy San, cô nữ sinh viên hoa khôi của ban ngoại ngữ! Mục tiêu của hàng trăm đối thủ của chàng! Những ngày tháng đó Phi Hoàn đã làm thơ, đã hát, đã kéo đàn, đã viết thư tình, tìm đủ mọi cách để chinh phục trái tim nàng. Lúc đó sao mơ mộng quá! Chỉ biết có tình yêu. Có thể thức suốt đêm cho một cuộc tình. Vậy mà ngày tháng đã trôi qua Mọi thứ đã đi vào dĩ vãng.

Vy San tiếp tục nói, tiếp tục kể lể. Đôi má của nàng bắt đầu ửng hồng vì sung sướng.

- Anh còn nhớ không hở anh? Em thì nhớ rất rõ cái lần đầu tiên anh hôn em ở vườn trường dưới gốc cây đa già đấy. Em đã cuống quýt mím môi lại ngượng chín người, kết quả là anh không hôn được em. Anh ôm em trong vòng tay kề tai em khẽ nói: "Thật anh không ngờ em chưa biết hôn là gì, sao em lại thánh thiện như vậy?" Sau đó anh bắt đầu dạy em. Em mắc cỡ quá. Em chạy trốn. Anh còn nhớ không anh? Hắn anh phải như em. Nhớ chứ anh Phi Hoàn.

Vy San trù mến nhìn Hoàn, tiếp:

- Đó là lần đầu tiên em được con trai hôn. Anh nhớ chứ?

Làm sao anh có thể quên được? Làm sao quên hở em? Đứa con gái thánh thiện kia đã mím chặt môi, thân hình lại cứng như khúc gỗ. Ồ! Vy San! Phi Hoàn cúi xuống nhìn người đàn bà có mái tóc ngắn và rối, có đôi lông quày nhô cao. Có khuôn mặt tiêu tụy hốc hác, Vy San, Vy San của anh đây ư? Vy San không còn cái đẹp ngày cũ, không còn tuổi xuân, không còn cái rực rỡ hào hoa, một Vy San xanh xao gầy yếu, nhưng vẫn không quên một tí nào về chuyện ngày xưa. Vậy trong thời gian nàng nằm trong viện tâm thần, Vy San đã

sống bằng cái gì? Đương nhiên là phải sống bằng hồi tưởng, bằng ký ức. Tội nghiệp Vy San. Tội nghiệp đứa em bé bóng của tôi.

Tối hôm ấy, Vy San đã nói như trả bài, kể lể lại niềm vui nỗi nhớ, những ngày tháng mộng mơ hạnh phúc. Nàng nói xong lại cười. Cười xong lại khóc. Khóc rồi xin lỗi. Cứ thế tiếp tục. Mặc cho thời gian trôi qua, Vy San nói càng nhiều càng có vẻ tỉnh ra. Vy San nói một cách thư thả không còn sợ hãi, không còn e ấp. Nàng đã dám chủ động đụng đến người chàng, nắm lấy tay chàng, đã dám đặt nụ hôn khô héo lên cườm tay chàng. Cơ thể héo hắt của Vy San, như được tiêm những liều thuốc bổ, được tiếp huyết thanh. Từng tế bào trong cơ thể nàng bắt đầu sống dậy. Phi Hoàn ngồi đấy chỉ lắng nghe, chỉ im lặng cảm thông chưa xót san sẻ. Bàn tay chàng đặt lên tay nàng như tiếp sức, như để chứng thực. Bởi vì có lúc đang nói chợt nhiên Vy San ngừng lại nhìn chằm chằm vào mắt chàng lo lắng.

- Anh Phi Hoàn, có thật là anh đấy không? Anh đang ở cạnh em đây chứ?

- Đương nhiên là anh. Anh ở đây với em cơ mà.

Phi Hoàn vội vã nói, nhưng Vy San lại lắc đầu.

- Đúng là anh rồi. Nhưng mà em đã lầm lỗi với anh. Thế anh có hận em không? Có buồn em không?

- Anh không bao giờ giận hay hận em cả, vì em hoàn toàn vô tội.

Vy San sung sướng chấp đôi tay lại, mắt nhắm nghiền, nàng như cầu nguyện. Sau đó lại mở vội mắt ra như xem Phi Hoàn

có biến mất đi không, và như thế nàng kể lể than trách khóc cười hồi tưởng... Cuối cùng Vy San có vẻ mệt mỏi, nàng tựa đầu vào tay chàng ngủ thiếp đi. Phi Hoàn không dám cử động. Chàng sợ làm Vy San giật mình. Trong lúc họ tâm sự với nhau, chuông điện thoại mấy lần reo nhưng đều được vợ chồng của Quán Quân ở phía trong tiếp thay. Sau đó có lẽ vì sợ tiếng chuông điện thoại làm quấy rầy hai người, nên Hiếu Phụng đã rút giấy ở ngoài phòng khách.

Phi Hoàn đợi mãi cho đến lúc Vy San ngủ thật say, chàng mới đặt nàng xuống ghế để nàng nằm ngay ngắn, rồi mới đứng lên. Bây giờ chàng mới cảm thấy cả người mệt mỏi. Nhưng cái mệt mỏi đó cũng chưa thấm vào đâu so với nỗi đau của quả tim. Vy San thật đáng thương. Chàng đứng ngắm nàng thật lâu, phát hiện nơi đuôi mắt của Vy San đã có nếp nhăn, đôi mày thỉnh thoảng nhíu lại, chứng tỏ Vy San ngủ mà vẫn không yên giấc. Tội nghiệp thân hình gầy guộc xanh xao quá! Vy San giống như một đóa uất kim hương đang tàn tạ. Lòng Phi Hoàn chợt nhói đau. Vy San! Đóa uất kim hương đã vì ai nở, vì ai tàn? Nhìn cái dáng co ro của Vy San, Hoàn chợt hiểu: có lẽ nàng đang lạnh. Hoàn lặng lẽ đi về phía phòng của vợ chồng Quán Quân gõ cửa. Hiếu Phụng ra mở cửa với một chút lo lắng.

- Có chuyện gì thế?

Phi Hoàn nói khẽ:

- Không có gì cả. Cô ấy ngủ rồi. Phụng có dư tấm chăn nào không?

- Có.

Hiếu Phụng đi vào trong và mang một chiếc chăn ra. Phi

Hoàn cẩn thận đắp chăn cho Vy San. Nàng động dậy một chút, miệng lải nhải.

- Em sẽ cười mà. Từ đây em vì anh mà cười thôi.

Phi Hoàn cẩn nhẹ môi, chàng kéo cao chăn lên đến tận vai Vy San, rồi mới đứng dậy. Lúc bấy giờ chàng mới phát hiện là vợ chồng Quán Quân đã có mặt ở gần đấy, họ đang nhìn chàng với ánh mắt suy nghĩ. Hiếu Phượng ngoắc chàng rồi bước đến cửa sổ ở góc phòng. Phi Hoàn hiểu ý đi theo. Quán Quân là người nôn nóng nhất.

- Bây giờ anh tính làm sao đây?

Phi Hoàn liếc nhanh về phía Vy San đang ngủ say, nói.

- Cần phải trị cho lành bệnh của Vy San trước tiên.

Hiếu Phượng có vẻ thắc mắc.

- Anh định trị bằng cách nào? Anh cần lưu ý một điều là trên phương diện thể xác cô ấy chỉ bị suy nhược, nhưng bệnh thật của cô ấy là ở nội tâm. Theo tôi, thì anh Phi Hoàn ạ, chuyện cô ấy chết hay sống hiện tùy thuộc ở anh thôi.

- Hiếu Phượng. Cô nghĩ là tôi có thể nhẫn tâm bỏ mặc cô ấy ư? Tôi đã nói rồi, bằng mọi cách phải trị cho lành bệnh của Vy San.

Hiếu Phượng hạ thấp giọng.

- Nhưng mà anh Phi Hoàn. Nãy giờ anh có biết ai gọi điện thoại đến không? Phương Trúc đấy. Cô ấy có vẻ lo lắng. Cô ấy nói là anh có hẹn tối nay sẽ gặp mặt. Vậy mà khi Phương Trúc đến nhà anh lại thấy cửa đóng. Nhấn chuông cũng không ai mở, điện thoại cũng không người tiếp. Vì vậy

Phương Trúc đã điện thoại đến đây hỏi tôi có biết anh đi đâu không? Sao không báo trước cho cô ấy?

Ồ! Phương Trúc! Phi Hoàn lại thấy lòng nhói đau, cuộc đời sao trở trêu như vậy? Tạo hóa như đùa cợt, biết nói sao đây? Phi Hoàn quay lưng lại và nhìn ra ngoài cửa sổ, vì chàng không dám nhìn Hiếu Phụng. Chàng hỏi khẽ:

- Rồi Phụng trả lời cô ấy thế nào?

- Tôi phải nói dối. Tôi nói là anh cùng với Quán Quân đi phố. Đi đâu thì tôi cũng không biết. Thế là cứ cách nửa tiếng đồng hồ cô ấy lại điện thoại đến hỏi xem anh về chưa. Tôi nghĩ là anh cần phải gọi đây nói cho cô ấy.

Phi Hoàn nhìn đồng hồ rồi thoái thác.

- Ngay bây giờ ư? Sắp một giờ khuya rồi. Có lẽ giờ này Phương Trúc đã ngủ.

Hiếu Phụng trừng mắt nhìn Phi Hoàn.

- Anh đừng có nói như vậy, tôi biết chắc là anh cũng hiểu cô ấy sẽ không bao giờ đi ngủ được.

Phi Hoàn tựa trán vào khung kính. Đầu nhức quá! Phương Trúc, người con gái mà chỉ còn một tuần nữa chàng sẽ cưới. Một đám cưới không đơn giản có được, phải đấu tranh gay go, phải đập đổ bao nhiêu thành kiến mới có được. Vậy mà. Phương Trúc! Trong đầu chàng bỗng hiện ra khuôn mặt của Phương Trúc, một khuôn mặt thanh tú tràn đầy tuổi xuân, như đóa hoa vừa hé nhụy. Đôi mắt to, hàm răng trắng. Khuôn mặt của thơ ca, hội họa. Rồi chàng lại nghĩ đến Vy San đang nằm trên salon, yếu đuối, gầy gò, bệnh hoạn. Tuổi xuân và sắc đẹp đã phai tàn, bởi vì mười năm trước đây Vy San đã

đem cái sắc đẹp và tuổi xuân đó trao tặng cho một người. Gã đàn ông kia trong một phút sơ sót đã làm tan nát niềm tin để tạo ra một Vy San tàn tạ như ngày nay. Chàng quay phắt người lại, mở to mắt nhìn người đàn bà đang nằm trên ghế. Quán Quân hỏi:

- Anh đang nghĩ gì đấy?
- Quán Quân, cậu có thể cho mình một ly rượu không?

Hiếu Phụng cản ngăn.

- Anh không có quyền uống rượu trong giờ phút này. Anh không được quyền say. Vì đây là giờ phút anh cần phải giữ cho đầu óc tỉnh táo để giải quyết sự việc.
- Tôi rất tỉnh táo. Nhưng tôi đang cần một ly rượu.

Quán Quân nói:

- Thôi, cứ cho anh ấy một ly đi. Vì nếu tôi là anh ấy, trong lúc này, tôi phải cần cả một chai Napoléon lận.

Đổ đầy hai cốc rượu, hai người đàn ông đứng bên cửa sổ, vừa uống vừa suy nghĩ. Tiếng chuông điện thoại lại reo vang. Hiếu Phụng vội vã chạy vào phòng ngủ tiếp máy. Còn lại Quán Quân nói với Phi Hoàn.

- Phi Hoàn. Cậu biết không. Hiếu Phụng dù sao cũng là đàn bà. Cô ấy rất rành tâm lý phụ nữ. Và lại chuyện của cậu đã ấn định, thiệp mời đã phát. Bây giờ đùng chuyện, không biết hậu quả sẽ ra sao? Phương Trúc là con nhà lành, gia đình nề nếp, có giáo dục, Phương Trúc lại nhạy bén, dễ xúc động, làm gì cậu cũng phải tính cho kỹ. Nếu bây giờ cậu bỏ rơi Vy San mà chọn Phương Trúc thì tôi có thể thông cảm và hiểu được.

Nhưng nếu ngược lại thì... Tóm lại ở đây chúng ta chẳng ai ngờ được là Vy San lại có thể xuất hiện trong cái giây phút quan trọng như thế này.

Phi Hoàn chăm chú nhìn Quán Quân, chàng gật gù cảm kích. Hiểu Phương chợt xuất hiện ở trước cửa phòng ngủ ngoắc Phi Hoàn. Phi Hoàn chợt thấy lòng như chùng xuống. Điện thoại của Phương Trúc. Biết nói làm sao đây? Phi Hoàn chậm rãi đi vào phòng riêng của Quán Quân. Đúng như chàng nghĩ, Hiểu Phương chỉ máy điện thoại nói nhanh:

- Anh hãy tiếp tục đi. Muốn nói thế nào là chuyện của anh. Tôi mới cho cô ấy biết là anh và Quán Quân vừa mới về đến nhà. Tôi chưa nói cho cô ấy biết là tại anh đi đâu.

Phi Hoàn chau mày, đầu lại nhức như búa bổ, chàng uống cạn ly rượu, rồi đưa cho Hiểu Phương nói:

- Cho tôi thêm một ly nữa đi.

Hiểu Phương trừng mắt nhìn Phi Hoàn nhưng vẫn đi lấy rượu cho chàng. Phi Hoàn bước đến cầm ống nghe lên.

- Phương Trúc đấy ư? Xin lỗi đã để cho em lo lắng.

Giọng của Phương Trúc dịu dàng và tràn ngập lo lắng khiến Hoàn cảm thấy lòng nhói đau hơn.

- Anh làm sao thế? Nghe Phương Bình nói nó đã chọc giận anh nên anh đã bỏ về phải không? Anh cũng kỳ, giận nó làm gì? Em đã nói xong việc em sẽ đến với anh cơ mà.

Phi Hoàn cảm thấy ngượng ngùng làm sao, chỉ nói:

- Đúng vậy. Tại anh quên.

Phương Trúc ngõ ngang, yên lặng một chút, nàng hỏi:

- Quên à? Anh khỏe không? Phi Hoàn? Hôm nay anh làm sao thế? Có gì anh phải nói thật cho em biết nhé.

Phương Trúc nhay bèn thật, nàng thông minh, lúc nào cũng như thấy tận cùng suy nghĩ của chàng. Phi Hoàn nói:

- Ờ... Ờ... cũng có một số chuyện mới xảy ra. Nhưng mà để mai đi, anh gặp em sẽ cho em biết.

Bên kia đầu dây yên lặng. Phi Hoàn chợt thấy lo lắng.

- Phương Trúc.

- Em muốn là anh kể lại cho em ngay bây giờ.

- Không được. Giờ này khuya quá rồi! Em đi ngủ đi mai anh sẽ gặp em mà. Anh sẽ không dấu em điều gì đâu.

Phi Hoàn vội vã gác máy, buông người ngồi xuống rã rời. Phượng bước vào với một ly rượu khác. Phi Hoàn đỡ lấy ly rượu. Tiếng chuông điện thoại lại reo vang. Phi Hoàn lại thờ dãi định không tiếp máy, nhưng Hiểu Phượng đã bước tới giờ lấy ống nghe dúi vào tay của Hoàn nói:

- Anh hôm nay làm sao kỳ vậy? Nếu anh không tiếp máy thì anh có biết là cô ấy sẽ gọi mãi không?

Phi Hoàn bất đắc dĩ phải nâng ống nghe lên. Bên kia đầu dây, giọng của Phương Trúc.

- Anh Phi Hoàn, anh đấy ư?

- Vâng anh đây.

Giọng của Phương Trúc có vẻ không tự nhiên.

- Anh khoan hãy gác máy. Em chỉ muốn hỏi anh một câu. Anh hãy nói thật cho em biết. Chuyện gì đã xảy ra với anh? Bệnh? Tai nạn? Hay cái gì khác?

- Không... Em đừng đoán mò, không có chuyện gì cả.

Phương Trúc nói sau tiếng thở dài. Kế đó là tiếng cười.

- Vậy thì tốt. Như vậy đối với em không có chuyện gì lo lắng nữa. Vậy thì chúc anh ngủ ngon.

Phương Trúc gác máy. Phi Hoàn trừng trừng nhìn chiếc máy điện thoại. Chàng ngẩn ra thật lâu mới đặt ống nghe xuống và vội vàng nốc cạn ly rượu thứ hai.

CHƯƠNG 12

Tối hôm ấy Phương Trúc không ngủ được. Nàng cứ mãi nằm mơ Những giấc mơ thật kỳ lạ, thật căng thẳng. Đột nhiên nàng thấy cùng Phi Hoàn đi vào sa mạc. Gió cát mịt mù. Bốn phía xa lạ không nhận định được phương hướng. Nhưng vừa quay qua thì Phi Hoàn lại biến mất. Phương Trúc đã gào to, đã gọi tên Phi Hoàn, nhưng vẫn không thấy chàng đâu. Trong cơn vật vã, Phương Trúc tỉnh giấc. Mồ hôi vã như tắm.

Rồi nàng tiếp tục dỗ giấc ngủ... Trong cơn mơ màng, Phương Trúc lại thấy mình đến nhà thờ. Hôn lễ nàng với Phi Hoàn đang cử hành. Phương Trúc vẫn mặc chiếc áo cưới màu trắng có điểm những cánh hoa hồng nhỏ màu đỏ, chiếc áo mà Phương Trúc mỗi lần mặc thử đều được Hoàn ca ngợi. Nàng đã biến thành tiên nữ. Vị linh mục đứng trước mặt hỏi đôi vợ chồng trẻ, rồi hỏi cả những người đứng quanh, xem có ai phản đối cuộc hôn nhân này không? Phương Trúc căng thẳng chờ đợi. Chung quanh yên lặng. Nàng khẽ liếc sang hai bên. Đột nhiên Phương Trúc thấy mọi người biến mất. Cả giảng đường trống vắng. Chỉ còn lại một mình nàng. Phi Hoàn cũng biến đâu mất tiêu. Phương Trúc ngồi giữa những hàng ghế lạnh lùng. Không có đèn, không có lễ. Không có một ai. Phương Trúc giật mình lại tỉnh giấc.

Lại vật vã, lăn qua lộn lại. Rồi thiếp tiếp... Bây giờ Phương Trúc lại thấy mình cùng Phi Hoàn đi vào một khu rừng già nguyên thủy. Hình như ở Ấn Độ, ở Phi Châu hay là ở lưu vực sông Amazone nào đó bên Nam Mỹ. Tóm lại đây là một khu

rừng thật lớn, với dây leo chằng chịt, với những cây cổ thụ to, ngập đầy bóng đen, đầy đe dọa sợ hãi. Chỉ có hai người lẻ loi trong cái căng thẳng đe dọa. Đột nhiên một con cạp to lớn xuất hiện. Vậy mà không hiểu sao Phi Hoàn lại không rút súng ra. Phương Trúc sợ quá thụt lùi. Nhưng bỗng nhiên, Phi Hoàn lại rừng mình biến thành cạp luôn. Chàng không những không bênh vực nàng, mà lại còn nhe răng ra hăm dọa. Phương Trúc sợ quá lại thức dậy.

Nàng nhìn ra khung cửa sổ. Trời đã sáng. Phương Trúc ngồi dậy. Không thể tiếp tục ngủ được. Những cơn ác mộng khiến Phương Trúc mệt mỏi và bất an. Tối qua Phi Hoàn bỏ đi không về. Rồi giọng nói khác thường qua giây nói. Mọi thứ tạo cho Phương Trúc một linh cảm không hay. Phương Trúc ngồi trên giường, bó gối nhìn ra cửa sổ. Cái màn sương sớm mờ nhạt. Cái nắng mai dịu dàng kia không hiểu sao lại khiến Phương Trúc liên tưởng đến một quyển tiểu thuyết đã đọc, quyển "Cuộc tình qua đi". Trong đó nhân vật nữ chính trước khi lên xe hoa về nhà chồng cũng đã nằm mơ, một ác mộng khủng khiếp. Nàng mơ thấy chiếc áo cưới của mình đã bị ai xé rách làm đôi ném dưới đất...

Phương Trúc rừng mình. Vội nhảy xuống giường. Mặc dù chưa nằm mơ thấy áo cưới bị xé, nhưng Phương Trúc vẫn không yên tâm. Nàng chạy đến mở tủ. Chiếc áo đẹp vẫn còn đó, nguyên vẹn, bóng bảy, thẳng nếp. Phương Trúc cảm thấy mình thật buồn cười.

- Đây, đúng là một niềm lo âu trước ngày cưới!

Nàng bỏ đi vào trong rửa mặt.

Tại bữa điểm tâm hôm ấy, bà Minh Hà chăm chú nhìn con gái nói:

- Con hôm nay làm sao thế? Tối qua không ngủ được phải không?

Phương Trúc gượng nói.

- Ngủ cũng được, con khỏe mà.

ông Túy Sơn nhìn Phương Trúc, rồi quay sang bà Minh Hà. Ông ta nói sau tiếng thở dài.

- Chỉ còn có sáu ngày nữa thôi. Tôi thấy sinh con trai lợi hơn con gái nhiều. Con gái mình có thương, có cưng chiều đến mấy thì cuối cùng rồi cũng về với người ta thôi.

Bà Minh Hà vừa cười vừa nói.

- Thôi mà ông. Nếu ông có con gái, mà ế đến độ không ai thèm rước thì càng nhứt đầu hơn. Hai đứa con gái nhà ta, đứa nào cũng có chủ cả rồi. Tôi thấy ông tốt nhất dành cái lo kia cho cậu con trai của ông đấy. Không đơn giản đâu.

Phương Hùng chen vào.

- Con thì không dám làm phiền hà cha mẹ đâu. Sớm muộn gì rồi con cũng sẽ mang một con dâu về cho cha mẹ. Có điều bây giờ thì chưa thể được. Vì con gái của cha mẹ người nào cũng sáng giá quá. Thành thử khi ra ngoài, so sánh, con thấy cô nào cũng kém mấy cô em con. Thôi thì để bao giờ ba mẹ tổng họ đi cả, lúc đó con mới tính.

Phương Bình từ phía sau bước ra. Như á Thi, nàng đang chuẩn bị đầy đủ cho vai trò phù dâu của mình. á Thi sẽ là phù rể, còn Phương Hùng được cắt cử ở vai tổng điều hành. Phương Bình vừa ra đến phòng ăn đã nói:

- Chị Trúc ơi, em thấy là chiếc áo phù dâu của em hơi ngắn đấy, chị thấy em có cần đem đi sửa một chút không?

Bà Minh Hà nhìn con gái cười.

- Ồ, Phương Bình. Lúc cử hành lễ cưới, ai ai người ta cũng lo ngắmm cô dâu, chứ có ai ngắmm con dâu mà sợ dài hay ngắn?

Phương Hùng chen vào.

- Vả lại em đã là hoa có chủ rồi. Mặc đẹp quá lôi cuốn người khác, không sợ có người ghen sao?

Phương Bình cười to.

- Ồ, anh lầm rồi đấy. Em đang muốn nhiều người chú ý đây.

- Tại sao vậy?

Phương Bình cười.

- Vì càng nhiều bạn trai càng tốt. Phải có nhiều bạn trai để cái ông á Thi này thấy mình quan trọng mới không dám khinh thường mình. Chớ bằng không ông không biết tưởng bỏ là mình sinh ra chỉ để làm vợ Ông.

Rồi Phương Bình thở dài.

- Mới quen có một người là lấy chồng ngay thật chẳng hề hộp căng thẳng chút nào cả.

Phương Trúc cười nói.

- Em định ám chỉ chị phải không?

Phương Bình choàng tay ôm chị nói.

- Ai dám làm chuyện đó. Em cũng không muốn chị lấy chồng chút nào. Chị đi rồi buồn lắm. Nhưng mà bây giờ, chị phụ em một chút nào. Cài nút dùm cho em đi. Mấy ông thiết kế mẫu quần áo thật lắm chuyện, hết bày kiểu này đến kiểu khác. Nút cài đằng trước phải gọn hơn không. Bày đặt cài cả sau lưng. Làm như tay người nào cũng là tay vượn vậy.

Phương Bình ngồi xuống cạnh Trúc, quay lưng lại nhờ chị cài hộ nút áo sau lưng. Nàng lấy một miếng bánh mì nướng, phết bơ, vừa ăn vừa nói chuyện. Vợ chồng ông Túy Sơn nhìn ba đứa con. Ông chợt cảm thấy, cái thời gian đoàn tụ đông đủ thế này không còn bao lâu nữa. Con cái, lúc nào cũng vậy. Lúc nhỏ thì đeo cứng bên cha mẹ. Lớn khôn, đủ lông đủ cánh là bay đi nơi khác. Ông chợt nhớ đến bài thơ Đường "Lượng Thường Song Yến" (Đôi chim yến trên xà nhà) của Bạch Cư Dị:

Nhất đán vũ dực thành

Dẫn thượng đình thụ chi

Cử xí bất hồi cố

Tùy phong tứ tán phi

Tạm dịch

Lông đã mọc đầy đủ?

Nhảy lên cành vườn cao

Tung cánh không quay lại

Mặc tình gió đưa ra

ông buồn buồn. Đời là thế, xưa đến nay đều thế. Và quy luật

thì phải chấp nhận thôi.

Phương Bình đang ngồi ăn, chợt như nghĩ đến điều gì quay qua chị:

- Chị Phương Trúc. Có phải hôm qua anh Phi Hoàn giận em không? Em chỉ bảo anh ấy là đừng có đến đây chờ chị. Đó là em nói chơi thôi, chứ đâu có ác ý gì? Nhưng mà, cái ông anh rể này nghĩ cũng lạ. Vắng mặt có một chút là nhớ, là kiếm. Không hiểu sao lại nôn nóng như vậy? Chỉ còn có mấy ngày nữa thôi là chị đã sang đây ở luôn rồi chứ đâu có mãi nơi này đâu?

Phương Bình vừa dứt lời đã nghe tiếng chuông cửa reo vang. Phương Hùng nhìn vào đồng hồ. Tám giờ rưỡi sáng. Chàng đứng dậy ra mở cửa, nhưng cũng không quên hỏi đồ.

- Mấy người đoán xem ai này. Phi Hoàn hay á Thi?

Phương Bình đoán.

- Anh Phi Hoàn!

Còn Phương Trúc nói.

- Là á Thi!

Rồi hai chị em nhìn nhau, cùng cười. Chỉ vì cả hai cùng biết một điều là: lời nói và ước muốn thầm kín không bao giờ đi đôi nhau. Nói là một chuyện, nhưng sự mong mỏi là một chuyện khác.

Cửa xịch mở. Phi Hoàn! Phương Bình nhướn mày với Phương Trúc như hãnh diện với cái đoán đúng của mình, nhưng trong lòng lại thất vọng. Phương Bình nghĩ, người ta đã cưới vợ những ba lần. Tâm hồn, tình cảm đương nhiên

phải chai đá hơn vậy mà vẫn nhiệt tình, sẵn đón. Nửa khuya điện thoại. Sáng sớm là mò đến để gặp gỡ. Còn á Thi, chưa có gì mà tình cảm đã nhọt nhọt, không một chút ga lăng, yêu quý. Được rồi, bao giờ Thi đến sẽ biết. Ta không bỏ qua chuyện này đâu.

Phi Hoàn bước vào cửa, sắc mặt không tươi, đôi mắt thâm quầng. Chàng có vẻ có thật nhiều tâm sự. Chưa kịp nói lời chào hỏi xã giao, Phi Hoàn đã đi thẳng vấn đề ngay.

- Phương Trúc, anh đến đón em đây. Ta ra ngoài anh có chuyện muốn nói với em.

Phương Bình tròn mắt.

- Lạ thế, đến mãi bây giờ mà mấy người nói vẫn chưa hết chuyện à?

Bà Minh Hà nhìn sắc mặt của Phi Hoàn, bà cũng thấy lo lắng.

- Sao thế? Hình như suốt đêm qua con cũng không ngủ?

Phi Hoàn vội né tránh.

- Dạ cũng không có gì. Chỉ tại nhức đầu quá không ngủ được.

ông Túy Sơn nhắc chừng.

- Phải cẩn thận và lưu ý sức khỏe. Mấy hôm rày có dịch cảm cúm. Có bận rộn thế nào cũng phải uống thuốc ngừa, bằng không... lễ cưới cũng sắp đến nơi.

- Vâng con biết.

Bà Minh Hà dặn dò thêm.

- Có đi đâu thì đi, nhưng nhớ phải về sớm. Phương Trúc, cái

bó hoa cầm tay, con muốn đặt hàng ở đâu? Ở Lan Viên nhé? Nếu con không có ý kiến gì, thì mẹ giúp con chuyện đó cho. Ở đây toàn là hoa tươi cả. Con muốn thứ gì. Hoa hồng? Hay là đủ thứ?

Phương Trúc quay qua hỏi ý kiến Phi Hoàn.

- Anh thấy sao?

- Tùy ý em.

Phi Hoàn nói mà lòng rối rắm. Phương Trúc đã thấy được cái gì khác thường. Sao vậy? Hoàn có tâm sự gì đây? Nàng thấy lòng như chùng hẫ xuống. Cái mất tích tối qua của Hoàn. Những con ác mộng. Giọng nói như lạc hẫ của Hoàn qua máy nói đêm qua... Phương Trúc vội quay sang nói với mẹ.

- Thôi mẹ chọn giùm con toàn hoa hồng đi. Như vậy nó mới phù hợp với khăn phủ đầu. à! mà ra ngoài, con sẽ về ngay. Mọi người yên tâm.

Ra khỏi cao ốc, nàng bước lên xe Phi Hoàn. Không khí giữa hai người như có gì bất thường. Xe bắt đầu lăn bánh, Phương Trúc mới hỏi.

- Anh nói đi. Chuyện gì vậy?

Phi Hoàn gật mình.

- Em muốn hỏi gì chứ?

Phương Trúc nhìn thẳng vào mắt Hoàn.

- Thì ban nãy anh bảo là có chuyện muốn nói với em. Anh nói đi, hôm qua, chuyện gì đã xảy ra. Hình như suốt đêm qua anh lại không ngủ, đúng không? Nhìn vào mắt anh, đôi mắt thâm

quăng kia đã cho em biết. Ngoài ra, anh còn uống rượu. Anh đã hứa với em là không uống rượu nữa kia mà?

Phuong Trúc đặt tay lên đùi Hoàn thở ra.

- Nhưng mà, dù có chuyện gì xảy ra thì em cũng hứa là em sẽ không phiền trách anh đâu.

Phi Hoàn liếc nhanh sang Phuong Trúc, lòng nhói đau. Người con gái có đôi mắt hồ thu, có một tâm hồn nhạy cảm, nhưng khoan dung. Nàng sắp là của ta, của ta... ta không thể sống thiếu được nàng. Tình cảm như réo gọi trong lòng. Phi Hoàn cắn nhẹ môi, cố dằn không nói. Chàng muốn đưa nàng về nhà riêng rồi tính sau.

Bước vào phòng khách, khép cửa lại. Phi Hoàn vội ôm Phuong Trúc vào lòng. Chàng xiết chặt, chàng hôn lên môi, lên mắt nàng. Những nụ hôn nồng nàn, say đắm cuồng nhiệt như chưa bao giờ được hôn. Hôn để không thôi mất. Sau đó Phi Hoàn lại ngẩng lên nhìn như say như dại người yêu, mi, mắt, vàng trán, đôi má hồng, chiếc miệng xinh xắn. Trời ơi, ta không thể sống xa nàng. Ta không thể mất nàng. Nếu không có Phuong Trúc, ta sẽ sống ra sao đây? Không phải Hoàn chỉ cần cái tuổi trẻ thanh xuân của Phuong Trúc mà chàng còn cần cái ý thơ của con người này. Đẹp quá! Phuong Trúc đẹp quá! Chưa bao giờ Phi Hoàn lại thấy Phuong Trúc đẹp như vậy.

Phuong Trúc ngạc nhiên nhìn Hoàn. Những nụ hôn, cái thái độ cuồng nhiệt đến lạ lùng, cái nhìn say đắm kia. Đã có chuyện gì xảy ra Tại sao Hoàn hành động như vậy? Không phải là Hoàn chưa hề hành động như thế nhưng mà những lúc kia đâu có xảy ra một cách lạ lùng thế này, nhất là sau một đêm "mất tích". Phải có một cái gì đó, nhất là cái cử chỉ

của Hoàn trong lúc này, vừa nhiệt tình nhưng lại vừa đau khổ. Hay là chàng vừa khám phá ra điều gì? Chẳng hạn như biết mình mắc phải chứng nan y không chạy chữa được? Hôn người yêu lần cuối để vĩnh biệt, để ra đi mãi mãi? Phương Trúc rùng mình. Có một linh cảm xấu vừa thoáng qua trong óc. Phương Trúc lên tiếng.

- Anh Phi Hoàn. Anh làm sao thế, anh hãy nói đi, kể lại cho em nghe đi. Chuyện gì?

Phương Trúc chợt nhớ đến quyển tiểu thuyết mới đọc không bao lâu. "Câu chuyện tình yêu" trong đó mô tả, nhân vật nữ chính bị bệnh ung thư. Không. Ta khỏe mạnh cơ mà? Vậy là phải là anh ấy. Phương Trúc thấy trái tim lạnh buốt.

- Phi Hoàn. Anh nói nhanh đi. Có chuyện gì không hay. Tình huống có xấu thế nào anh cũng nên nói cho em biết. Phải không? Em biết là anh đã gặp cái gì đó không vui lắm, phải không? Anh hãy nói cho em nghe đi! Nói đi!

Phi Hoàn đưa Phương Trúc đến ghế salon ngồi xuống. Chàng quỳ trước mặt nàng, rồi ngẩng lên nhìn nàng.

- Phương Trúc, em có biết là anh yêu em vô cùng, em biết không?

Phương Trúc nói.

- Vâng. Cái hôm mà anh lang thang trên hè phố suốt đêm dài, rồi sáng sớm anh đến đập cửa nhà em. Cha không đồng ý chuyện hôn nhân của đôi ta, anh đã nói, anh bảo là, nếu mất em, không có em, anh thà chết còn sung sướng hơn.

Phương Trúc thở dài, nhìn thẳng vào mắt Hoàn.

- Anh Hoàn, anh biết không, nghe anh nói như vậy, em chợt nghĩ ra là em yêu anh và sẽ không bao giờ hối hận về chuyện đó.

Phi Hoàn cúi đầu xuống, úp mặt vào đùi Phương Trúc. Chẳng không biết nói gì nữa. Nói làm sao đây trong hoàn cảnh thế này? Hoàn ngồi yên trong khi Phương Trúc vuốt lấy mái tóc Hoàn chờ đợi. Không thể được! Mọi chuyện phải sáng tỏ, phải cương quyết giải quyết.

Phi Hoàn nghèn nghẹn nói.

- Phương Trúc, em... em... có còn nhớ đến Vy San không?

Phương Trúc giật mình nói trong lo sợ.

- Làm sao em có thể quên được cái tên đó chứ? Nhưng mà anh đã bảo rồi, chúng ta đã thỏa thuận rồi. Không ai có quyền khơi dậy đồng tro tàn cũ.

Hoàn đau khổ nói.

- Nhưng mà cha em có lý đấy Phương Trúc ạ. Mỗi con người hiện tại của chúng ta đều do quá khứ tích lũy mà thành, do đó, không ai có quyền chối bỏ quá khứ.

Phương Trúc tái mặt.

- Anh nói thế là sao?

Phi Hoàn không dấu giếm được nữa.

- Vy San đã trở về đây. Cô ấy đã từ nước ngoài quay về hôm qua, hiện đang ngụ Ở nhà Hiếu Phụng.

Như một tiếng sét, Phương Trúc tròn mắt nhìn Phi Hoàn.

Đúng là một tin sét đánh. Phi Hoàn bắt đầu kể chuyện của Vy San. Vy San đã giận dữ bỏ sang âu Châu thế nào? Rồi di tản đến Brazil. Gặp một ông chồng mắc bệnh bạo dâm hành hạ, bỏ rơi, ly dị. Cha mẹ gặp nạn qua đời. Những bất hạnh dồn dập đưa Vy San vào nhà thương điên. Cuối cùng làm sao trở về được Đài Loan, Hoàn kể lại hết cho Phương Trúc nghe, mặc dù kể không đầu không đuôi nhưng Phương Trúc cũng hiểu được chuyện. Hoàn không dấu giếm chuyện hội ngộ tối qua của mình với Vy San, có điều lướt bớt đi, cũng như không tiết lộ chuyện Vy San tiểu tụy, Vy San cô đơn. Vy San đang cần một nơi nương tựa, một bàn tay che chở... Vy San đã hối hận với ám ảnh sợ hãi khôn nguôi. Chàng chỉ kết luận một câu ngắn gọn.

- Bây giờ thì Vy San gần như không còn một cái gì cả.

Hoàn dứt câu chuyện yên lặng, chờ đợi.

Phương Trúc ngồi yên. Có một cái gì đó làm tê cứng cả cảm giác. Họ yên lặng nhìn nhau không nói. Tâm linh như lần mò, suy nghĩ, cái liên hệ giữa câu chuyện với cuộc đời họ sau này. Nhưng rồi cũng không thể yên lặng mãi được. Cuối cùng rồi Phương Trúc cũng đứng dậy, quyết định.

- Thế chị ấy biết chuyện giữa anh với em không?

Phi Hoàn thành thật nói.

- Không. Anh không có can đảm nói chuyện đó. Kể cả chuyện với Yến Nhi, Vy San cũng không biết.

Phương Trúc gật gù, suy nghĩ.

- Vậy thì tốt, bây giờ anh đưa em đến nhà chị Hiếu Phượng, để gặp chị ấy.

Phi Hoàn có vẻ khó xử.

- Phương Trúc, tốt hơn em không nên đến đây.

Phương Trúc bước đến cạnh Phi Hoàn, tựa đầu vào ngực chàng. Một lúc sau nàng nói.

- Anh đã biết là chuyện Vy San trở về không thể dấu em mãi nên anh đã nói. Mà muốn giải quyết vấn đề thì không thể không đến gặp Vy San. Yên tâm đi, anh Phi Hoàn, đến trước mặt San, em sẽ không cho chị ấy biết em là gì của anh đâu. Em sẽ dấu kín chuyện đó để tùy nghi ứng biến. Còn bây giờ, anh hãy đưa em đến gặp chị ấy. Ta đi nào!

Phi Hoàn nhìn kỹ Phương Trúc một chút. Chàng phân vân không biết có nên đi hay không. Nhưng Hoàn biết rằng trong hoàn cảnh này, không thể trốn lánh mãi được, thôi thì hãy đưa Phương Trúc đi, để hai người gặp nhau. Định mệnh éo le Một sự an bài kỳ quặc. Trong thâm tâm của Hoàn cả hai đều đáng yêu, đáng quý. Hoàn không muốn mất một ai cả. Nửa tiếng đồng hồ sau họ đã có mặt tại phòng khách nhà Hiếu Phượng.

Quán Quân và Hiếu Phượng đều có mặt ở nhà. Vì sự hiện diện của Vy San, Quán Quân hôm nay nghỉ phép một ngày. Hai đứa nhỏ đã đi học.

Lúc Phi Hoàn đưa Phương Trúc đến, vợ chồng Quán Quân đã ngẩn ra. Phải nói họ giật mình thì đúng hơn. Họ không biết là Phi Hoàn định làm gì. Phương Trúc xử sự ra sao? Cô ấy biết chưa? Như một bản năng tự vệ, Hiếu Phượng vì yêu bạn, nàng đã xông vào phòng khách, đến ngồi cạnh Vy San để bảo vệ bạn. Phương Trúc bình thản bước vào. Hiếu Phượng đã kêu lên.

- Phương Trúc!

Phương Trúc nhìn Hiếu Phương với ánh mắt dịu dàng.

- Nghe anh Hoàn nói là chị có khách, em cũng biết chuyện chị San. Em tò mò một chút, chắc chị không nỡ cản, không cho em gặp chị ấy?

Hiếu Phương bất đắc dĩ phải ngồi xịch qua một bên nhưng nàng lại nhìn Phi Hoàn với ánh mắt trách móc. Còn Phi Hoàn lại không có thời gian đâu để phân trần. Chàng đang căng thẳng nhìn hai người đàn bà mà định mệnh đã ràng buộc với chàng: Vy San và Phương Trúc.

Phương Trúc vừa trông thấy cái nét tiêu tụy, gầy yếu của Vy San, nàng giật thỏm người. Một lúc sau nàng mới lấy lại bình thản. Đặng Vy San đây ư? Người con gái một thời nổi danh là hoa khôi ban ngoại ngữ trường đại học Đài Bắc? Người đã từng mê hoặc bao nhiêu nam sinh viên với sắc đẹp mê hồn? Ngay trong thời gian Phương Trúc đặt chân vào đại học, Phương Trúc vẫn còn nghe dư âm về cái đẹp của con người kia. Thế mà, bây giờ, trước mặt Phương Trúc, Vy San chỉ là một bộ xương gầy còm trong chiếc áo ngủ đàn bà, một con người sống đang gần cỗi chết? Ngay cả sự dụng tiếng "sống" còn phải ngượng một chút.

Vy San ngồi đấy. Đôi mắt bị động rụt rè sợ hãi. Những ngón tay dài xương xẩu đang bấu chặt lấy thành ghế. Nàng có vẻ sợ hãi, nghi ngờ khi gặp Phương Trúc. Sự xuất hiện của người con gái lạ mặt ở đây lại cùng lúc với sự hiện diện của Phi Hoàn. Cô ấy là ai? Có dính líu gì đến Hoàn.

Phi Hoàn có lẽ hiểu ý. Chàng bước nhanh tới, đặt tay lên vai

Vy San, Phi Hoàn gọi.

- Vy San! Đây là Kỳ Phương Trúc, một người bạn thân. Cô ấy đến để làm quen với em.

Vy San ngẩng lên nhìn Phi Hoàn, ánh mắt chớp nhanh, sống động hẳn. Khuôn mặt khô héo của nàng đã xuất hiện nụ cười. Cái rụt rè, cảnh giác biến mất. Nàng nói:

- Xin lỗi. Tôi chưa thay áo.

Quả thật Vy San vẫn còn mặc chiếc áo ngủ buổi tối. Vẫn chăm chú quan sát Vy San, Phương Trúc nói.

- Không sao đâu chị ạ. Chị đừng ngại gì cả, tôi cũng không phải xa lạ. Tôi là bạn rất thân của chị Hiếu Phương đây!

- Ồ!

Vy San cười. Nụ cười thật trẻ thơ Hai lưỡng quyền nhô cao. Khuôn mặt quá gầy nên nụ cười đầy nếp nhăn nhưng nàng đã có vẻ thân thiện hơn. Nàng chỉ có vẻ lúng túng không biết phải nói gì. Quay sang Phi Hoàn, mắt Vy San trở lại say đắm, dịu dàng. Vy San nói với một chút rụt rè.

- Anh Phi Hoàn! Em xin lỗi anh. Tối qua mệt quá, em ngủ mất lúc nào không hay.

Dường như đã quên mất sự hiện diện của Phương Trúc, Vy San đưa tay ra chạm nhẹ tay Hoàn với một chút lo lắng.

- Hôm qua em nói nhiều thứ quá. Em nói năng lộn xộn. Hẳn anh không giận em chứ? Anh có giận em không?

Rồi như thấy Phi Hoàn đứng xa quá, Vy San kéo tay Hoàn, nói:

- Anh giận em à? Sao đứng xa như vậy? Em biết em có lỗi, em làm anh buồn, anh giận em phải không?

Phi Hoàn liếc nhanh về phía Phương Trúc.

- Không, không có chuyện đó. Em làm gì để anh giận em được.

Phương Trúc như ngẩn ra, nàng đang tập trung hết tâm trí để quan sát Vy San, nên không thấy được cái liếc mắt của Hoàn.

Vy San lại thờ dài, đột nhiên quay qua nhìn Phương Trúc. Nàng có vẻ như tỉnh hẳn. Xấu hổ với thái độ quá thân mật với Hoàn trước mặt người lạ, nàng nói:

- Xin lỗi cô nhé, tôi quên là có khách. Nhưng mà cô không biết... anh ấy...

Vy San liếc nhanh về phía Phi Hoàn tiếp.

- Anh ấy là chồng của tôi đấy.

Phương Trúc giật mình, nàng thấy nhói đau trong tim. Nàng đứng thẳng người. Mọi chuyện đã tỏ rõ. Không cần phải ở đây nữa. Quả thật không cần. Phương Trúc đi vòng qua ghế, nắm lấy tay Hiếu Phượng, nói:

- Chúng ta đi vào phòng kế bên nói chuyện nhé?

Hiếu Phượng không biết Phương Trúc định nói gì, nhưng cũng chiều theo ý Phương Trúc. Nàng đưa Phương Trúc vào phòng riêng của mình. Phương Trúc cẩn thận khép cửa lại, rồi nhìn thẳng vào mắt Phượng nói:

- Chị Phượng, em thấy thì bệnh tình của Vy San chưa lành.

Hiếu Phượng nhìn Phương Trúc với ánh mắt khó xử. Phượng không hiểu được Phương Trúc nghĩ gì và định làm gì. Phượng nói:

- Tôi biết điều đó. Cô ấy có cái thể chất yếu đuối, bây giờ lại đánh mất niềm tin. Cô ấy gặp quá nhiều bất hạnh, những bất hạnh ấy lại giáng xuống liên tục, làm sao chịu nổi. Phương Trúc biết không, hôm qua khi vừa xuống máy bay, gặp ai cô ấy cũng nói: "Xin lỗi, xin lỗi... ". Những lời cô ấy có nói thì... Vì vậy, cô cũng nên bỏ qua cho...

Hiếu Phượng nói, ý muốn đề cập đến mấy chữ "Anh ấy là chồng tôi" của Vy San.

Phương Trúc nhìn Hiếu Phượng với cái nhìn chín chắn, cương quyết, rồi hỏi.

- Như vậy có nghĩa là chị sẽ để Vy San ở đây mãi hay sao? Tôi nghe nói, chị ấy bây giờ không còn ai là thân nhân ở cái xứ sở Đài Loan này cả. Như vậy có nghĩa là chị sẽ chứa chị ấy ở trong nhà này? Nhà chị cũng không lớn lắm, lại có hai con nhỏ. Chị tính để Vy San ngủ mãi ở ghế salon trong phòng khách ư?

Hiếu Phượng nhìn Phương Trúc, nàng vẫn không biết được ý định của Phương Trúc. Phượng hỏi:

- Thế... thế theo cô thì sao? Chúng tôi phải làm gì bây giờ? Nhưng mà, tôi thấy là chúng tôi không thể, không nhẫn tâm đưa cô ấy trở lại dưỡng trí viện được, vì cô ấy chưa điên. Nếu cô tiếp xúc với Vy San lâu một chút cô sẽ thấy điều đó. Vy San có trí nhớ rất tốt. Cô ấy chỉ bị suy nhược thần kinh. Phương Trúc, cô hiểu cho, nếu cô muốn tôi đưa Vy San vào nhà thương điên thì tôi không thể làm được. Vy San đối với

tôi thân thiết hơn cả bạn bè. Chúng tôi yêu quý nhau như chị em. Tôi không làm được điều gì sai trái với lương tâm đâu.

Phương Trúc nói:

- Tôi có bảo chị đưa Vy San vào nhà thương điên đâu? Và lại chưa chắc nhà thương điên lại có thể trị lành bệnh của chị ấy. Tôi thấy thì chỉ có một người có thể trị được bệnh của Vy San. Chị Hiếu Phượng, không lẽ chị lại không nhìn thấy điều đó? Chị nghĩ có đúng không?

Hiếu Phượng kinh ngạc.

- Phương Trúc!

Nhưng Phương Trúc tỏ ra hết sức bình thản, sáng suốt.

- Em thấy thì ngoài Phi Hoàn ra không thầy thuốc hay thuốc men gì có thể chữa lành bệnh chị ấy được.

Phương Trúc hạ thấp giọng, tiếng nói như nghẹn hần.

- Vy San cần Phi Hoàn và một mái ấm gia đình.

- Phương Trúc!

Hiếu Phượng lại tròn mắt kêu lên. Nhưng Phương Trúc đã bước đến bên giường ngủ. Nàng ngồi đấy, cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay. Phương Trúc có vẻ suy nghĩ, suy nghĩ mông lung. Mọi thứ đâu đã vào đấy. áo cưới đã làm xong, thiệp mời đã phát, quần áo, tiện nghi đã sắm sửa đầy đủ. Ngay chiếc nhẫn cưới bạch kim với những hạt kim cương nhỏ. Mọi người đã biết chuyện Phương Trúc sắp lấy Cố Phi Hoàn. Phương Trúc cắn môi, cắn thật mạnh, máu như ứa ra làm môi đau buốt. Phương Trúc đã quyết định, nàng nói:

- Chị Hiếu Phương. Nhờ chị làm ơn ra ngoài gọi anh Phi Hoàn vào đây, em có chuyện muốn nói với anh ấy.

Hiếu Phương chần chờ, suy nghĩ một chút, rồi bước ra. Một lúc sau Phi Hoàn bước vào.

Phương Trúc nhìn lên. Nàng nhìn Hoàn một cách chăm chú. Hai người không nói nhau được một lời nào cả. Có một cái gì bi thương, giằng co, cấu xé trái tim. Phương Trúc chua xót, và là người đầu tiên ngã vào lòng Hoàn. Hoàn xiết chặt lấy Phương Trúc, xiết thật chặt. Chàng như sợ Phương Trúc sẽ biến mất, sẽ tan biến ngay. Chàng cúi xuống hôn lấy Phương Trúc, và Phương Trúc cũng nhường người lên hôn trả lại Hoàn.

- Anh Phi Hoàn, anh hãy nói xem. Cái thời đại này là thời đại nào? Tại sao ta lại phải khổ như vậy? Em bắt buộc phải chối bỏ, phải dâng hiến cái mình yêu quý nhất, trân trọng nhất cho người khác ư? Tại sao phải như vậy? Em có cái can đảm đó không? Anh Phi Hoàn, nếu chúng ta xa nhau, anh nghĩ xem, anh có được hạnh phúc khi xa em không? Còn em? Em thế nào? Vui vẻ được ư? Chắc chuyện đó không bao giờ có. Anh Hoàn, em biết, người anh đang yêu là em chứ không phải là Vy San. Em chắc chắn như vậy. Bây giờ cái tình cảm của anh dành cho cô ấy chỉ là một thứ tình thương hại, một thứ trách nhiệm và chuộc tội. Đúng không? Còn với em mới là tình yêu. Anh Hoàn em nói đúng không chứ?

Phi Hoàn thở dài. Chàng có vẻ đau khổ, khó xử.

- Đúng, em nói rất đúng, nếu bây giờ mà anh nói với em là anh yêu Vy San hơn em là anh nói dối. Anh biết, em là người hiểu quá rõ con người anh.

Phương Trúc đột nhiên rớt nước mắt.

- Nhưng mà... bây giờ em biết là anh đã chọn chị ấy và không cần em nữa.

Phi Hoàn bàng hoàng.

- Anh đã chọn cô ấy bao giờ?

Phương Trúc nói với những giọt nước mắt.

- Anh đã chọn. Ngay lúc anh đưa em về nhà anh, anh đã hôn em một cách đắm đuối cuồng nhiệt, hôn như sắp sửa chia ly là em đã thấy khác lạ. Đến lúc anh bảo Vy San trở về là em hiểu rõ mọi thứ. Anh đã lựa chọn đã quyết định. Vì Vy San không nơi nương tựa, yếu đuối bệnh hoạn. Anh là người duy nhất có thể cứu sống cô ấy. Anh là cái phao để cô ấy bám lấy trong lúc sắp chết đuối đến nơi, và cũng vì anh... đã là chồng cô ấy.

Phương Trúc nói một hơi, rồi thở dài, đầm đìa nước mắt.

- Nhất là bây giờ Vy San không còn là hoa khôi như ngày xưa. Cô ấy héo hon già cỗi, người đàn bà mà đã đánh mất tuổi xuân, mất niềm sống, một người đàn bà không nơi nương tựa; mà trong đó anh có trách nhiệm thì cái mặc cảm, cái lương tâm, cái ân hận về lỗi lầm ngày cũ của anh... đã đưa Vy San vào cái vị trí cao hơn của em rồi.

Phi Hoàn kêu lên, chàng đã không dẫn được nước mắt.

- Phương Trúc! Chuyện đó để chúng ta tính toán lại xem.

Phương Trúc tiếp tục nói.

- Còn cái gì để mà tính toán? Em đã nói rồi, em biết là sau khi

xa em, anh sẽ không còn hạnh phúc. Em cũng thế. Xa anh em sẽ không còn niềm vui. Chúng ta đã phải tranh đấu một cách khó khăn gian khổ mới đạt được hạnh phúc. Tưởng là mọi thứ sẽ êm xuôi, tốt đẹp, vậy mà, bây giờ, thiệp cưới đã phát xong, ngày tháng cử hành lễ cưới đã định xong. Hạnh phúc đã nằm trong vòng tay. Vậy mà, sự xuất hiện của Vy San, người vợ cũ của anh, mọi thứ biến mất. Hạnh phúc của hai người được đánh đổi bằng hạnh phúc của một người. Đúng là một chuyện hoang đường, chỉ có trong tiểu thuyết, phải không anh? Anh đúng là một thằng ngu Anh đã chọn lựa một cách sai lầm. Nhưng mà...

Phương Trúc nuốt nước bọt, nhìn Hoàn với cái nhìn luyến tiếc và lại hôn nhẹ lên trán chàng.

- Nhưng mà... nếu bây giờ chúng ta bỏ mặc Vy San, chúng ta làm lễ cưới đúng hẹn, thì chúng ta có hạnh phúc không, khi mà Vy San đã xuất hiện? Nếu bây giờ chúng ta đưa chị ấy vào nhà thương điên, rồi cưới nhau, rồi đi hưởng tuần trăng mật... Xa hơn nữa là sinh con đẻ cái... Ồ...

Phương Trúc không ngăn được xúc động, òa khóc trên vai Hoàn.

- Chúng ta không thể nào làm như vậy được. Không thể máy móc như vậy. Lúc đó, anh không còn là anh, mà em cũng không còn là em nữa. Chúng ta có lẽ sẽ không còn yêu nhau, đôi khi lại giằng co, dần vặt nhau...

Phương Trúc không còn nói được, chỉ khóc. Phi Hoàn xoa nhẹ lên vai người yêu. Cái phân tích của Phương Trúc rõ ràng là không sai, nhưng bây giờ phải làm sao đây? Phương Trúc khóc một lúc rồi tiếp.

- Vì vậy, anh Hoàn ạ. Anh chỉ còn cách làm theo điều anh đã chọn. Cái chọn. Cái chọn lựa đó nó có cái lý của nó. Thật ra em cũng đã nghĩ kỹ. Chúng ta mà lấy nhau, là có ba cái bất hạnh cho cả ba người. Chúng ta chia tay, thì ít ra cũng có một người được hạnh phúc... Thôi vậy là xong, anh hãy đi ra đi. Đi đi! Đi quyết định cái mình đã chọn.

Nhưng Phi Hoàn không buông Phương Trúc ra. Chàng xiết chặt lấy nàng, hôn lên mặt, lên má, lên môi nàng. Chàng ép sát đầu nàng vào lòng ngực của mình.

- Không được anh không thể sống xa em, anh không làm điều đó được. Phương Trúc, tại sao em lại không ích kỷ một chút? Em biết là chỉ cần em nói em không thể sống xa anh thì...

Phương Trúc nói.

- Không. Em ích kỷ đấy, chính vì ích kỷ nên em mới không dám đem hôn nhân của mình ra làm thí nghiệm, mạo hiểm. Và lại dù sao em cũng còn trẻ. Em còn tuổi xuân, còn sắc đẹp. Biết đâu một lúc nào đó...

Phương Trúc thút thít tiếp.

- Rồi em sẽ chẳng tìm lại được hạnh phúc cho chính mình.

Phi Hoàn nhìn Phương Trúc đau khổ, xúc động.

- Em làm sao có thể... Em đã phân giải mọi thứ một cách khiến anh không làm sao biện minh.

- Chính vì em có cái ưu điểm đó mà anh đã yêu em phải không?

Phương Trúc nói và lắc nhẹ đầu để mái tóc rơi ra phía sau. Nàng lấy vạt áo thấm nước mắt. Cái khuôn mặt đầm đìa nước

mắt kia vẫn tràn ngập cái không khí mùa xuân. Phương Trúc lại nhìn lên rồi nói.

- Anh Hoàn, dù gì, anh cũng nên dừng để em khinh thường anh, coi nhẹ anh. Hãy giữ một hình ảnh Cố Phi Hoàn chói sáng trong trái tim em. Ở ngoài phòng khách kia, đang có một người đàn bà, bị định mệnh dày vò đến độ suýt chết mất. Anh hãy ra đây cứu lấy cô ta. Ngoài anh ra không còn ai cứu được chị ấy nữa đâu. Anh đi đi. Anh đã biết là Vy San xuống đến tận cùng địa ngục rồi. Anh hãy cứu vớt chị ấy. Nghĩ như vậy mà em không còn thấy ghen tức với Vy San bao giờ.

Phương Trúc ngược lên, đẩy người Phi Hoàn ra xa một chút. Rồi nàng bước ra khỏi phòng ngủ của Hiếu Phượng, đi thẳng ra phòng khách với một nụ cười. Phương Trúc nói và không quay lại.

- Vĩnh biệt, vĩnh biệt anh Phi Hoàn!

Vy San đang ngồi trên ghế salon, lại cắn móng tay. Cái khuôn mặt gầy gò kia đang ngẩn ngơ chờ đợi. Hẳn cô ta đang chờ đợi sự xuất hiện trở lại của Phi Hoàn. Còn vợ chồng Quán Quân thì cũng đang đứng trong phòng khách, đang thấp thỏm chờ đợi, chờ đợi một cách giải quyết.

Phương Trúc ra đến phòng khách. Không dừng lại, nàng đi thẳng ra cửa lớn. Vợ chồng Quán Quân đuổi theo. Phương Trúc chỉ quay đầu lại nói.

- Anh chị hãy chuyển lời lại cho Phi Hoàn dùm tôi. Nói với anh Phi Hoàn, hiện nay giữa anh ấy và Vy San không phải là vợ chồng nữa. Muốn là vợ chồng, họ phải tổ chức đám cưới lại. à! Anh Phi Hoàn đúng là có số cưới vợ nhiều lần. Đây là lần cưới vợ thứ tư của anh ấy. Để em gọi áo cưới hoa hồng và

khăn đến. Ngày mười lăm tháng chín là một ngày tốt đấy.
Nói anh ấy cử hành luôn đi.

Nói xong Phương Trúc quay người đi thẳng. Mái tóc dài của
nàng bay bay theo gió. Hôm nay Phương Trúc mặc chiếc robe
trắng. Cả người nàng như một áng mây tỏa sáng. Nàng bước
thật nhanh. Mới đó mà chiếc bóng đã mất hút ở đầu cầu
thang.

CHƯƠNG 13

Và như vậy, hai năm lặng lẽ trôi qua.

Hai năm trong cuộc đời có rất nhiều đổi thay Nhà họ Kỷ đêm đến không còn những tiếng cười nói huyền thuyên như ngày cũ. Kỷ Phương Bình, sau khi tốt nghiệp đại học đã về với á Thị Cuộc hôn nhân tốt đẹp không hề rắc rối. Vợ chồng ông Túy Sơn đã âm thầm cảm ơn trời vì họ không thể nào quên được cái quả bom mà Phương Trúc mang về.

Vợ chồng ông làm sao quên được. Chỉ còn năm ngày nữa là lễ cưới sẽ đến. Vậy mà sáng hôm ấy, vội vã ra đi với Phi Hoàn, trưa lại, với thân xác rã rời, Phương Trúc chỉ nói gọn:

- Thừa cha mẹ, con xin lỗi. Nhưng bây giờ thì không có gì nữa. Hôn lễ được hủy bỏ.

Ném xong quả bom, Phương Trúc rút vào phòng riêng. Quả bom đã làm rung rinh cả mọi người. Ông Túy Sơn không chịu được định điện thoại ngay đến nhà Quán Quân tìm Phi Hoàn, nhưng Phương Trúc đã chạy đến chặn lấy ống nói. Với một thái độ thật bình tĩnh, thật buồn, Phương Trúc nói:

- Con van cha Mọi thứ đã giải quyết xong rồi. Cha đừng để sự việc rắc rối thêm. Dù gì họ cũng đã gặp quá nhiều đau khổ. Con biết Phi Hoàn đang bị dày vò, dằn vặt, khó khăn nhiều hơn con. Con van cha, cha đừng hỏi cái gì hết. Không phải Phi Hoàn đòi hủy bỏ cuộc hôn nhân này. Mà là con. Vâng, ba mẹ, con biết ba mẹ ngay từ phút đầu đã không đồng ý cuộc

hôn nhân này, phải không? Vả lại, hôn nhân phải là mở đầu cho cuộc sống hạnh phúc, nếu không, lấy nhau để mà làm gì? Cũng như chia tay, nếu đó là một cách sắp xếp để tránh khổ đau sau này, thì nên chia tay thôi. Con muốn như vậy cha mẹ à.

Phương Trúc nói với giọt nước mắt. Nàng lại tiếp.

- Nếu cha mẹ không làm cho chuyện trở nên rùm beng, con hẳn sung sướng hơn.

Lời của Phương Trúc khiến vợ chồng ông Túy Sơn không biết nên phản ứng thế nào. Vừa giận dữ, xấu hổ, nhưng cũng vừa kinh hãi. Chuyện đã đến nước này có làm dữ đi nữa cũng chẳng giúp ích được gì. Cuối cùng, ông bà cũng hiểu được một cách rõ ràng hơn. Đó là nhờ á Thị Thi cũng ở trạng thái ngạc nhiên cùng cực. Chàng chạy vội qua nhà ông anh. Thu thập một câu chuyện hoàn chỉnh. Chàng cũng đã gặp nhân vật chính đã tạo nên sự việc: Vy San.

Bây giờ thì vợ chồng ông Túy Sơn không còn biết nói gì nữa. Cuộc đời có nhiều sự việc bất chợt xảy ra, mà những sự việc đẩy vào giờ phút chót có thể đảo lộn tất cả. Làm sao ngờ được? Làm sao ngăn chặn được. Nguyên nhân đâu phải là do ta gây ra đâu? Nhưng mà tại sao nhà họ Kỷ này phải nhận hậu quả chứ? Phương Trúc, đứa con gái giàu tình cảm, ủy mị, yếu đuối. Sau sự kiện đó xảy ra ông bà Túy Sơn nghĩ lại, Phương Trúc chỉ có cái dáng dấp bên ngoài yếu đuối thôi, chứ thật ra không phải vậy, vì nó đã có thể rút kiếm ra chặt đứt mọi thứ tình cảm rối rắm khổ đau ràng buộc. Vậy thì nó không yếu. Trên đời này có được bao nhiêu đứa con gái giống nó? Có đứa con gái như vậy, phải hãnh diện, phải chia sẻ và an ủi nó, phải giúp nó đứng vững lại chứ. Thôi thì

chiều theo ý nó vậy. Ông bà chỉ còn biết thở dài.

Thế là một khoảng thời gian như thật dài, phải thích ứng, đối phó với bao nhiêu điều khó khăn. Dư luận. Sự ngỡ ngàng. Sĩ diện. Tự ái. Phân bua, giải thích với bạn bè, người thân... Rồi mọi thứ cũng trôi qua.

Mọi người như có một mật ước. Kể cả á Thi, từ đó bất cứ một sự việc gì có liên quan đến Phi Hoàn đều không được nhắc đến. Gần như mọi người đều thấy là Phi Hoàn, cái con người có cái tên đó chưa hề bước đến nhà họ Kỷ lần nào. Trên thế giới này hẳn cũng chưa có một người nào có cái tên đó.

Phương Trúc là người rất giữ chữ tín. Sau ngày gặp mặt Vy San, nàng đã lấy áo cưới, khăn choàng và cả hoa, nhờ á Thi mang lại nhà Hiếu Phượng cho Vy San.

Hai năm đã trôi qua. Đối với Phương Trúc là hai năm tôi luyện. Thép đã được nung nóng trong lò, đã chín. Người con gái đã từng đọc tiểu thuyết tình cảm khóc sụt sùi, tiếc thương cho nhân vật chính khổ đau bất hạnh, người con gái nhạy cảm, đa sầu ngày nào không còn nữa, thay vào đấy là một cô gái cứng cỏi, vững vàng, có chí hướng độc lập. Tuy vậy, thỉnh thoảng, người ta vẫn thấy Phương Trúc có những biểu lộ tình cảm yếu ớt. Đó là những lúc ngồi một mình. Nhưng Phương Trúc rất kín đáo. Nàng không bao giờ biểu lộ nội tâm của mình trước mặt mọi người.

Hai năm trôi qua...

Gia đình họ Kỷ với cái nếp sống, với cái vỏ bọc bên ngoài trông rất bình thản, ngoại trừ chuyện á Thi trở thành con rết trong nhà, nhà họ Kỷ không còn quan hệ với một ai có liên quan đến Phi Hoàn, kể cả vợ chồng Quán Quân.

Nhưng mà con người, bạn bè, sự giao tiếp giữa người với người đâu phải lúc nào cũng cứng nhắc như vậy đâu? Mọi thứ sẽ thay đổi theo thời gian.

Phương Bình sau ngày lập gia đình với á Thi đã ra riêng. Tuy vậy thỉnh thoảng Bình vẫn quay lại nhà, vẫn tỏ ra yêu quý chăm sóc chị. Có điều, như mật ước đã quy định, Bình không bao giờ nhắc đến Phi Hoàn dù hàng ngày nàng vẫn gặp. Không những thế Phương Bình cũng không hề nhắc đến vợ chồng Quán Quân, những người có dính líu quá sâu đậm đến chuyện của Hoàn.

Phương Trúc bây giờ là ký giả của tờ Nhật Nguyệt thời báo. Chỉ có hai năm mà Phương Trúc đã vươn lên đỉnh cao. Với những bài phóng sự táo bạo, sôi nổi, những điều tra hóc búa. Chẳng mấy chốc Phương Trúc đã nổi danh. Phương Trúc trở thành một ký giả vào hàng đầu của tòa soạn. Nhiều bức tường ngăn cách xã hội mà những người khác không đột phá được, Phương Trúc vẫn xông vào, và đã thành công. Phương Trúc chịu khó, năng động, cố gắng tìm tòi, nhạy bén, ghi chép nhanh. Nhưng thành công nhất của Phương Trúc phải nói là giọng văn, cách kết cấu bài báo. Cũng đồng thời là một thứ phóng sự, một loại đề tài, mà bài viết của Phương Trúc bao giờ cũng sắc bén, gãy gọn và lôi cuốn người đọc hơn nhiều người khác viết ở các tờ báo khác. Phương Trúc đã lặn xả như vậy trong dòng đời, lặn xả không mệt mỏi.

Phương Trúc làm việc ngày đêm. Không biết bởi động lực nào, có phải vì để tìm quên chăng?

Có những khi đi làm phóng sự, gặp những cảnh quá bi đát đau khổ, Phương Trúc cũng không dấu giếm được tình cảm yếu đuối của mình. Về tới tòa soạn, Trúc khóc. Phương Trúc

đỏ mặt nói như hét.

- Không được! Không thể như vậy được. Tại sao lại để cho sự việc xảy ra như vậy chứ? Sao bi đát như vậy? Sao không ngăn chặn kịp thời?

Cấp trên của Phương Trúc có lần đã cười nói:

- Cô Trúc này, cô là hiện thân của một sự tổng hợp mâu thuẫn. Cái cứng cỏi, cương quyết và cái mềm yếu đa cảm của cô gành như lúc nào cũng đi chung. Mà mỗi lần như thế, tôi lại thấy trong ánh mắt của cô có cái gì thật đặc biệt. Nó đẹp làm sao ấy.

Đám bạn bè đồng nghiệp trong báo giới họ như đang chờ đợi. Một sự việc có bắt đầu thì phải có kết thúc. Họ thấy anh trưởng nhóm phóng viên Lưu Nam có vẻ khâm phục, mến chuộng Phương Trúc vượt hơn cái tình cảm bình thường. Nhưng mà, con người của Phương Trúc kín đáo quá. Anh tổ trưởng lại ít nói. Thành thử ra có đoán mò, có theo dõi cũng chỉ thấy mọi thứ như bất động. Đâu nằm đấy, không tiến triển. Nhưng rồi phóng viên mà, có người cũng đã góp nhặt được đâu đấy một vài mảnh tin vụn vặt ghép lại. Có lời rỉ tai, loan truyền: Phương Trúc cẩn thận như vậy vì trong quá khứ đã có lần: "bỏ trốn ngay hôn hôn lễ cử hành". Một tay cự phách trong ngành công nghiệp nào đấy, mê Phương Trúc như điên đảo, sau bao nhiêu năm đeo đuổi tán tỉnh, để rồi cuối cùng cũng đi đến được hôn nhân. Thiệp mời đã phát, ngày đã định. Vậy mà cuối cùng, lúc lâm trận, không hiểu sao Phương Trúc lại thành đào binh. Những con người có cá tính như Phương Trúc có việc gì không dám, không làm đâu? Mọi người xì xào bàn tán. Nhưng chẳng ai chứng thực được. Chỉ có một lần, có lẽ tò mò, cũng có lẽ vì muốn tìm hiểu rõ hơn về

Phuong Trúc, Lưu Nam đã đề cập khéo đến. Nhưng Phuong Trúc chỉ cười. Nụ cười dễ yêu nhưng cũng khiến cho người đối diện suy nghĩ. Phuong Trúc không trả lời thẳng vấn đề, chỉ nói:

- Tất cả những bi kịch trên đời, nếu ta phát hiện kịp thời, ngăn chặn kịp thời thì mọi thứ coi như ổn cả. Tại sao có người biết như vậy mà không chặn lại chứ?

Lưu Nam nói:

- Vậy thì nếu chuyện giữa chúng bỏ lỡ cưới kia có thật thì người đau khổ ở đây là cô hay là ông ta?

Phuong Trúc nhìn thẳng vào mắt Nam.

- Thì tự anh suy ra thử xem.

Rồi Phuong Trúc bỏ đi. Câu chuyện rơi lửng ở đó. Phuong Trúc có tài, Phuong Trúc như một thực thể phát quang lôi cuốn bao nhiêu người, nhưng chẳng ai làm sao hiểu được, nhìn thấu được con người Phuong Trúc.

Mà tất cả những vật thể phát ra ánh sáng trên đời này đều gần như vậy. Nó lôi cuốn sự chú ý của người khác đấy. Nhưng vì nó quá sáng nên ít ai thấy rõ cái hình dạng nó thế nào. Nó chói chang biết bao!

Buổi chiều hôm ấy ở Bộ Kinh Tế có một buổi lễ tiếp tân. Tòa soạn báo cử trưởng nhóm phóng viên Lưu Nam và Phuong Trúc đến dự. Buổi tiếp tân này khá long trọng, gần như tất cả những người có máu mặt trong chính giới và cả trong thương trường đều tham dự đầy đủ.

Khách tấp nập. Khách ăn mặc sang trọng. Lưu Nam phải đeo

sát Phương Trúc, bằng không là dòng người cuốn lạc cả hai. Khách đến dự phần lớn đều đưa vợ theo. Vì vậy, đây cũng là dịp để các bà khoe của, đủ mọi loại thời trang, đẹp nhất, mắc tiền nhất đều có. Họ tụ năm tụ ba hàn huyên. Hầu bàn trong những bộ đồng phục sạch sẽ tới lui không ngớt với những cốc champagne trong suốt.

Phương Trúc bắt tay với những người quen biết. Làm báo là vậy. Quen biết nhiều. Ngoài các nhà doanh nghiệp chính giới ra còn các đồng nghiệp. Phòng có trang bị máy điều hòa mà vẫn thấy không khí ngột ngạt làm sao. Phương Trúc cầm cốc rượu trên tay đến bên khung cửa sổ. Chỉ có nơi đó mới có khoảng trống. Phương Trúc chợt thấy hối tiếc. Thường trong những tiệc rượu đông đúc thế này có đến dự hay không cũng không ai biết. Nếu sớm liệu được chuyện này, Phương Trúc đã không đến dự. Vừa bước vào cửa sổ có một người đàn bà quen mặt.

Người đàn bà ấy rất đẹp, đẹp một cách quý phái. Mái tóc đen dài thả bên bờ vai. Làn da trắng, đôi mắt đen to, hài hòa với chiếc mũi xinh xắn và đôi môi đỏ.

Người đàn bà mặc chiếc áo dạ hội màu trắng, chiếc khăn quần cổ bằng lông thú, thân thon thả. Bà ta đang cười, nụ cười thật đẹp, thật hạnh phúc. Một người đàn bà thật hấp dẫn, Phương Trúc là nữ giới mà vẫn thấy bị thu hút. Phương Trúc không thể phủ nhận một điều, người đàn bà đó đã đứng tuổi, nhưng phải nói là về mặt lôi cuốn thì vượt trội hơn những cô trẻ tuổi nhiều.

Người đàn bà đang nói chuyện với một người đàn ông. Phương Trúc không dần được lòng bước tới. Sự xuất hiện của Phương Trúc làm người đàn bà kia chững lại một chút. Vẫn

nụ cười, nhưng khuôn mặt bà ta có vẻ suy nghĩ như cố moi lại ký ức, cố nhớ là đã gặp Phương Trúc ở đâu.

Phương Trúc hỏi.

- Chị vẫn khỏe chứ? Nếu tôi không lầm thì chị là phu nhân của ông Cố Phi Hoàn phải không?

Người đàn bà ấy cười, bắt lấy tay Phương Trúc, một nụ cười thật tươi.

- Vâng. Tôi đã gặp cô ở đâu? à, có lẽ trong buổi tiếp tân lần trước của bộ Ngoại giao?

Phương Trúc nói.

- Có lẽ vậy. Tôi là ký giả của tờ Nhật Nguyệt thời báo. Tôi họ Kỷ, buổi tiếp tân quan trọng nào thường cũng có tôi tham dự.

Vy San cười rất xã giao.

- Chào cô Kỷ. Xin lỗi nhé, tính tôi hay quên lắm. Nhưng chỉ quên tên họ thôi, chớ gặp qua một lần là tôi nhớ mặt ngay à.

Phương Trúc cười nhẹ.

- Đâu có chị Những người như chị, đẹp và sang trọng thế, chúng tôi ít khi nào quên. Phải nói là đàn bà mà đẹp như chị thật hiếm thấy.

- Chị quá khen làm tôi ngượng.

Phương Trúc thừa nhận.

- Không đâu, chị đẹp thật đấy. Chị không những đẹp mà có vẻ hạnh phúc. Hôm nào rảnh tôi phải làm một cuộc phỏng vấn chuyên đề về chị. Sao, cuộc sống chị hạnh phúc chứ?

Người đàn bà, vâng, đây là Vy San, Vy San nhìn Phương Trúc với ánh mắt long lanh, vui sướng, như muốn san sẻ.

- Vâng, thú thật là tôi cảm thấy rất hạnh phúc.

- Vy San ơi!

Có tiếng đàn ông gọi. Rồi một người tay cầm cốc rượu từ đám đông bước ra. Giọng nói ông ta thật quen thuộc. Không những giọng nói mà còn cả dáng người. Phương Trúc định lẫn tránh, nhưng không còn kịp, Phi Hoàn đã đến trước mặt.

Như một bất ngờ, Phi Hoàn cũng chững lại, rượu sóng sánh trong ly muốn tràn ra ngoài. Phương Trúc lách người qua một bên với nụ cười nhẹ.

- Nếu tôi không lầm thì ông là Cố Phi Hoàn. Xin được phép tự giới thiệu tôi là nữ ký giả của Nhật Nguyệt thời báo. Tôi vừa mới nói chuyện với bà nhà của ông. Chúng tôi thảo luận đề tài "Thế nào là hạnh phúc".

Phi Hoàn như ngợp choáng. Chàng chưa biết phản ứng ra sao thì Vy San đã lên tiếng.

- Phi Hoàn. Đây là cô Kỷ đấy, anh biết không?

Phi Hoàn lúng túng nói.

- Cô Kỷ à? Cô và nhà tôi quen nhau mà?

Chàng đưa tay ra bắt lấy tay Phương Trúc. Hoàn siết nhẹ nhàng nhưng không buông ra. Vy San còn giải thích thêm.

- Em nhớ là em biết cô ấy. Em quen cô ấy trong buổi tiếp tân lần trước ở Bộ Ngoại giao đấy.

Phi Hoàn hỏi mắt liếc nhanh về phía Phương Trúc.

- Ồ! Ở bộ ngoại giao à? Thế lúc này cô khỏe chứ?

Giọng nói của Phi Hoàn có cái gì nghèn nghẹn. Phương Trúc nhìn về phía Vy San rồi nói nhanh.

- Khỏe, cảm ơn ông. Ông đến đây và đã làm gián đoạn cuộc thảo luận của chúng tôi.

Phương Trúc mỉm cười, nhưng cũng không dám nhìn vào mắt Hoàn.

- Ban nãy chúng tôi thảo luận và tôi phải thú nhận một điều xưa nay tôi ít khi gặp được một người đàn ông nào lại có thể mang lại được cái hạnh phúc trọn vẹn cho người đàn bà như ông đây. Bà nhà cho thấy là bà rất hạnh phúc. Hạnh phúc đến nỗi người khác trông thấy phải ganh tị.

Phương Trúc ngẩng lên. Lần này nàng nhìn thẳng vào mắt Hoàn.

- Ông là một người đàn ông lý tưởng, hiếm thấy.

Phương Trúc nâng cốc rượu lên, hớp một hớp. Qua cốc rượu, Phương Trúc thấy ánh mắt của Hoàn như long lạnh cảm xúc. Phương Trúc lại cảm thấy bàn tay của Vy San đang mân mê chỉnh lại chiếc cà vạt trên cổ Hoàn.

Không khí có cái gì ngưng đọng. Lưu Nam từ đám đông vệt người bước ra tìm kiếm. Anh chàng đã trông thấy Phương Trúc. Lưu Nam gọi.

- Ồ, Phương Trúc. Tôi thấy là chúng ta nên rời khỏi đây thôi.

Phương Trúc quay qua Lưu Nam. Nàng giả vờ thân mật nắm

lấy tay anh chàng, rồi nói với hai người.

- Chúng tôi còn nhiều việc, chúng tôi phải đến nơi khác nữa. Thôi đi trước nhé. Nhưng mà ông Phi Hoàn ạ, dù gì tôi cũng rất vinh hạnh quen biết vợ chồng ông, một đôi vợ chồng lý tưởng hạnh phúc.

Rất nhanh chóng Phương Trúc rời khỏi tiệc rượu. Ra tới ngoài phố rồi mà Phương Trúc vẫn cảm thấy đôi mắt của Phi Hoàn như đuổi theo nàng, một đôi mắt với cái nhìn nồng cháy.

Lưu Nam hỏi.

- Cái anh chàng ban nãy có phải là Cố Phi Hoàn, một kỹ nghệ gia tên tuổi của ngành dệt không?

- Đúng.

-Ồ nếu vậy, hôm nào rảnh, Phương Trúc phải đến phỏng vấn ông ta mới được. Hắn là một nhân vật có nhiều huyền thoại đấy.

Phương Trúc lơ đãng hỏi:

- Vậy ư?

Lưu Nam tỏ ra ta đây biết nhiều, nói:

- Chuyện về hắn nhiều khê và có tính cách huyền thoại lắm, nghe nói hắn đã từng hạ một chú tê giác ở rừng già Châu phi đấy.

-Ồ! Hạ tê giác ở rừng châu Phi à?

-Ồ! Còn nữa, nghe nói là hắn đã từng cưới đến bảy lần vợ.

Phương Trúc chau mày.

- Bảy lần? Sao nhiều thế? Vậy bà vợ kia là bà vợ thứ bảy của ông ta ư?

- Đúng rồi đấy.

- Ồ!

Lưu Nam lại tiếp.

- Cái anh chàng này kỳ cục lắm. Hắn coi chuyện cưới vợ như một thú tiêu khiển. Hắn cưới vợ rồi ly dị, rồi cưới vợ. Ngay cả cô vợ hiện nay của hắn, nghe người ta nói lại là hắn cũng đoạt của người khác đấy.

- Của ai vậy? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

- Cái bà vợ này, trước kia nguyên là vợ của một tay Bồ Đào Nha.

- à.

- Hắn thấy đẹp và tìm mọi cách cuỗm trên tay người. Tính của hắn là như vậy, muốn là phải chiếm cho bằng được. Nghe nói hắn còn có một bà vợ Mỹ nữa.

Rồi Lưu Nam nhún vai.

- Chuyện của hắn thì phong phú và tình tiết gay cấn lắm. Cô mà làm phóng sự, chắc chắn sẽ lôi cuốn nhiều người đọc. Nếu có dịp, đừng bỏ qua nhé. Có điều...

Nam lại cười.

- Với cái óc bảo thủ của người phương Đông mình, chắc người ta cũng không thích lắm những con người sống một cách buông thả như vậy.

Phương Trúc cười.

- Ở đây có vấn đề là tính xác thực của câu chuyện. Sợ không được người tin. Làm gì có người cưới vợ đến bảy lần? Ngay bản thân tôi còn không tin nói chi độc giả...

Phương Trúc vừa nói đến đây, chợt đứng lại. Có cái quán cà phê bên đường, quán "Thung lũng chiều". Cái tên thơ mộng làm sao, Lưu Nam thấy Phương Trúc dừng bước, chàng nhìn quán hỏi.

- Phương Trúc, cô muốn uống cà phê phải không? Tôi sẽ đi với cô.

- Không phải uống cà phê, mà tôi định làm một chuyện khác.

Phương Trúc bước vào quán. Nàng đi thẳng đến chiếc bàn có đặt máy chơi trò điện tử "Bắn ong".

Nàng ném một đồng kim khí vào khe Máy bắt đầu hoạt động. Màn ảnh nhỏ đã hiện lên bày ong. Phương Trúc bắt đầu ấn nút, tạch tạch tạch, títt títt... Từng chú ong nhỏ bị tiêu diệt. Rồi con ong chúa xuất hiện giữa làn mưa đạn. "Bùm!" một chiếc tên lửa của Phương Trúc bị bốc cháy. Rồi chiếc thứ hai. Trận đánh kết thúc... Phương Trúc chỉ được tổng số mười hai ngàn điểm.

Phương Trúc cùng Lưu Nam bước ra khỏi quán "Thung lũng chiều".

- Tôi không ngờ cô lại thích chơi cái trò chơi điện tử này. Đó là trò chơi của trẻ con cơ mà?

Phương Trúc cười nói.

- Vâng, khi tôi còn nhỏ, tôi chơi cờ hơn, được tổng số điểm đến bảy mươi ngàn. Còn bây giờ tôi chỉ đạt được có mười hai ngàn điểm.

Lưu Nam có vẻ không tin.

- Bảy mươi ngàn. Làm gì có chuyện đó? Cô bị ảnh hưởng bởi nghề nghiệp rồi. Ký giả lúc nào cũng hay thổi phồng. Thôi cho lớn chuyện, phải không?

Phương Trúc chỉ cười, không đáp.

Họ tiếp tục bước tới trước. Bây giờ là lúc hoàng hôn. Mặt trời đỏ và to đang lặn xuống chân trời. Những tia nắng cuối cùng trong ngày thật rực rỡ, thật đẹp. Nó đang nhuộm hồng cả chân trời, nó đang tỏa sáng hào quang. Phương Trúc chợt đứng lại, nói với Lưu Nam.

- Thôi anh về đi. Bây giờ tôi muốn được đi một mình thôi. Tôi thích cái cảm giác đó.

Nói xong Phương Trúc bỏ đi. Lưu Nam đứng lại. Chàng biết tánh của Phương Trúc. Bây giờ mà có lẽo đẽo theo, chỉ làm Phương Trúc bực mình. Chàng hiểu người con gái này, một tổng hợp của mâu thuẫn. Sau khi hòa lẫn trong đám đông là Phương Trúc bao giờ cũng vậy. Phương Trúc thích được một mình. Phương Trúc như cánh nhạn cô đơn.

Lưu Nam, đứng đấy nhìn theo, nhìn mãi.

Phương Trúc đi về phía mặt trời lặn. Cái thân hình thon thả của nàng như tắm trong nắng chiều đỏ cam. Phương Trúc thế đấy. Đầu nghiêng nghiêng. Những bước chân độc hành gõ đều trên phố. Có một bản nhạc nào đấy, vang vang đâu đây.

Hỏi áng mây chiều
 Mi đến đây, rồi lại về đâu
 Hỏi áng mây chiều
 Mi đã chứng kiến
 Bao cuộc tình tan hợp
 Hỏi áng mây chiều
 Mi đã vì ai mà tỏa sáng?
 Vì ai mà tan đi
 Hỏi áng mây chiều
 Mi có thể dừng chân
 Để làm bạn mãi với ta
 Hỏi áng mây chiều
 Mi đã vì ai mà vội vã
 Đến rồi lại đi
 Để người quyến luyến
 Hỏi áng mây chiều
 Ráng hồng rực rỡ
 Vì ai đắm say
 Có thể vì ta mà bầu bạn...

Phương cứ thế bước tới. Bài hát thật hay, thật xúc động. Có một nụ cười nhẹ trên môi. Trúc không buồn đau. Trúc hiểu như thế. Cái thời đa sầu, đa cảm ngày xưa đã qua mất rồi. Trúc thích một mình. Nhưng một mình không có nghĩa là buồn đau, là tiếc nuối.

Cứ thế, Phương Trúc bước đi, từng bước, từng bước gõ trên đường. Ráng chiều cuối cùng vây lấy chung quanh nàng. Chiếc bóng gầy đổ nghiêng nghiêng trên nền đá.

Hỏi áng mây chiều – Phương Trúc nhìn thẳng về phía mặt trời lặn. Ráng chiều không trả lời đâu, sẽ không bao giờ có lời đáp.